

LÉLEKVÁRÓ ELMÉLKEDÉSEK 2018

Hamvazószerdától Szenháromság vasárnapjáig

A Lélekváró füzet elmélkedései sok-sok testvér gondolatait fűzik csokorba az ország különböző tájairól.

A vasárnapi elmélkedések az Érted vagyok c. folyóiratban is megjelennek

Az evangéliumi rész számomra egyértelműnek tűnik, mégsem azt értjük alatta, ami elhangzott, ami le van írva.

Csak kérdéseket tudok feltenni. Gondolkozzatok velem, a válaszok a tiétek.

Jó-e a rászorulóknak, ha képmutatók adományoznak? Jó-e, ha cégek, vállalkozások, gazdagok, szponzorok, alapítványok támogatnak betegeket, fogyatékosokat, alapítványokat, iskolákat, kultúrát, kizárólag reklámcélból? Jó-e, ha ezt tudják róluk?

Jó-e, ha Bokorbéli alapítványaink működését, az átutalt összegeket nyilvánosságra hozzuk?

Jó-e, ha önkéntes munkánkat elismerik, ha azért dicséretet, kitüntetést adnak?

Jó-e, ha az „önkéntes munka” kötelező?

Jó-e, ha önéletrajzban szerepeltetjük az önkéntes munkát? Jó-e, hogy ez előnnyel jár?

Tudunk-e, akarjuk-e adásainkat titokban tartani?

Elfogadjuk Jézus erre vonatkozó javaslatát, tanácsát, parancsát?

Jézus szerint zárt ajtók mögött, magányban kellene imádkoznunk.

És a közösségi ima? És a templomi ima? Az más?

Böjtölni, lemondani, az áldozatot vállalni úgy kell, úgy kellene, hogy ne látsszon rajtunk. Ez nem képmutatás?

Polinger Ágnes, Budapest

Február 15., csütörtök

Lk 9,22-25

„Aki utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye föl keresztjét mindennap és kövessen engem.”

Vállalni, vagy megtagadni kell magunkat?

Meg tudnánk-e szerezni az egész világot?

Vagy törekvéseink dacára csak nagyon kis része jut nekünk? Kevésnek, vagy soknak érezzük, ami jut, vagy amit megszerzünk belőle?

Akarunk-e minden nap keresztet venni a nyakunkba?

Tudjuk-e, hogy a mai világ egyik leggazdagabb, legbiztonságosabb, legbarátságosabb földrajzi helyén élünk? Bevalljuk-e, hogy a mi környezetünk adta kereszt a legkisebb, a legkönnyebb? Kötelez ez minket arra, hogy átvegyünk a másokéba, a nehezebbekbe?

Polinger Ágnes, Budapest

Február 16., péntek

Mt 9,14-15

Keresztelő János tanítványai egyszer Jézushoz járultak, és megkérdezték tőle: „Miért van az, hogy mi és a farizeusok gyakran böjtölünk, a te tanítványaid viszont nem tartanak böjtöt?” Jézus így felelt nekik: „Vajon szomorkodhat-e a nárszép, amíg velük van a vőlegény? Eljönnek a napok, amikor elviszik tőlük a vőlegényt, akkor majd böjtölnek.”

A böjt valaminek a hiánya. Hiányozhat valaki- valami azért, mert megfosztottak tőle, de hiányozhat azért is, mert én lemondtam róla: magamat fosztottam meg tőle.

Az első esetben az ember általában kiszolgáltatott; legfeljebb a reakciója, a hozzáállása fölött rendelkezhet, pl. - irigykedik arra, akinek (még / több) van,

- kesereg a saját hiánya miatt,
- bosszút forral és visszaszerezni akarja, amitől megfosztották,
- nagyvonalúan továbblép...

Persze könnyű a nagyvonalú lemondást és továbblépést dicsőíteni tele hassal; és érthető annak az elkeseredettsége, akitől a betevő falatját vették éppen el. Vagy könnyű a tárgyi dolgoktól való szabadulásról

elmélkedni a fűtött szobában, a kényelmes fotelben ülve; és érthető még a koszos takaróhoz való ragaszkodás is az aluljáróban éjszakázó esetében. Mennyire körülmény-függő minden!

De hiányozhat valami azért is, mert én mondtam le róla: akár úgy, hogy egyszerűen csak elszakítottam magam attól a dologtól, akár úgy, hogy odaadtam másnak, és nekem nem maradt – és mégsem sajnál(tat)om magamat!

A böjt nem egyszerűen hústilalom: egyél helyette pl. finom rántott sajtot! Legtöbbünknek – pláne egy-egy napra – valószínűleg nem igazán áldozat a húsmentes étkezés, sőt! (Legfeljebb az igényel némi energiát, hogy egyáltalán észben tartsuk...) Értelmesebb böjtöt – önmegtartóztatást, hiány-átélést – kellene keresnünk! Pl. lehet a böjt lemondás valamiről, ami megszokott, kényelmes, a napi élethez hozzátartozó: az ebéd után bekapott kocka csokiról, az esti internet-szörfölésről, a lájk-ok gyűjtéséről és osztásáról... Ki-kik megtalálhatja, hogy mi figyelmezteti őt leginkább arra, hogy böjti idő van: hiány-időszak, fókusz-áthelyezési időszak, bűnbánati idő.

Lehet a böjt „szerves aszkézis” is: nem csupán lemondás a lemondásért, hanem lemondás azért, hogy amiről lemondtam, azt – vagy annak az értékét – odaadjam annak, akinek nincs. A napi desszert (túrós táska, kakaós csiga stb.), vagy egy-egy kávé árát szépen össze lehet gyűjteni. Az impulzus-vásárlásokat megfékezve egy-egy új póló, sál, napszemüveg, csecse-becse, egzotikus gyümölcs, színes magazin stb. árát szintén félre lehet rakni. (Nem bent hagyni a pénztárcánkban!)

40 – vagy most már csak 38 – böjti nap alatt egész szép summa tudhat összegyűlni. És biztosan lesz kinek odaadni! Pénzadományként vagy akár személyes ajándékként: néhány barátságos szót váltva a megajándékozandóval, legyen az menekült, „csak” hajléktalan, vagy egyszerűen rászoruló: valaki, aki szomorú, hiányt szenved: „elvitték tőle a vőlegényt”, nincs, aminek örülhetne...

Ha így teszünk a következő hetekben, a mi örömünk is növekedni fog, és Jézus öröme is bennünk! Megmondta, hogy Neki épp’ az a szándéka, hogy együtt örülhessünk (ld. Jn 15,10-11).

Schanda Bea, Budapest

Február 17., szombat

Lk 5,27-32

„Ezek után kiment, s meglátott egy Lévi nevű vámost, amint a vámnál ült. Felszólította: 'Kövess engem!' Az felállt, és mindenét otthagya követte őt. Lévi a házában nagy lakomát rendezett neki. Nagyon sok vámos és más ember együtt ült vele az asztalnál. A farizeusok és az írástudók emiatt zúgolódtak. 'Miért esztek és isztok együtt a vámosokkal és a bűnösökkel?' – kérdezték tanítványaitól. Jézus adott nekik feleletet: 'Nem az egészségeseknek van szükségük orvosra, hanem a betegeknek. Mert nem az igazakat jöttem hívni, hanem a bűnösöket, hogy megtérjenek.'”

„Miért esztek és isztok a vámosokkal és a bűnösökkel?”

Folytatom én is kérdésekkel, körbejárva a mondást, hogy „Madarat a tolláról, embert barátjáról ismerni meg.” Vállalom Jézus barátságát és övéit? Kikkel eszem-iszom együtt, kiknek szánom oda az időmet?

Leprásoknak, koldusoknak, kiszolgáltatott, nehéz sorsú betegeknek? A vámosok áldozatainak? A jó helyekről kiszorultaknak? Nekik javukra van a velük barátkozásom?

Mi dolgom lehet a vámosokkal? Lehet egy vámossal igazi, tiszta barátság? Hasznot remélek a velük való barátkozástól, esetleg ők húznak, belőlem - balekból - hasznot? Jézushoz akarom vezetni őket? Ezt ők is tudják már? Mit tesz egy menő vámos és bűnös, ha „Jézus célkeresztjébe kerül”? Azon kezdi törni a fejét, hogyan térhetne meg, vagy azon, hogy ez most mit hozhat neki a konyhára?

Orvosra a betegeknek van szüksége – mondja Jézus. – A beteg világot a felső vezetők, a vámosok és a bűnösök betegítik meg leginkább. Logikusnak látszik, hogy nem hagyhatjuk őket nyugton, miközben a sokadik pecsenyéjüket sütik meg zavartalanul a szegények asztaláról elvéve. Ha jobba, Isten Országává akarom tenni az ember által megalkotott világot, nem asszisztálhatok cinkos némasággal mindahhoz, ami körülöttünk, a szemünk láttára történik. Fontos az is, hogy miféle asztalhoz, asztaltársasághoz, hányszor ülök le, meddig maradok, de még sokkal fontosabb, hogy mindezt mi célból teszem? Nem lehet meg a beteg pusztuló világ és megbetegítői az orvos, Jézus nélkül, akit nekem is hordoznom kell.

Csontos Barna, Budapest

Február 18. – Nagyböjt 1. vasárnapja – Mk 1,12-15 – Küzdelem a kísértéssel

Néhány nappal ezelőtt újra megnéztem Madách Imre *Az ember tragédiája* című drámáját. Megdöbbentő, ahogyan a Sátán hatalmát és befolyását ábrázolja: a történelmen végigvonul a kísértés, a rosszra való csábítás, minden szépnek és jónak az elrontása.

Márk evangélista úgy mutatja be Jézust, mint akivel egy új korszak kezdődik. Örömhírt hozott, vele elközelgett az Isten Országá. Egy olyan világ, ahol a Sátán legyőzhető, uralma megtörhető. Jézus ezt tanításával alátámasztotta, példájával és életáldozatával bemutatta. Márk evangéliumának egyik alapmotívuma, hogy Jézus miként harcol a Sátánnal, hogyan űz ki ördögöket. Ennek a küzdelemnek első alkalma a pusztai megkísértés.

A nagyböjt kezdetén talán jó lenne nekünk is szembenézni azzal, hogy a mi életünkben hogyan jelentkezik a Sátán, mit is jelent a kísértés. Mik azok az életünkhöz tartozó tények, tapasztalatok, élmények, amelyek el akarnak téríteni a jézusi útról, rossz irányú vonzást jelentenek számunkra. Amikor azt halljuk: „Térjetez meg!”, azt is jelenti, hogy szembenézek a kísértésekkel, amelyek körülvesznek, megvizsgálom azokat, és felveszem velük a harcot.

A kísértés egyik ismérve, amint Jézussal szemben is az volt, hogy megtévesztő. Úgy tűnik, hogy semmi rossz sincsen benne. Mégis eltéríthet a hivatásomtól, a szeretet útjáról. Akár azzal, hogy nem megfelelő eszközöket használok jónak tudott céljaim eléréséhez, akár azzal, hogy olyan dolgokra fecsérlem időmet, energiámat, amelyek miatt már nem leszek képes a fontosabb és értékesebb feladatok, tevékenységek elvégzésére. Nagy áldás, ha meg tudjuk különböztetni a sürgős, illetve a fontos teendőket!

A Kísértő becsaphat bennünket azzal is, hogy túlzott magabiztosságot ültet belénk: jó úton járunk, messze jobbak vagyunk az átlagnál, jó csapatba tartozunk. Mintha ez hivatkozási alap lehetne Jézus előtt. Ne feledjük: az ördög figyelme a szenteknek van fenntartva!

Az is kísértés lehet, hogy a kisebb hibákat, mulasztásokat nem vesszük komolyan, leértékeljük, pedig a kisebb botlások, mulasztások, ha rendszeresek, ismétlődnek, rossz szokásokká válhatnak.

Érdemes feltennünk magunknak még azt a kérdést is: Én magam nem vagyok-e időnként a Kísértő mások számára? Hiszen amikor mást bűnre csábítok, amikor a helytelenben együttműködök vele, rossz irányba vonzom. Ha más bűne vagy mulasztása láttán hallgatok vagy mentegetem, esetleg bátorítom, az ördög szerepét játszom. S rossz belegondolni abba, hogy életem azon mozzanatait, amelyekre sajnos nem lehetek büszke, rossz példaként vonzóak, bátorítóak lehetnek családom, testvéreim, embertársaim számára.

Lezárva a témát: nem Isten kísért bennünket. Szeretetéből kapott szabadságunk velejárója minden próba, amellyel bizonyosságot tehetünk hűségünkről. Ahhoz, hogy ezeket kiálljuk, Jézus szava és példája szerint is komoly segítséget jelenthet a böjt és az imádság, Ez nem mentesít a kísértésektől, de lélekben felvértezve, megerősödve vívhatjuk meg mindennapi harcunkat.

Csiky Lajos, Budapest

Február 19., hétfő

Mt 25,31-46

Isten ítéletet mond. Az ítélet – az örökkévaló Istenhez illően – örök időkre szól, ezután már nem változtathatunk a helyzetünkön.

Furcsamód ez a rész ennek ellenére Jézus szeretetről szóló tanításának az összefoglalása. Isten nem valamiféle hosszadalmas vizsgálódás alapján választja szét az embereket. Nincs szükség végeláthatatlan procedúrára, egyértelműek a szempontok.

Nem valamiféle bonyolult lelki dolgokat (ima, templomba járás stb.) kér az embertől számon. Súlytalan számos olyan dolog, ami a mi földi logikánkkal esetleg nagyon fontosnak tűnik. Meglepő módon még a hit sem szerepel ebben a felsorolásban. Az egyetlen szempont, hogyan viselkedtünk a körülöttük levő emberekkel. A példabeszédből egyértelmű, hogy nemcsak azokkal kell jót tenni, akik közvetlen fizikai nélkülözést szenvednek (éheznek, ruhátlanok), hanem egyenesen utána kell menni a problémákkal küzdőknek: meglátogatni a betegeket (tartósan ágyhoz kötötteket, öregeket), felkeresni a börtönben levőket. Jézus nem beszél arról, hogy ezek a börtönben levők esetleg igazságtalanul lennének börtönben. A segítségre elég ok, hogy szenvednek.

Evidencia, hogy a hatalmasok, ha az érdekeiknek megfelelően viselkedünk, jutalmaznak, ha nem, akkor büntetnek. Ezzel szemben Jézus tanításának a lényege, hogy bárkivel teszünk is jót, akár a legkisebbek valamelyikével, azt Vele tesszük. Ez pedig azért is fontos, mert aki elesett, szükségét szenvedő – éhező, ruhátlan, otthontalan, börtönben van stb. –, az nagyon sok esetben cseppet se szimpatikus ember. A lepukkant hajléktalanok, a börtönben levő bűnözők az esetek többségében nem nagyon látszanak olyannak, akiken az ember feltétlenül segíteni szeretne. Mégis bennük, az elesettekben kell meglátni Jézust.

És mi van azokkal, akik Jézus baljára kerülnek? Hogyan egyeztethető össze a szerető Istennel, hogy egyeseket örök kárhozatra ítél? Szoktuk mondani, hogy van olyan ember, „akin az Isten sem segíthet”. Aki élete folyamán sosem fordult oda az elesettekhez, nélkülözőkhöz, azon bizony az Isten sem tud segíteni. Akiben nincs szeretet, abban nincs semmi közös a nagybetűs Szeretettel. Halmazelméleti példával élve, nincs közös metszetük. Szeretet nélkül nem lehetünk egyik a szerető Istennel.

Kissné Kosztolányi Klára, Pilisborosjenő

Február 20., kedd

Mt 6,7-15

Jézus a szószaporító és haszonleső (pogány) imádkozástól óv minket, és a leglényegesebb dolgokra hívja fel figyelmünket, amiről fontos az Istennel beszélnünk.

A Miatyánkot ő nem kötött imádságnak szánta, ezt az evangéliumszerkesztők szedték csokorba, és az egyházi gyakorlat hozta divatba.

Fontos nekünk, hogy belső és spontán imádságunk témája mindig valamelyik kulcsszó körül mozogjon.

Ezek a **kulcsszavak**: ABBA-Atya – az Ő személyének elismertetése – az Ő Országának megvalósítása – az Ő akaratának teljesítése a Földön – a bocsánatkérés és megbocsátás az Ő feltétele szerint – segítségkérés a kísértésben – és megszabadítás kérés a gonosz hatalmából.

Mindezek „**országbeli kérések**”, melyek ritkábban szerepelnek imáinkban.

Van egyetlen kérés, amely testi szükségleteinkről szól, de az is leszűkítetten: hogy **„legyen meg az egy napra való kenyérünk, minden nap”**. Mi pedig másról sem tudunk beszélni az Istennel, mint ügyes-bajos dolgainkról.

Érdemes még átgondolnunk a Miatyánk mai fordításában a **„Ne vigy minket a kísértésbe...”** mondatot.

Karácsony körül a világsajtót bejárta a hír, hogy **Ferenc pápa** meg akarja változtatni a Miatyánknak ezt a mondatát.

Valójában az történt, hogy a pápa egy interjúban azt nyilatkozta, hogy a mostani fordítás nem jó, mert Isten nem visz minket a kísértésbe, azt a Gonosz teszi. Utalt arra, hogy a francia püspöki kar már meg is változtatta ezt fordítást. Az új fordítás így hangzik: **„Ne engedd, hogy kísértésbe essünk!”** A pápa helyeselte ezt a fordítást és az eljárást is.

Nota bene!

Házi fordítónk már 25 évvel ezelőtt így fordította ezt a kritikus mondatot:

„Ne engedd, hogy kísértésbe essünk!” – „Ne engedd, hogy a kísértés áldozatává váljunk!” Vagyis: „Őrizz meg (a jó úton) a kísértésben, a kísértés idején, a kísértéssel szemben!” (Gromon András)

Kovács László, Budapest

Február 21., szerda

Lk 11,29-32

Ha csodákra, a szavakon túli megerősítésre várunk ahhoz, hogy a helyes úton járjunk, rosszul tesszük – ez Jézus legfontosabb üzenete Lukács evangéliumának mai részletében. A prófétai szónak elégnék kell lennie. Jézus Jónásra hivatkozik és mi is felidézhetjük a jól ismert történetet: az ószövetségi próféta három napig a cethal gyomrában utazott és a kalandot sértetlenül túlélte. Ám a niniveiek nem ezért hittek neki és nem ezért tartottak bűnbánatot, nincs okunk azt hinni, hogy bármit is tudtak volna az előzményekről. Amikor Jónás megkapta a feladatot Istentől, hogy menjen Ninivébe és figyelmeztesse az ott lakókat a helyes útra, szavai elegendőnek bizonyultak.

Jézus tehát azt mondja, hogy aki többet, mást, csodát vár, az csak a lelkiismeretét igyekszik elnémítani. Nagyon nehéz nem visszaütni. Sokszor nehéz adni. Még nehezebb felismerni, mi a felesleg és azon túl is adni. Nem könnyű szolgálni, félretenni saját vágyainkat, elnémítani ambícióinkat, büszkeségünket. Van, hogy teher odafordulni a szenvedőhöz, a megtörthöz, a beteghez. Bajos megtalálni, hol és kinek segíthetünk. De közelebb is tekinthetünk: nehéz a hozzánk legközelebb állókkal türelmesnek maradni, nehéz nem a kisebb ellenállás irányába menni, legyen szó önfeljesztésről, szórakozásról vagy házimunkáról.

„Mi közöm nékem a világ bűnéhez? / Az én lelkem csak nyugodalmat éhez. / Az Isten gondja és nem az enyém: / senki bajáért nem felelek én” – mondja Jónás Babitsnál (Jónás könyve). Aztán persze kénytelen belátni, hogy a világ baja bizony az ő baja is. Vajon mi is belátjuk? Csodajelekre mindenesetre nem várhatunk.

Végh Veronika, Budapest

Február 22., csütörtök

Mt 16,13-19

„Te vagy a Messiás az élő Isten Fia”

Jézus megkérdezi tanítványait, hogy kinek is tartják őt az emberek és ők mit gondolnak róla. Sokféle válasz születik, az emberek mindenfélét beszélnek, talán Keresztelő János, vagy Illés, Jeremiás, esetleg valamelyik próféta? Ezekkel a mendemondákkal nyilván Jézus is tisztában van, főként arra kíváncsi, hogy mi van a barátai fejében. A tanítványok bizonytalanok, de Péter egyértelmű választ ad: „Te vagy a Messiás az élő Isten Fia”, Jézus megerősíti, hogy ez a jó válasz, Pétert megdicséri, erős kösziklának nevezi, akire majd egyházát fogja építeni.

Számomra az egész jelenet ellentmondásos és valahogy nem illik a képbe: Jézus mindig is tiltakozott az ellen, hogy Messiásnak, Isten Fiának nevezzék, sok esetben meg is tiltotta, ő saját magáról mint Ember Fiáról beszélt, akinek szenvednie kell, Péterrel emiatt konfliktusba is került. Péter nem arról híres, hogy tudja a jó választ, ő is bizonytalan, az elfogatás éjszakáján azt is letagadja, hogy ismeri Jézust. Bár a neve Péter, kösziklát jelent, ő maga nem az a sziklaszilárd jellem, hanem bizonytalan, félelemekkel teli, válaszokat kereső, tévedéseit megbánó ember, de nagyon tud szeretni, lelkesen és mindent feláldozva. Ezekért a tulajdonságaiért bízta rá Jézus a közösséget, benne látja a reményt tanításának tiszta tovább adására. Nem rendíthetetlen, makulátlan, az egyetlen igazságot birtokló és megmondó ember kell egyházának a vezetőjének, hanem szeretni tudó, aki a jézusi szeretet hirdetője és megtestesítője, és akkor a Pokol kapui sem vesznek erőt rajta. Péter végül életét adta az ügyért, talán nem rajta múlt, hogy idővel az Egyház eltért a tiszta, jézusi eszményektől.

Én kinek tartom Jézust? Merem-e megvallani, tudok-e lelkesedni a Szeretet Országának megvalósításáért? Hiszem-e, hogy ennek az Országának nagyobb az ereje, mint bármilyen gonoszságnak?

Kovácsné Kosztolányi Mari, Karancsalja

Február 23., péntek

Mt 5,20-26

„Ha igaz voltotok nem múlja felül az írástudókét és a farizeusokét, nem juthattok be a mennyek országába.”

Ha igaz voltotok nem múlja felül Cedric Prakashét és Teréz anyáét, nem juthattok be a mennyek országába. Nem, ezzel nem Prakash vagy Teréz anyát akarom kisebbiteni (még véletlenül sem találok egyezőséget a farizeusokkal vagy írástudókkal), hanem csak kicsit jobban szeretném megérteni Jézust. Abban a korban az írástudók és a farizeusok tekintélye hasonló lehetett ahhoz, mint manapság Prakash és/vagy Teréz anya tekintélye a Bokorban. És most ezt szeretném érzékeltetni, hogy Jézus nem akármilyen célokat tűzött ki. „Legyetek tökéletesek, mint ...”, „Aki el nem hagyja ...”, „Ha megbotránkoztat, vágd le ...”, „Menj, de többé ne ...”. Nem gondolom, hogy Jézus itt arra gondolt, hogy az írástudók képmutatók, fölfuvalkodottak – mi, azaz én legyek ennél jobb. Azt gondolom, hogy inkább arra: az írástudók, a farizeusok betartják a Törvényt – mi, azaz én legyek ennél igazabb, tegyék még ennél is többet. Hajlamos vagyok arra, hogy „kis célokat” tűzzek

ki magam elé. Legyek ma egy kicsit jobb, mint tegnap, tegyek csak egy lépéssel többet. Sőt, még arra is hajlamos vagyok, hogy azt gondoljam, ma egész jó voltam, ha holnap is csak ennyit megteszek, az már jó. Lehet, hogy ennek is van helye az életemben. A „csak egy kicsivel jobb”-nak, a „legalább annyinak”, mint tegnap. De itt dübörögnek a fülemben azok a mondatok, amik arra hívnak, hogy új ember legyek, hogy megváltoztassam a gondolkodásomat és az életemet. „Legyetek tökéletesek, mint ...”, „Aki el nem hagyja ...”, „Ha megbotránkoztat, vágd le ...”, „Menj, de többé ne ...” Ha hallgatlak Jézus, és ha meghallak Téged, ha az ige megérint, akkor valami olyan történik velem, bennem, ami egészen átformálja az életemet.

Botlik Benedek, Budapest

Február 24., szombat

Jn 15,9-17

*„Ez az én parancsom: szeressétek egymást, mint ahogy én szeretlek titeket!...
Ha parancsaimat megtartjátok, megmaradtok szeretetemben...”*

Isten szeretete a tökéletes szülő szeretetét jelenti a számomra. Az a szeretet, ami független a teljesítményemtől, a cselekedeteimtől a külsőtől. Sok mindent be tudok ebbe a szeretetbe illeszteni, pl.: a nevelést (bizonyos eszközökkel), a mosolyszünetet, a vitákat, hazugságokat és még sok mindent, de a feltételes módot nem tudom értelmezni sem emberi, sem isteni viszonylatban. Nem tudom elfogadni, hogy csak akkor maradunk Isten szeretetében, ha megtartjuk ezt a nagyon nehéz parancsot.

Úgy érzem, túl nagy a feladat, amit Jézus a *szeretetében maradás* feltételeként szabott: szeressük egymást, ahogy Ő szeret minket.

Hogyan tudunk megközelítőleg is úgy szeretni....?

Milyen eséllyel pályázhatunk a „bennmaradásra”?

Segít-e, hogy *„mindent tudtul adtam nektek, amit Atyámtól hallottam.”*?

Kiválasztott minket – az összes ember közül – néhányunkat, hogy dolgozzunk Neki, teljesítsük a parancsot: helyezzük oda az életünket barátainkért, és hozzunk maradandó gyümölcsöt?

Okkal, céllal vagyunk a helyünkön. Pont most, és pont mi. Nagyon nehéz a feladat, nem játék. Nem mindenkit hívnak, nem mindenkit választanak?

Kiválasztottak, és ide rendelték minket?

Bízom benne és hiszem, hogy Atyánk szeretete nem csökken irányunkban akkor sem, ha „parancsteljesítésünk ” nem lesz tökéletes.

És talán valóban, ha mindent megteszünk: *„mindent megad nektek az Atya, amit a nevemben kértek tőle.”*

Bitterné Gyöngyi, Mór

Február 25. – Nagyböjt 2. vasárnapja – Mk 9,2-10 – Színeváltozás

Azért került ez a bibliai szakasz a nagyböjt első időszakára, hogy ne egyoldalúan a bűnbánattal, a szenvedéssel, az önsanyargatással foglalkozzunk, hanem emeljük fel tekintetünket, pillantsunk előre, és merítsünk erőt abból a látomásból, mely megsejtet valamit az Isten világából, a Mennyegek Országából.

Szeretnénk mindannyian már itt és most, földi életünkben élesebb szemmel észrevenni Isten jelenlétét, szeretnénk látni őt. Ha engedjük, hogy a látomás magával ragadjon, akkor megsejthetjük, hogyan lehetséges ez.

Az apostolokkal együtt a történetben Isten három emberét látjuk: Mózes, Illést és Jézust. Mindannyian látják az isteni fényt, mégis csak egyikőjük ruhájáról ragyog az vissza. Az égi szózat teszi egyértelművé, hogy ki a legfontosabb: Jézusra kell figyelni, mert ő az Atya szeretett Fia! Aki a történet végén már csak egyedül látható. Ő, aki a színeváltozás előtt közvetlenül jövendőlte meg szenvedését, halálra menő hűségét, életáldozatát.

A láthatatlan Istent soha nem látta senki, ő minden láthatónál sokkal hatalmasabb. Hiába kérték a választott nép nagyjai: Mózes sem láthatta szemtől szembe, csak hátulról pillanthatott rá, Illést is csak a csendes szellő susogása figyelmeztette, hogy a láthatatlan Isten van előtte.

Ott a hegyen csak az Emberfiát, a názáreti Jézust láthatták az apostolok, de az ő közönséges, szomorú véget ért életében később megláthatták, és mi is megláthatjuk az isteni szeretet titkát: a nekünk a legdrágábbat is odaajándékozó Atyát, a halálig hűséges Fiút, s a szeretet kitartó és fáradhatatlan Szentlelkét. Jézus arcán, lényében, személyiségében ragyog fel Isten, benne láthatjuk meg, hogy ki az Isten, de azt is, hogy a szeretetben kivé lehet az ember!

Meglepő, hogy *Al-Ghazáli*, a középkorban élt nagy muszlim vallástudós idéz egyik írásában egy olyan jézusi tanítást, amelyet máshol nem találunk, de elgondolkodtató: „Attól az órától fogva, hogy fölraivalozzák a halottat, egészen addig, míg le nem teszik a sír szélére, Isten a maga dicsőségében negyven kérdést intéz hozzá. Ezek közül az első így hangzik: Éveket szenteltél annak, hogy lásd a teremtett világot, de nem szántál egy órát sem, hogy megpillants engem!”

Jézus segít nekünk, hogy felismerhessük, és egyre jobban megismerhessük Istent az életünkben. Ha figyelünk az evangéliumokban megőrzött szavaira, ha a csendben megpróbáljuk meghallani, amit szívünk mélyén sugall nekünk, ha figyelünk arra, amit embertársainkon keresztül üzen nekünk – akkor, ha a szemünkkel nem is, de a szívünkkel megláthatjuk Istent.

Mindannyiunk életében lehet és van is nem egy, hanem sok Tábor-hegyi jelenet. Amikor egyedül vagy testvéreinkkel kiszakadunk a világ zajából, amikor igazán felfelé, befelé tekintünk, és ezáltal más színben láthatunk mindent, átélhetjük azt az örömet, Isten-közelséget, amit az apostolok annak idején. Ezek az alkalmak olyanok lehetnek életünkben, mint az éjszakai, utcai lámpák ritkás fénye, vagy a híd pillérei. Szürkének tűnő napjainkban tudjunk visszaemlékezni ezekre, és keressük a lehetőségét újabb találkozásoknak!

Csiky Lajos, Budapest

Február 26., hétfő

Lk 6,36-38

Mit is, mit is erről a pár sorról? Ami egyértelmű, tudomásul kell venni, s élni.

Gromon Bandi fejtegetéseit vettem segítségül. Nem mintha nem ismernénk, de jó feleleveníteni. Tehát: valamivé válni – szóval fordítja –, mégpedig irgalmassá. Ez folyamat. Kitartást igényel, türelmet, semmiképpen ne mondjunk le róla, bele ne fáradjunk! Az irgalom egyik jelentése az anyai szeretet-megnyílvánulás. Mindig, feltétel és ellenszolgáltatás nélkül szereti gyermekét, bármilyen is. A mi Atyánk szeretete anyai.

Fontos a megbocsátás, újrakezdés, reménykedés, bizalom, s ez családuktól kezdve a társadalom határáig érjen.

Az ilyen magatartással – idézem megint Bandit: „A széttöredezett, ellenséggel teli emberi társadalom csak így gyógyítható meg és tehető emberivé”.

Ami rajtunk múlik, rajtunk fordul, tegyük meg! Az igazságosságból kilépve lépegezzünk az irgalom, a megbocsátás felé!

Istent a mértéktelen adakozás, a mindentadás jellemzi. Általában közvetetten, mások által van segítségünkre, (de lehet, hogy ezt vesszük inkább észre) Érezhetjük nagyvonalúságát, tapasztaljuk bőkezűségét, élvezhetjük jószívűségét. Nekünk is ezt a magatartást ajánlja. A program adott, határ a csillagos ég.

Erősödést kívánok a fentiekben mindannyiunknak! Hajrá!

Tölösi Magdolna, Bánya

Február 27., kedd

Mt 23,1-12

Az első részében e szakasznak Jézus az általános vallási rangsor szerinti magatartásról tanít. Aki Mózes tanítószékében ül, az tanítson, aki hallgatja, tegye meg. Mindegyik élethelyzet felelősséget ad.

A tanító felelőssége, hogy csak olyat tanítson, ami Isten üzenetével nem ellenkezik. A hallgató felelőssége, hogy nem mondhatja, hogy nem tudtam, mit kell tenni. A tanító helyzete a veszélyesebb, mert neki a magatartása szem előtt van, mint minden előljárónak.

A második rész a krisztusi közösségnek szól. A krisztusi testvéri közösségnek. Itt semmiféle helyzet nem lehet olyan, hogy egyik testvér valami miatt a másik fölé kerekedik. Semmi állás, semmi pozíció, semmi rang, semmi társadalmi helyzet, semmilyen igazolvány, bizonyítvány, papír. (A pénz is csak papír!) Itt nem számít még a vallási előljáróság sem. Csak és kizárólag a szolgálat. A kétkezi, az imabeli, a megértő, a figyelő, az érdeklődő, a meghallgató, az átölelő, a felemelő, a vigasztaló, a buzdító, az építő....

Segítsenek nekünk égi erők! Mert ehhez a mi erőnk nem elég.

Dombi Zsuzsa, Bánya

Február 28., szerda

Mt 20,17-28

Senki sem akar szürke, tömegember lenni. Mindannyian vágyunk arra, hogy valamiről fölismerjenek bennünket, hogy valamilyen belső értékünk megtapasztalhatóvá váljék.

A Zebedeus-fiak is a szürkeségből kitorni akaró nagyságra vágytak. Pont akkor nyilvánították ki ezt a vágyukat, mikor Jézus a hamarosan bekövetkező szenvedéseiről, haláláról beszélt nekik. Ők csak a feltámadás szót hallották meg. A többi eseményre süketek voltak.

Csodálatos, ahogyan Jézus még ebben a halál közeli helyzetében is képes higgadtan, szeretettel magyarázni tanítványainak. Nem ítéli el a nagyságra vágyást, de meg akarja értetni tanítványaival, hogy az Isten Országában az lehet nagy, aki a többieket minél jobban szolgálja. Vagyis azt, hogy az Isten Ország-beli nagyság az evilági kicsiségnek felel meg.

Tudom-e testvéreimet valóban szolgálni? Képes vagyok-e csak-rá-figyelő módon meghallgatni a társamat, nem rivalizálni a másikkal, és „alulról”, sorstársként elmondani neki azt, amire a másiknak szüksége lehet, és a reményem szerint a javát szolgálja.

Bóta Tibor, Budapest

Március 1., csütörtök

Lk 16,19-31

Sorscsere

*,19 „Volt azonban egy gazdag ember, s bíborba, gyolcsba öltözködött, naponta fényesen mulatozva,
,20 Egy szegény pedig, név szerint Lázár, oda lett dobva amannak kapujához fekélyekkel borítva,
,21 és vágyakozva arra, hogy jóllakjon a gazdag asztaláról lehullókból – ám senki nem adott neki –, hanem a kutyák is (csak) le-lenyalták fekélyeit
,22 Az történt azonban, hogy meghalt a szegény, és Ábrahám keblére vitették az angyalok részéről, de meghalt a gazdag is, és el lett temetve,
,23 Majd fölemelvén a szemét, az alvilág kínjai közt megpillantotta messziről Ábrahámot s keblén Lázárt
,24 És nagy hangon szólítva így szól: Ábrahám apa, szánj meg, és küldd el Lázárt, hogy mártsa vízbe ujjahegyét, és hűtse le nyelvemet, mert kínlódom ebben a tűzben. (Iz 66,24; Mk 9,43-44)
,25 Szólt azonban Ábrahám: Ne feledd, gyermekem, hogy megkaptad életedben a magad előnyeit, Lázár pedig hasonlóképp a bajokat: most tehát itt vigasztalódik, te pedig kínlódsz
,26 Ráadásul hatalmas szakadék tátong köztünk, úgyhogy az innen hozzátok menni akarók ne legyenek képesek, se onnan hozzánk át ne jöjjenek
,27 Szólt azonban: Megkérlek hát, Apa, küldd őt apám házába,
,28 – van ugyanis őt testvérem – hogy beszéljen a lelkükre, nehogy ők is a kín e helyére jussanak
,29 Ábrahám azonban azt mondja: Birtokukban van 'Mózes és a Próféták', hallgassanak rájuk! (Iz 8,20; Jn 5,45kk; Csel 15,21)
,30 Ő viszont így szól: Nem a', Ábrahám apa, de ha a halottak közül menne hozzájuk valaki, majd megtérnének!*

,31 Így szólt azonban hozzá: Ha 'Mózes és a Próféták'-ra nem hallgatnak, akkor se engedelmeskednének, ha valaki a halottak közül támadna fel,

1. Milyen gyakori életemben a mulatozás? (19)
2. Mennyit költök szép ruhákra?
3. Hány szegény embert ismerek név szerint a közvetlen közelemben? (20)
4. Milyen vágyak feszülnek bennem? (21)
5. Kitől várnék támogatást? Miben?
6. Milyen gyakran eszem jóllakásig?
7. Mennyire vigyázok, hogy legalább az jusson el a rászorulókhoz, amit nem használok fel?
8. Milyen közelséget engedek a háziállatoknak?
9. Mit gondolok, hova jutok halálom után? (22)
10. Milyen gyászszertartást szeretnék? Miért?
11. Milyen sorsra számítok a túlvilágon? (23)
12. Kinek a részéről számítok szájalomra? (24)
13. Mennyire képelem ugráltathatókat azokat, akik valaha a környezetemben éltek?
14. Mennyire jellemző rám, hogy akkor veszem észre az embereket, amikor várok tőlük valamit?
15. Milyen arányban számítok másokra, s milyenben számíthatnak ők rám?
16. Mekkora a hangom, ha bajban vagyok?
17. Milyen előnyök birtokában vagyok? (25)
18. Milyen bajok sújtanak?
19. Mire használok előnyös helyzetemet?
20. Ki, mi vígasztal bajaimban?
21. Milyen szakadékot érzek magam és mások között? (26)
22. Mennyire áthidalhatóak az általam felismert szakadékok ember és ember között?
23. Mennyire tudok leszokni róla, hogy másokat ugráltassak? (27)
24. Mennyire törődöm testvére(i)mmel? (28)
25. Hogy tudom elérni, hogy mások elkerüljék a nekem jutott kínokat?
26. Mennyire vagyok ugráltatható? (29)
27. Hogy állok az okkult jelenségekkel? (30)
28. Mennyire ismerem a Bibliát? (31)
29. Hogyan használok az Ószövetségi Szentírást? Mire?
30. Mennyire meghatározó életemre a Föltámadt Krisztus üzenete?
31. Mennyire ajánlom figyelmébe a szokványos módszereket a rendkívüliségek hajhászóinak?

Kovács Tádé, Tata

Március 2., péntek

Mt 21,33-43. 45-46

Isten szeretete minden emberi elképzelést felülmúl. A Szentháromság egy Isten minden negatív tapasztalat ellenében bízik az emberben, hogy előbb-útóbb csatlakozik hozzá.

Az Atyaisten nem mond le népéről akkor sem, ha minduntalan ellentmond neki. Újra meg újra vesztébe küldi prófétáit, mint bárányokat a farkasok közé. Reménykedve elengedi a fiát is, noha nyilván előre látja halálát. A példabeszéd gazdaemberével szemben nyoma sincs benne a bosszúnak, a büntetésnek. A gonosz szőlőművészeknek le kellene vonni a következtetést, amennyiben nem hallgatnak rá, saját magukat ítélik el.

A Fiú Székely László: „Az idők előtt” című versében Atyjához hasonlóan vélekedik:

„Szólt a Fiú: A szeretet sarkal szembenézni minden földi bajjal,

Emberek közt embertestet öltve vinni ígét és életet a földre.

Engem szent vágy menni készíten, emberek közt rakni földi fészket,

Gonoszok közt száműzve lakni, gyenge testem áldozatul adni.”

Ő is biztos abban, amit az elvetett szegletkő példájával tanít, hogy hosszú távon gyümölcsöt hoz áldozata. Vagyis lesz neki népe!

A Szentlélek prófétai lelkülettel küldd ma minket is, hogy hirdessük kortársainknak: elveszíti az a nép Isten Országát, mely nem vállal gyermeket, lemond keresztény örökségéről, és így „megöli” magában és embertársaiban a jézusi életet.

Minden látszat ellenére tudok bízni a szeretet végső győzelmében?
Vannak beszolgáltatni való gyümölcssei életemnek?
Sikertelenségeim ellenére sem adom fel felebarátaim szolgálását?

Várnai László, Balatonboglár

Március 3., szombat

Lk 15,1-3. 11-32

A példázat szerint bűnösök, vámszedők alkották a hallgatóságot..., szóval a társadalomnak két olyan rétege, ami a „többiekől él”, „rossz arcok”, férfiak, nők..., akik tudják, milyen rossznak lenni, stigmával élni, néha teljes elkülönültségben. Olyan emberek, akiknek vajmi kevés reményük van arra, hogy egyszer majd a jók közé tartozzanak. Bizalmatlanság, elégedetlenség, minimális önbecsülés jellemzi őket... Nos, ez mind csak arra elég, hogy elhiggyék magukról, nem méltóak a szeretetre. Szóval olyan emberek hallgatják itt Jézust, akik „a minnek erőlködni, bűneim miatt úgyis a Pokolban kötök ki” béklyóját viselik szívükön. Az ő szemszögükből igyekszem megvilágítani e témát.

Krisztus példázatában elmondja, hogy a tékozló fiú még annak ellenére is megbocsátást nyer édesapjától, hogy lehetőségeinek tudatában választotta a rosszat utat.

Miért is döntött így az apa?

Lehet, hogy azért, mert a fiú kerülőútja során megtapasztalta az élet könnyű-csillogó és keserű-sötét oldalát. Tudja miért, mekkora árat kell fizetni, és mi az, amit most már el akar kerülni. Ha megbocsát neki és visszafogadja, segítség lehet abban, hogy más ne kövesse el ezt a hibát.

Lehet, hogy azért, mert látja, a fiú eleget szenvedett már, megszegyenülését felvállalva levezekelte már a bűnét. A fia teljesen kiszolgáltatja magát az apja akaratának. Nem azt várja tőle, hogy apaként döntsön, hanem úgy tekintsen rá, mint bármelyik más emberre, kötelezettség és részrehajlás nélkül.

Nagy az út addig, míg valaki bocsánatot tud kérni. És bizony sokszor nem egyszerű megbocsátani sem. Ha ebben a történetben nem is, de más esetben kemény lelki munkába telik, míg a sérelmeket és a fájalmakat elengedik. Kincs az ilyen tett és bűn az ilyet könnyelműen venni.

És ha az őszinte bűnbánatot nem oldja fel a megbocsátás, akkor a bűn állapota fennmarad, és a szeretet helyett birtokviszony alakul ki. A bűnbánó saját lelki munkáját hiábavalónak ítéli meg, magát pedig méltatlannak a szeretetre.

Vannak bűnelkövetők, akik őszintén meg tudnak térni. Valakinek ez személyes metanoiát jelent, ám vannak olyanok, akik egy ilyen döntéssel nem csak magukat, hanem szeretteiket is veszélybe sodorják. Ha ekkora kockázatot vállal egy bűnbánó, akkor el lehet képzelni, milyen jelentőséggel bír számára a bűnbocsánat.

És mi történik a megbocsátás után?

A fiú a megbocsátás után újból a közösség része lesz, ezt ünneppel meg is erősítik.

Ez egy nagyon komoly visszajelzés az apa részéről, ugyanis itt a fiú kétségbeesésében már a vele való szeretetkapcsolatáról is lemondott. Visszafogadni, megerősíteni, megdicsérni.

Munkám során tapasztalom, hogy a sokak által „rossznak” és gyenge képességűnek ítélt gyerekeket sokkal többet és egészen másképpen kell dicsérnem, mit a többieket. Ezek a gyerekek szeretetéttségük miatt gyakran megkülönböztetett figyelmet igényelnek, képeiket fontos, jól látható helyre kell tenni és ha valamit jól csinálnak, akkor „ünnepelni” kell őket.

Azonban azzal, hogy a fiú újra a közösség tagja, nem jelenti azt, hogy már nem kell semmit tennie. Számára ezután következik a munka, az a munka, amit egészen idáig halogatott.

Bár a testvére felháborodása jogos, mégis el kell tudnia engedni neheztelését, mert ő tudja, mit jelent az, hogy „jónak lenni jó” (Fiam, te mindvégig velem vagy, mindenem a Tied).

Ne irigyelje a testvérétől azt az utat, amit bejárt, mire megértette, hogy „rossznak lenni rossz”. Örüljön inkább, hogy a testvére megváltozott és visszatalált.

Fontosnak érzem azt hangsúlyozni, hogy minden ember felelősséggel tartozik a tetteiért. Aki bűnt követ el vagy pártol, annak előbb-utóbb számolnia kell tette súlyával. Mint minden belső változás, ez sem egyenletes. És van egy pontja, amikor a legjobban lehet segíteni a bűnbánón. Ekkor nyeri el értelmét a megbocsátás, ekkor válik feloldozássá. Ezért a megbocsátás nem megelőzi, hanem megkoronázza azt a lelki munkát, ami végül a metanoiához vezet. Az ebből szerzett erő és békesség lesz az, ami segít a továbbiakban a helyes úton maradni.

Ehhez kívánok én a Jóistentől sok „munkást”, mert munka bizony van... bőven.

Kisnémet Timea, Adony

Március 4. – Nagyböjt 3. vasárnapja – Jn 2,13-25 – Jézus megtisztítja a templomot

Miért kellett Jézusnak ezt tennie? Tudta jól, hogy a valódi Isten háza nem az emberkéz építette templom. Azt is tudta, hogy az árusok, miután megrökönyödve, furcsán néznek rá, egy kézlegyintéssel elintézve ugyanúgy visszaállítják majd asztalaikat, visszahajtják állataikat, és folytatódik a bazár, a kereskedés a templom területén, mintha mi sem történt volna.

Maga indokolja a tettét: „...ne tegyétek Atyám házát vásárcsarnokká!”, majd az író hozzáteszi, hogy a tanítványoknak eszükbe jutott: „A te házadhoz való *féltő szeretet* emészt engem.” Más fordítás szerint: „A házad miatt való *féltékenység* emészt engem” (Zsolt 69:10). A „féltő szeretet” vagy „féltékenység” ismerős érzés bennünk: józan érvelés helyett inkább érzelmi kötődést és ragaszkodást jelent, sőt a szóban benne van valamiféle önzés- vagy irigységszínezet is. Márknál rablók barlangjának nevezi a templomot, és Izajás prófétára hivatkozik: „...az én házam neve imádság háza lesz minden nép számára” (Iz 56,7).

Egy újabb emberi megnyilvánulás? Érzelmei elragadják, és olyat tesz, ami nem „helyes”, nem a tanítása szerinti? Lehetséges, hogy Jézus ellentétbe került önmagával, mert az érzelmei vezették? A dolog akkor kezd megvilágosodni, ha tovább olvassuk: „Rontsátok le a templomot, és három nap alatt felépítem azt.” Már kezd tisztulni a kép, főleg akkor, ha hozzávesszük az Izajás-idézetet: Jézus megint szimbolikusan cselekszik, képekben tanít. Utólag már tudjuk, hogy a három nap a halála és feltámadása közti időt jelenti, így tehát ebben a képben egyenlővé tette magát a templommal. Pontosabban a lerombolt zsidó templom után felépített valódi, örök templommal, amely már nem csak a zsidóké, hanem „minden nép számára” épült. Már nem egy földrajzi helyhez kötött kőépítmény, hanem Jézus örök jelenléte közöttünk, bennünk. Az árusok kiűzése pedig – folytatva ezt a szimbolikát – Jézusnak = a jézusi útnak, tanításnak, a jézusi életnek, vagyis mindannak a megtisztítása, amit Jézus, mint új templomot hozott a Földre. Felhív arra, hogy legyen megtisztítva időnként bennünk, közöttünk, és ügyeljünk arra, hogy ne legyen „kalmárkodás”, evilági értékek átjáróháza, helyszíne. Időnként igazodnunk kell az úton, hogy visszatérjünk a helyes irányba, mert mindenféle egyéb erők észrevétlenül, apránként eltérítenek.

A templom megtisztítása Jézusnál végső soron az ember és közösségének, a földi Isten Országának megtisztítását jelenti. Hiszen Jézus, mint az örök, minden nép számára újjáépült templom bennünk él, közöttünk él. Az Ő útján járunk, az Ő tanítását hisszük és tesszük. Időnként féltékeny szeretettel, de határozottan ki kell kergetnünk *magunkból* a makacs, vissza-visszatérő, alattomosan belénk férkőző, más felé kacsingató „kalmárokat”. Korrigálnunk kell újra és újra, tudatosítani és tartani az irányt...

Bányai közösség

Március 5., hétfő

Lk 4,24-30

„Bizony mondom nektek, hogy egy prófétát sem látnak szívesen a saját hazájában.”

Názáretben – ahol Jézus nevelkedett – Jézus szokásához híven felment a templomba szombaton és olvasásra jelentkezett a zsinagógában. Izaiás könyvéből az alábbiakat olvasta fel: „Az Úr Lelke van rajtam, azért kent fel engem, hogy örömhírt vigyek a szegényeknek. Elküldött, hogy hirdessem a foglyoknak a szabadulást, a vakoknak a látást, hogy szabadon bocsássam az elnyomottakat, és hirdessem az Úr kegyelmének esztendejét.”

A felolvasott írás tetszett a hallgatóságnak, de amikor Jézus olyan példát hozott, ami leleplezte keményszívűségüket, akkor támadásba kezdtek. A tanítására nem voltak nyitottak. Az előítélet bezárta lelkük kapuit (ez a József nevű ácsmester fia?). Megsértődtek azon, hogy Jézus eléjük, sőt, ő föléjük helyezni a pogány szír Námánt, vagy a Szidon-beli, szareptai özvegyasszonyt. Haragjuk emiatt erőszakossá tette őket.

Sokszor eszembe jut, hogy napjainkban is vannak olyan próféták, akik ki akarnak bennünket mozdítani a komfortzónánkból, de nem akarjuk meghallani, mert akkor át kellene rendezni az életünket.

A személyes találkozást kell átélnünk Jézussal, és ez nem az okoskodásunktól függ, hanem attól, hogy el tudjuk-e magunkat engedni, beengedjük-e életünkbe az új utakat a Lélek által. Szembe merünk-e szállni a megrögzött szokásainkkal, le tudjuk-e vetni az előítéleteinket.

Jézusban nem volt semmi hiányosság, de bennünk viszont van. Ez azt is jelenti, hogy életünknek példaértékűnek kell lennie, hogy szavainknak hitele legyen. Ez a legnehezebb. Dombi Feri bácsi szokta volt az esketéseken elmondani az ifjú párnak, hogy mivel közel vagytok egymáshoz, a legnehezebb lesz egymást szeretnetek, mert a másik gyengeségeit naponta látjátok.

Nekünk az a feladatunk, hogy a jót ne űzzük el az életünkéből, a Jézustól tanult szeretet által legyünk nyitottak és befogadók.

Lepsényi Mari, Budapest

Március 6., kedd

Mt 18,21-35

A példa mindkét esete olyan tartozás, amit nem lehet visszafizetni. Ahogy a kiütött fogat sem lehet visszacsinálni. A viszony egyenlőtlen marad. A másik kiütött foggal az egyenlőtlen viszonyt egy másik egyenlőtlen viszonyal lehet szembeállítani. Hogy a csónak ne boruljon föl, egy másik lyukat is ütünk rajta. Minden jog, mint gyakorlatba ültetett közösség-rendező elv, ilyen kiegyenlítésekről szól.

A példabeszéd szereplője két irányban is megéli a tartozás, fizetésképtelenség, kilátástalanság, és elengedhetőség kérdését. A két eset nem összemérhető, az első tartozás elengedése megoldja a szükségét, és mintát ad a nagyvonalúságra, tehát lehetőséget és viselkedési mintát is ad a második helyzet hasonló megoldásához. Olyannyira, hogy a szolgatársak, és a hallgatók nyilvánvalóan helytelennek tartják az emberünk viselkedését a második esetben, noha a két tartozás független egymástól, így a második viselkedés jogszerű voltát az első nem szünteti meg.

A példabeszéd a jog meghaladásáról szól. Annak van lehetősége meghaladni a jogos viselkedést, akinek megvan a joga, de dönthet annak érvényesítéséről, vagy elengedéséről. Akit tartozása miatt a jog kötelez, az nincs ebben a helyzetben. Az mondhat le a jogáról, aki pedig élhetne vele, tehát nem köteles lemondani róla, de a szabadságában áll. Akkor lenne köteles lemondani, ha erre kényszerítené valami, de akkor már nem a jogáról lenne szó.

A példabeszéd két össze nem hasonlítható mennyiséget mutat, ami mögött valójában két össze nem hasonlítható minőség áll. A második esetben a jog érvényesül, az elsőben nem a jog, hanem valami más. A döntésképes szereplők közül azért lenne a király viselkedése a helyes, mert maga a jog rossz dolog? Vagyis a jogtalanság a jó? Nyilván nem, a tartozás elengedésére nem lehet kötelezni, ahogyan a második történet sem azzal zárul, hogy '...és el kellett engednie a szolgatársa tartozását'. Az első történet egy olyan valóságot mutat, ami túl van a jog által kezelhető, mérhető, érthető körön. Nem az a történet lényege, hogy Jézus félreállítja a jogot, hanem az, hogy valami más valóságot tart fontosabbnak, aminek a megjelenését, és a hiányát látjuk a példabeszédben.

Mi ez a valóság? A király, a szolgatársak, a hallgatóság, és az olvasó is érzékeli, hogy nem a pénz, hanem egy másik kérdés számít. A nyilvánvaló baj az, hogy az emberünk számára ez a másik kérdés nem létezik. A viselkedéséből az derül ki, hogy a környezete által addig vélt viszonyulása téves feltételezés volt. A jog fölötti viszonyulás az, amelyet kért és elfogadott az első esetben, de elutasított a másodikban. A két esemény azonban ezen a szinten elválaszthatatlan, és valójában az első eseményben is a hasznosság és kár összefüggésében állt hozzá a másik szereplőhöz. Azért esik ki ténylegesen is ebből a haszon és kár fölött álló viszonyból, mert nem is volt benne.

Jézus, ahogy szokta, a példabeszéd végén külön is megadja a kulcsot: szívedből legyél a másik testvére/atyjafia. Ez az a valóság, amely, mint a patak a beledobott építési törmeléken, túlhalad a káron, akkor is, ha maradandóan a nyomát viseli. Ez az a valóság, ami nem összehasonlítható a kárral. Ez az a nagyobb valóság, amiért érdemes a jog alá rendelhető veszteségeket elviselni.

Péter megelőző kérdése hétköznapi és érthető: „és ha kihasználná? ezzel csak adom alá a lovat!” Jézus azt a nagyobb valóságot mutatja meg, ami nélkül a megbocsátás valójában nem értelmezhető: ő a te testvéred. „Mi akkor a jele, hogy tényleg erről van szó, és nem csak a testvérségre való hivatkozásról a haszon érdekében?” Hasonlíthatóan a példabeszéd első esetéhez.

Aki a másik bocsánatát kéri, az ezzel elismeri a meg nem fizethető tartozását. Egyúttal azt is kéri, hogy egymás testvérei maradhassanak, hiszen e nélkül a viszony nélkül irreális a kérése. A kérés nem kényszer, a válasz szabad, e nélkül a szabadság nélkül nem is lenne lehetséges a testvéri viszony. A példabeszéd szerint ez a szabadság mindkét oldalon fennáll. Mindkét oldal számára lehet fontosabb a közvetlen előny és hátrány kérdése, ami viszont azt is jelenti, hogy megszűnt, vagy valójában nem is volt testvéri viszony. A szabadság igazi arca azonban a pozitív viszonyulás, amelyben megélhető ez a nagyobb élő valóság, amellyel a kár, előny, kiszolgáltatottság, vagy ezek kockázata: nem összemérhető.

Ez a mennyek országának a valósága.

Neumann Attila, Budapest

Március 7., szerda

Mt 5,17-19

A szeretet-törvény betöltése

Isten mindig keveretlenül és tisztán mondja azt, amit önmagáról és az ember boldogságáról föl akar tárni. Csakhogy az ember felfogása nehézkes, töredékes. Az ember be van állítva a fejlődés rendjébe, ahol előre haladva csak évezredek-évmilliók múltán tudja annyira szűrten és tisztultan venni az isteni adást, hogy az közel járjon az igazsághoz.

Az Ószövetségben még nagyon sok a vaskosan emberi. Erősen keverve tálalja az istenit és az emberit. Jézus, aki tisztán látja az istenit – hiszen tőle jött –, amit idéz az ószövetségből, az mindig tökéletesen összhangban van a szeretettel. (A gyilkolásokat meg a hatalmi vetélkedéseket sose idézi). Máté a Törvény „pontosításaként”, „betöltéseként” állítja be Isten Országának hirdetését. Ez annyiban igaz, hogy az Isten és emberszeretetre vonatkozó főparancsot már tartalmazta az ószövetségi Törvény. Jézus azonban gondtalanul átlépte pl. a szombattal, a rituális tisztasággal, a válással, stb. kapcsolatos törvényeket annak érdekében, hogy Isten akaratát jobban teljesíthesse. Az „i” betű vagy vesszőcske tehát nem az Ószövetség valamennyi betűjére vonatkozik, hanem a „lelkületre”, a benne mégiscsak meglévő isteni tanításra, amit emberek nem torzítottak el.

Honnan tudhatjuk, hogy az óriási anyagban melyik ez a tiszta isteni szó? Természetesen Jézustól. Nekünk az Ószövetséget azzal a szűrővel kell olvasnunk, amit Jézus tanítása és élete a kezünkbe adott. A törvény szó hallatán általában a Tízparancsolatra gondolunk. De már a szó is rossz: Isten nem parancsol a szabad akarattal megteremtett embernek. Szívébe ültette a törvényt: „*Szeresd Uradat, Istenedet, teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes erődből és teljes elmédből, felebarátodat pedig, mint saját magadat.*” Ezzel nem tilalomfákat állított. Ha szeretjük Istent (a felebaráton keresztül), akkor nevét tisztelettel vesszük a szánkra. Örömmel szentelünk Neki egy napot; akkor meg fogjuk becsülni atyánkat-anyánkat; nem fogunk ölni, mert minden életformát megbecsülünk; nem mocskoljuk be a szeretet tisztaságát ámulással, mert az házasságtörés lenne; nem veszünk el semmit, ami nem a miénk, mert az lopás volna; nem mondunk olyat, ami nem igaz; miért is akarnánk a felebarátunk házastársát és javait, ha tudjuk, hogy minden ember a testvérünk. Ezek Isten ígéretei, nem parancsai; szabadságaink, nem pedig korlátozásaink. Isten nem rendelkezik arról, amit megteremtett - Isten pusztán elmondja gyermekeinek: ha így élünk, hazaérkeztünk.

Istenem, nem kevesebbet szeretnék, mint „betölteni a törvényt” én is. A saját, Beléd kapaszkodó, személyes, nekem szóló, élethosszig tartó törvényemet. Tudom, ez boldogságom útja. Kérlek, segíts, hogy a szeretet szívünkbe írt törvénye irányítsa életemet! Ámen.

Rihmer Károly, Budapest

Március 8., csütörtök

Lk 11,14-23

„... Egy alkalommal kiűzött egy néma ördögöt. amint az ördög kiment, a néma megszólalt, mire a nép csodálkozott. ...” „...Mások próbára akarták tenni, és égi jelet követeltek tőle.” ...

Amikor valami pozitív változást észlelek a környezetemben, szeretnék én is egyszerűen csak csodálkozni. Hálával gondolni a Te irgalmas jóságodra. És szeretnék együtt örülni azzal, akivel a jó dolog történt. Nem akarom azt firtatni, hogy hogyan lehetséges a „csoda”, hol van valami csalás a dologban, ugyan kinek milyen haszna származik mindebből.

És ha észreveszem a hétköznapi (mindennapi) csodákat a környezetemben, akkor talán már nem is fogok arra vágyani, hogy égi jelet mutass nekem. Bár sok bizonytalanság van bennem, elkelve egy két égi jel. Mégis azt gondolom, hogy bizonytalanságaimra választ találhatok a hétköznapi csodákban is. Ha igazán érdekel a válasz. Ha igazán keresem a választ.

Szuly László, Dunaalmás

Március 9., péntek

Mk 12,28b-34

„Szeresd Uradat, Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes elmédből és minden erődből!”
„Szeresd felebarátodat, mint önmagadat!”

Az első gondolatom: mit is írhatnék róla, amit már, vagy még nem írtak le?

De többször átolvasva, arra a következtetésre jutottam, hogy a Főparancs minden nap mást kell, hogy mondjon nekem, mert új és más körülmények között kell megvalósítanom.

Ugyanakkor ámulatban ejtő összefoglalás. A legfőbb irányjelző, ha Isten közelébe akarok élni.

Tele buktatókkal!

Teljes szívvel! Teljes lélekkel! Teljes elmével! Minden erővel!

Sajnos nem mondhatom el, hogy valaha is megvalósultak az életemben.

Elhatározások, törekvések, akarások – esetleg. S minden nap új kihívások!

Itt vannak a szegények és hajléktalanok. Velük se mindig tudok mit kezdeni. Van, amikor elintézem avval a gondolattal, hogy „maguknak köszönhetik”, s ekkor még gondolatban sem jutok odáig, hogy mit is kellene tennem. És ettől hol van még a cselekedet!

Jézus azt mondta, hogy szegények mindig lesznek veletek. Ez akár felhívás is lehetne számomra, hogy állandó gondolkodást és cselekvést kellene jelenteni az életemben.

És mi van a harmadik világgal?

Egy-két éve jöttek a migránsok, mint új kihívás és új feladat.

Ahányan vagyunk, annyi félét gondolunk erről a problémaköréről.

A békesség kedvéért még a beszélgetést is kerüljük a témáról. Azokkal beszélgetünk róla – esetleg – akik hasonlóan vélekednek.

Jól van ez így? Elsősorban magamtól kérdezem.

Istenem!

Mennyi tennivaló, feladat még akkor is, ha csak felszínesen gondolom végig, hogy mit vársz tőlem.

Adj erőt Uram a tiszta gondolatokhoz. A gondolatokhoz méltó cselekvésekhez és a törekvések eredményeinek elfogadásához.

Benéné F. Éva, Budapest

Március 10., szombat

Lk 18,9-14

Biztos, hogy el kell ítélnünk a farizeusokat?

Most, hogy foglalkoznom kellett velük, egyre méltóbbaknak érzem őket arra, hogy megismerjük őket. Miért?

Életüket azért kívánták Istennek szentelni, hogy az előírásokat is szigorúan megtartották. Rossz dolog az előírásokat betartani? Rossz dolog böjtölni hetente kétszer? Rossz dolog minden jövedelemből, minimálbérből, extrából 10%-ot közösségi, karitatív célra adni?

Itt van előttem egy könyv, Angela Dowden: 5:2 Diéta böjtnapokra. A hét 5 napján „normálisan” étkezel, 2 nap viszont csak 500 kalória a táplálékod. A farizeusoknak komoly céljaik voltak az életükkel, ezért tartották a heti kétszeri böjtöt. Nem rossz segédeszköz. Talán nekünk is lehetnek komoly céljaink az életünkkel, s talán a rendszeres böjt még segítheti is a céljaink elérését. Persze nem kell döngölni a mellünket az oltár előtt, hogy levertük a pocakunkat, mert az a Nagy Cél járulékos következménye lehet. Könnyedén nem fog menni, de talán okosan igen.

Itt van előttem egy újság: GEO 2017. szeptemberi száma. Címlap-mondat: Az okos lemondás a legjobb gyógymód. Alcím: Legújabb kutatás: hogyan hatnak az új böjtmódszerek és miként illeszthetők a mindennapokba.

Bizony, Jézusnak köszönhetjük, hogy a közgondolkodás csupa negatívumot ragasztott a farizeusokra, pedig „... Tanításai révén oly nagy hatással vannak a népre, hogy minden istentiszteleti szertartást, imádságot és áldozatot csak az ő irányításukkal szabad végezni. A városi lakosok azért tanúskodtak tökéletességük mellett, mert az volt a meggyőződésük, hogy ezek az emberek szóval és tettel mindig a legjobbat akarják. ... A farizeusok szeretik egymást, és a közösség érdekében összetartanak, ... haszidok mozgalmának szellemi örökösei ... ugyanebből a gyökérből nő ki a qumráni esszénusok közössége. ...”

Böjt és tized... Önnelzés és adás... Meggondolandó, ... a Nagy Cél érdekében.

Szeretettel

Bisztrai Gyuri, Budapest – Sashalom

Március 11. – Nagyböjt 4. vasárnapja – Jn 3,14-21 – A hit

A történet szerint a nép zúgolódott Isten ellen, ezért az Úr mérgeskígyókat küldött a nép közé, és sokan meghaltak. A nép megbánva hitetlenségét, Mózeshez fordult segítségért, aki imádkozott, és azt a feladatot kapta, hogy emeljen magasba egy rézkígyót, amit mindenki láthat, és aki rátekint, az meggyógyul. (Később Ezékiás király összetörette, mert kezdték bálványként imádni.) A párhuzam Jézussal a hitben nyilvánul meg. A hitetlenségnek nincs gyógymódja, nincs orvossága, csak maga a hit. Aki feltekintett a rézkígyóra, az hitt a gyógyulásban és meggyógyult. Aki hittel odafordult Jézushoz, szintén meggyógyult. Nincs olyan, hogy „akkor hiszek, ha ez vagy az történik”. A hitem csak rajtam múlik. Jézus már mindenki számára magasra emeltetett, látható, érthető, elmével és szívvel befogadható. Világossága megment, ha hittel rátekintünk.

Ez a gyakorlatban annyit jelent, hogy problémáinkat, életünk nehéz helyzeteit az ő tanításának fényében kell látnunk. Nem merülünk el a nehézségekben, hanem feltekintve, Jézus világosságában másképp látva újraértékeljük a helyzetet. Gondolkodásunkat és értékrendünket felülvizsgáljuk, átalakítjuk, „magasabb” perspektívába helyezzük. Sokszor ez maga a gyógyulás. Hiszen legtöbb problémánk a hitetlenségből, földhöz ragadt, lefelé tekintő szemléletünkből fakad. És emiatt a földön csúszó-mászó mérgező helyzetek, gondolatok betegítenek meg minket. A betegség a tekintet következménye. Ha felfelé tekintünk, akkor meggyógyulunk.

Miért nem szereti a hamis ember a világosságot? Jézus szerint: „nehogy kiderüljenek a tettei”. Más helyen ezt mondja: „Ti vagytok a világ világossága.” A világosság tehát a világba jött Jézus által, és követői által, akik mi vagyunk. Folytatva a gondolatot, általunk válnak láthatóvá a hamis emberek tettei. Emiatt persze nem szeretnek minket, vagy legalábbis kerülnek bennünket. A konfrontáció néha mégis elkerülhetetlen, ekkor válunk igazán üldözötté, nem kívánatos elemekké a társadalomban. Azt is tudjuk, hogy e világ fejedelme a Sátán, ami egyben azt is jelenti, hogy alapvetően a sötétség uralkodik a világban. Egyedül a jézusi emberek, vagy tágabb értelemben az igaz, hiteles emberek jelentik a világosságot.

Az előzőkből következik, hogy ebben a világban hatalmi pozíciót betölteni egy jézusi embernek igen kockázatos. Ha ugyanis meg akar maradni tisztaságban a jézusi úton, akkor a hatalom egyéb szereplőinek hamis tettei lelepleződnek az ő világossága által. Emiatt hamar üldözötté válik, és kiesik a hatalomból. Másik lehetőség, hogy a mindennapok küzdelmei, súlya alatt egyre inkább eltávolodik a jézusi világosságtól, és

maga is „elhomályosulva” csatlakozik avilági értékrendhez. Egy biztos, a kettő nem fér össze, nem lehet a világosság fiaként a sötétséget szolgálni.

Bányai közösség

Március 12., hétfő

Jn 4,43-54

A királyi tisztviselőnek nem volt hite. Hitt viszont valakiben, akinek híre terjedt, és aki sokak szerint csodákra képes, mert a fia miatt szükségét szenvedett. Mit tud ezzel az emberrel Jézus kezdeni? Rábízta a fiára. A fia, aki meggyógyul, fogja rávezetni őt és házanépét a hitre. Aki meggyógyul, pedig már halálán van. Ezt az embert és környezetét először Jézus jól leszúrja: „Hacsak jeleket és csodákat nem láttok, nem hisztek”, mert talán látta, hogy pont erre a leszúrássra van szükségük. És igen, a királyi ember ekkor meglátja benne, az egyszerű emberben a magasabbat, az Urat: Gyere, Uram, mert... A másoknak azt mondja: „a te hited meggyógyított”. A harmadiknak azt: „nyílj meg!, – hiszen minden itt van, ami képes meggyógyítani, ami egészségessé tud tenni téged”. A negyediknek, a századosnak, akinek már van hite, semmit sem kell mondania, hiszen az látja a valóságot: vannak felette hatalmak, erők, tekintélyek, melyek képesek a világában megnyilvánulni olyan mértékben, ahogy ő megnyílik számukra, vagy ha ez még lehetetlen számára, akkor talál valakit, aki erre már megnyílt. És a csoda éppen ez: megnyílni arra, majd megnyilvánítani azt, ami láthatatlanul, de tapasztalhatóan itt van, hogy segítse és növelje azt, ami eddig be volt zárva; ami csonka-bonka volt, hogy teljessé válhasson; ami sötétben volt, hogy világosságra kerülhessen; és az addig bármilyen szinten éhező, hogy jóllakhasson.

Hogy állok ezekkel az életemben? A Jézus küldte szent Lélek ma, itt mit mond nekem, hogy felébredjen a valóságra? És tényleg, egyáltalán, eljött-e már és mondott-e valamit nekem, vagy ha kérem „csak” az írásra mutatna: olvasd! Jn.4,43-54

Vagy netán már semmit sem kell mondania csak egyszerűen, természetesen megnyilvánulnia?

Farkas István, Budapest

Március 13., kedd

Jn 5,1-16

„Uram, nincs emberem...”

Az Evangélium szerint sok beteg, fogyatékos a Bethesda-fürdőnél arra várt, hogy a tó vize felkavarodjon. Amikor ez megtörtént, akkor minden gyógyulni vágyó arra törekedett, hogy elsőnek vesse magát a habokba, mert ez a gyógyulását eredményezte. Ha valakinek volt segítője, akkor ezzel a gyors vízbejutás és így a gyógyulás esélyeit növelhette. Erre viszont sokaknak a körülményei, élethelyzete miatt nem volt lehetősége. Jézus egy ilyen rászorulón segített. Mindez szombaton történt, ezért az éber figyelők az ágyát cipelő gyógyultat számon kérték és elmarasztalták - »Szombat van, nem szabad az ágyadat vinned«. A meggyógyított nem tudta, hogy ki gyógyította meg, ezért a felelősség nem volt áthárítható. Később egy templomi találkozás kapcsán erre fény derült, amit közölt is a vallási vezetőkkel. Ennek következményeként Jézust üldözni kezdték, illetve folytatták az üldözését.

Mindannyiunk környezetében vannak rászorulók. Általában rohanunk a magunk dolga után, ezért nem is annyira egyszerű észrevenni a segítség lehetőségeit. Feltételezhetjük, hogy Jézus azzal a szándékkal ment a Bethesda-hoz, hogy valakin segítsen. Ha mi is 'ki vagyunk hegyezve'a segítségre, akkor számunkra is egyszerűbb a lehetőségeket észrevenni. (Ha időbeosztásunk tervezésekor a mások segítése rovatba utalunk időt, akkor ezzel megkönnyítjük a dolgunkat. Ezzel persze a spontán segítség lehetőségét sem szabad kihagynunk.)

Jézus segítségének értékét növeli, hogy tettéért nem várt köszönetet, inkognitóban akart maradni. A segítség hangsúlyozása, tetteinkkel való kérdés mindenkor csökkenti az érdemeinket.

- Van-e emberem? Kit és mivel tudok gyógyítani/segíteni?
- Vannak-e feltételeim a segítségre? Milyen az önzetlenségem mértéke?
- Mennyire akarok névtelen segítő maradni?

- Mikor kell vállalnom a segítség nyilvánosságát?
- Vállalom-e a segítséget, ha az elmarasztalással is járhat?

Kaszap István, Pécel

Március 14., szerda

Jn 5,17-30

A valódi tekintély

Amióta világ a világ az emberek keresik a végső igazodási pontot. A megtalált Isteneket ruházta fel az ember azzal, hogy kijelölte ezeket az igazodási pontokat. A zsidóknál a törvényeket, és szokásokat, más népeknél más törvényeket is szokásokat. Mai kifejezéssel élve a „Végső Valóság” megtalálását egyértelművé tette, hogy maga Isten nyilvánította ki magát személyesen vagy követői útján. A nemzetek követték saját kinyilatkoztatásaikat és vezetőiket, kik a kinyilatkoztatott tudás birtokosai és felszentelt papjai voltak. Így működött egy rend, mely a születéstől a halálig elrendezte az ember sorsát és elrendezte egy-egy nemzet sorsát. Az abszolút tekintéllyé emelkedett törvényhez való viszony döntötte el, hogy ki tartozik a nemzethez és ki a nemzet áruhája.

Jézus a kinyilatkoztatott igazságok világába lép be, és fel mer tenni sok-sok kérdést. De alapvetően azt, hogy: Jól van ez így? A törvény, a szokás és a rend mennyire tükrözi az Isten tényleges akaratát, esetleg nem értettünk-e rosszul dolgokat. És nem csak tényekről beszél, hanem módszerekről is, azaz, hogy a kinyilatkoztatás – mint Isten üzenete –, mily módon tudható meg, értelmezhető. Ez akkor és ma is istenkáromlás.

Jézus tudta, hogy tanítását is csak akkor lehet a „Végső Valóság” üzenete szintjén értelmezni, ha beszél arról, hogy ő és az Atya egyek. Enélkül az ő tanítása is csak egy vélemény lenne, mások véleménye mellett. Akkor tud ő lenni az igazodási pont az emberek életében, ha elmondja a viszonyát a „Végső Valósághoz”. E viszony pecsételi le a tanítás igazságát, hiszen Isten pecsétje van rajta, azaz, hogy „amint az Atya, úgy a Fiú is”. Minden olyan dolog, amit Isten tud, azt ő is tudja. Itt alkalmazkodni is kellett a korához, hiszen csak abból tudott kiindulni, amit az emberek Istenről gondoltak, hittek, amit Isten úrságának következményének tartottak. Azaz, hogy ura az életnek és halálnak, ura az ítéletnek és az örök életnek.

Jézus nehézsége kettős volt. Egyrészt a tanítása tekintélyét be kellett betonozni az Atyával való egység - mint alapfeltevés – kimondásával. Másrészt folyamatosan tisztogatni kellett az Atya képét a ráakódott antropomorf elemektől. Az egész tanításán végigvonul ez két szempont. Ebben a részben az elsőre kapunk példát és sok helyen a másokra.

Itt és most mindez azt üzeni nekünk, hogy az Atya és Fiú egy. Ne legyen kétségünk abban, hogy Jézus tanítása az Atya tanításának megfelel: vele azonos. És keressük a Jézus által kibontott istenképet, mint a „Végső Valóság” legpontosabban bemutatását. Jézus többször hangsúlyozta, hogy ez a bemutatás könnyű eledel (tejjel táplál), de van szilárdabb étel is. A Szentlélek közvetíti majd a nyitott szívű és tiszta gondolkodású embereknek, hogy abban a korban, amiben élnek, mi az isteni tanítás. Hiszen a mi korunk más, a kihívásaink is mások. És mások a feladatok. Pontosan az, hogy értelmezzük a mai korunkra, hogy mit jelent szeretni egymást – immár hét és fél milliárdan – és önmagunkat. És mit jelent az ő népéhez tartozni. Hiszen a világban így-úgy vannak a dolgok. „Köztetek azonban nem ez a törvény!”

Garay Bandi, Dunaharaszti

Március 15., csütörtök

Jn 5,31-47

Közvetlen – közvetett út (vázlat, továbbgondolandó)

A mai napon sokan ünneplik a forradalmat: szabadság, Petőfi....

Jézus talán többet mond ennél: az Atya és én egyek vagyunk. (közvetlen út)

Más beszél rólam (közvetett út), ez jobban hangzik.

Feladataim engem minősítenek. Remélem jól.

Az egész biblia ősi problémája, hogy mi a jobb út: közvetlen vagy a közvetett. (Nevelés, oktatás)

Jézus gyakran utal a KAPCSOLAT-ra: égi – földi, Atya – és Ő, Isten – ember, rövidre zárva: profán – szakrális). Szerencsés lehetek, hogy nagy és kis közösségemben mindezt megtapasztalhatom, már 36 éve: (első lányunk életkora).

Egy nagyon szép párhuzammal zárnám ezt a rövid vázlatot. A költő Reményik Sándor szerint:

„A világ Isten-szötte szőnyeg, mi csak a visszáját látjuk itt,
de néha, legszebb perceinkben a színéből is valamit.”

A Biblia szerint: itt még csak tükör által homályosan, de ott majd színről – színre.

Kívánok a mai napon fegyvermentes, forradalmi emlékezést, békés ünneplést, hiszen munkaszüneti nap.

Kiss Jozsó, Budapest

Március 16., péntek

Jn 7,1-2. 10. 25-30

Jézus kinyilatkoztatja magát Jeruzsálemben.

Jézus kerüli a nyilvánosságot – ez a címe ennek a résznek.

Valóban kerüli, vagy csak előre látja azt, hogy nem egykönnyen fogják őt elfogadni az emberek?

Ha ma jönne egy ember, aki azt mondja, hogy az Isten küldte – vajon elfogadnánk-e? Hiszen ismerjük, látjuk, és mégsem hiszünk.

Az evangélium második része pont erről szól: Jézus kifakad, és nyilvánosan tanúságot tesz arról, hogy őt az Isten küldte. Nem tud mást tenni, csak elmondani az Igazságot. Nem érti az embereket, hogy ezt nem fogják fel, az értetlenségükön akad ki. Ez is megkülönbözteti őt a halandó embertől – nem értheti, hogy miért nem értik, ami nyilvánvaló. Ő nem tud hazudni, csak az igazságot mondani.

Jézus ezzel is példát ad nekünk, hogy mi is tegyünk hasonlóan – mondjuk bátran az igazságot.

Vajon tudjuk-e követni Őt? Ezek a gondolatok jutottak eszembe erről az evangéliumi részről.

Dénes Zoltánné Zsuzsa

Március 17., szombat

Jn 7,40-53

Kinek van igaza? Ki látja a helyeset? Kinek higgyük el, hogy Ő mond olyat, amit követni kell? Sokféle a válasz, sok az árnyalt különbség, és első hallásra tényleg megfog valami, és fellelkesít, igaznak tűnik az, amit hallunk.

A bibliai szöveget olvasva és elgondolkodva az jut eszembe, hogy a jó meglátások sokszor az egyszerűbb emberektől jönnek. Bár ez sem igaz mindig, mert ez mégsem lehet szabály az eligazodásunkhoz. Mégis a helyes felismerések sokszor csöndesebben szólnak és megbújnak a sok, manapság nagyon hangos szó között. Figyelni kell!

Imádkozni kell!

Csőndben kell lenni!

Gondolkozni kell!

Elsősorban a hozzánk legközelebb állókra kell figyelni, akik ismerik kevésbé jó oldalunkat is. „Kutass utána, és lásd meg!” mondja a Csia Lajos féle fordítás. Kutatni és keresni kell, hogy megtaláljuk! Megtaláljuk azt, ami előbbre visz, ami tovább lendít, ami utat mutat, ami erőt és reményt ad a mindennapi feladatainkhoz.

Az Isten jól teremtett minket: hogy legyen társunk, legyenek gyermekeink, legyen családunk, akik mellettünk és velünk vannak.

Testvéreim, kezdjünk el keresni újra,
kezdjünk el bizakodni újra,
kezdjünk el szeretni megint,
mondjunk hálát újra,
mondjuk imádságot újra,
mert az Isten ahol bezár egy kaput valahol, ugyanott kinyit egy ablakot !

Topál Ildikó, Budapest – Sashalom

Március 18. – Nagyböjt 5. vasárnapja – Jn 12,20-33 – A lélek elvesztése

„Aki szereti az életét, elveszti; aki pedig gyűlöli az életét e világon, örök életre őrzi meg azt.” – Mindegyik evangéliumban előfordul ez a gondolat (ld. még: Mt 16,25; Mk 8,35; Lk 9,24). A szinoptikusoknál „...aki elveszti az ő életét énértem...” kifejezés áll, itt Jánosnál: „...gyűlöli az ő életét e világon...”

„Az élet elvesztése” kemény feladat. Gyakorlatilag lehetetlen. Azt jelenti, hogy kiüresítjük magunkat, meghalunk, átéljük a teljes megsemmisülést. Ez annyira nehéz, hogy igazából nem is megy magától. Az élet folyása, a körülmények rásegítenek: a nehézségek, a válsághelyzetek, a mélypontok mind-mind azért vannak, hogy segítsenek ebbe az állapotba kerülni. Adjunk hálát a nehézségekért, és lépünk ki belőlük úgy, hogy valamit elengedünk, valamitől megszabadulunk, elhagyjuk, és megkönnyebbülve magasabb szellemi szinten folytatjuk utunkat.

Ha belegondolunk, valójában az egész életút erről szól: születéstől a halálig az a feladat, hogy megtanuljunk elveszíteni mindent „e világon”, „énértem”, vagyis Jézusért, a jézusi eszméért, életútért, igazságért. Az anyagi kötődések fokozatos elhagyása a szellemi kötődések kialakítása érdekében. És igen fontos az átéléskor az „énértem” tudatosítása. Mindez azért történik, hogy a jézusi lélek töltsön el minket. A meghalást újjászületés kell, hogy kövesse. Nem kizárt, hogy az életút folyamán többször is át kell élni ezt, és minden alkalommal újabb, magasabb szinten, Istenhez közelebb folytatódik az út.

Más helyeken is szól hasonló módon Jézus, például amikor Nikodémusnak az újjászületésről beszél, vagy amikor a legnagyobb szeretetnek a teljes, életátadó másért élést nevezi (Jn 15,13). De „az én elvesztése” központi gondolat a keleti tanításokban is. Úgy látszik, hogy szerte a világon a szellemi tanításokban általánosan elfogadott, vallott tétel, hogy az embernek meg kell halnia ahhoz, hogy a szellemi fejlődés magasabb fokaira léphessen.

A mi keresztény, pontosabban Jézus tanításain alapuló felfogásunkban ez annyival több, hogy van egy személy, Jézus, aki miatt mindez történik, és ezért nem öncélú, individuális, mint a keleti filozófiákban, hanem a másért élésben teljesezik ki. Azért „veszítem el az életemet”, azért „halok meg”, hogy újjászületve, Istennel, Jézussal teljesebb összhangban szolgáljak másokat. Az „énértem” a jézusi cél megfogalmazását jelenti. Ez nincs meg más tanokban, csak nekünk adatott meg ez a nagy ajándék, hogy Jézus, az ő igazsága, élete, tanítása töltsen be kiüresített lelkünket, és adjuk át neki magunkat. Az egész jézusi tanítás az életátadó szeretetről szól, ami nem történhet meg teljes „én-elvesztés” nélkül. Nagyon kemény és nehéz út ez, nem véletlenül mondta Jézus, hogy keskeny, és kevesen járnak rajta...

Bányai közösség

Március 19., hétfő

Mt 1,16. 18-21. 24a

Szent József az egyik legritkábban előforduló szereplője a Szentírásnak. Mégis úgy tűnik, hogy nélküle lehetetlenné vált volna a Jézus-történet. Mindkét esetben, amikor hallunk róla, életet ment. Először Máriáét, akit megértő szeretete megment a megkövezéstől, majd később az Egyiptomba való meneküléskor magának Jézusnak az életét óvja meg. Mindkét esetben az álmában hozzá szóló angyalnak, Isten küldöttének engedelmeskedik.

Mi gyakran csak zagyva, értelmetlen történeteknek éljük meg az álmainkat. Pedig most már a „legantimisztikusabb” ember is elismeri, hogy álmaink üzeneteket hordozhatnak. Freud egyenesen „királyi út”-nak nevezte az álmok által felfedett tudat alatti világot. Az más kérdés, hogy nehezen tudjuk értelmezni ezeket az üzeneteket. De Bagdy Emőke szavai biztatóak, miszerint minden álom – ha értjük, ha nem –, gyógyít, hiszen segít feldolgozni a lényünk mélyén zajló folyamatokat. Érdemes ágyunk mellett papír-tollat tartani, s a felkavaró álmokat izibe lejegyezni, s később megimádkozni, hogy van-e valami dolgunk vele.

Persze vágnánk mi is a fentről jövő egyértelmű „szózatra”. Kérdés persze, hogy engedelmeskednénk-e neki, vagy elkezdenénk töprengeni, hogy valóban Isten üzent-e? Biztos nekem? Biztos mostanra érvényes?

Add Uram, hogy értő szemmel, halló füllel járjunk-keljünk, figyeljünk indításaidra, s legyen bátorságunk lépni, ha szükséges! Amen.

Gyurgyóka közösség, Pécs

Jézus keményen „helyreteszi” a farizeusokat. Mondhatnánk, szinte ellenkezik az evangélium egész szellemségével a „bűneitekben fogtok meghalni” többszöri ismételtetése. Azt rója fel nekik, hogy nem ismerték fel őt. Nagy kérdés, hogy manapság ki ismerné fel Jézust, s vajon rájuk (ránk?) is vonatkoznának-e az elmarasztaló kijelentések?

Nem tudjuk igazán, hogy a farizeusok szívük mélyén tudták-e, hogy kivel állnak szemben. Ha igen, akkor talán jogos a vád. Hiszen ebben az esetben presztízsféltés, irigység, és még sok minden más játszhatott közre Jézus el-nem-fogadásában. Nem sok jót hallottunk az evangéliumokban a farizeusokról. De az is biztos, hogy vágyott Messiás-képükkel messze ellentétes volt Jézus fellépése, viselkedése.

Számunkra a fenti igeszakasz két fontos dolgot tanít:

- ha megvalljuk Jézust az emberek előtt tettekkel és nem csak az „uram, uram” ismételtetésével, akkor elkerülhetjük a farizeusok felé elhangzó fenyegetést, s Istennél fogunk lakni
- meg kell tanulnunk úgy figyelni a bennünk megszólaló Lélekre, hogy át tudjuk venni a „felülről való” látásmódot. Ki kell szakadnunk földhöz ragadt, kicsinyes, önző, rövidtávon gondolkodó, elmúlástól féltő elképzeléseinkből. Felül kell vizsgálnunk hangsúlytevéseinket, s magunkat is jól szeretve, egyre inkább másokért élni.

Gyurgyóka közösség, Pécs

„Ha megmaradtok tanításomban, valóban tanítványaim vagytok, megismeritek az igazságot, és az igazság szabaddá tesz titeket.”

A tanítványság feltétele a megmaradás Jézus tanításában. A megmaradás feltétele a tanítás megismerése. Nyitott szívvel és nyitott gondolkodással kell Jézus felé fordulni. Fel kell ismerni, miért jött, miért élt köztünk, mire akart tanítani bennünket.

A zsidók makacssága, szűklátókörűsége nem engedett semmilyen új gondolatot befogadni. Szajkózták az ezeréves hagyományokat és egy jottányit sem engedtek belőle. Nem is értették, hogy Jézus mit akar tőlük. Önhittségük, önelégeltségük nem engedte, hogy nyissanak Jézus felé.

Nekünk sem könnyű, minket ugyan már nem határoznak meg annyira a hagyományok, de ebben a felfordult világban veszendőbe mennek az értékek. Minden a pénz körül forog, az önkényeztetés, a „jár nekem”-gondolkodásmód határozza meg a mindennapokat. Nehéz szembemenni az árral, nehéz megtalálni a tiszta forrást. Keresnünk kell az igazságot, az Isten Országának igazságát. Az igazság megismerése szabadít meg az önhittségtől, önelégültségtől, a büntől. Be kell lássuk, milyen kis porszem vagyunk az isteni műben, nem hivatkozhatunk származásra, kapcsolatokra, csak a magunk erejéből létrehozott jócselekedetek számítanak. De azzal is tisztában kell lennünk, hogy sok kis részből épül fel az egész, minden egyes porszemre szükség van a tökéletes műhöz. Rajtunk is fordul, mivé lesz ez a világ, mivé lesz az isteni elképzelés.

A szabadság nagy kincs, lehet élni és visszaélni vele. A mindent szabad nem szabadság, hanem szabadosság. Az én szabadságom addig tart, amíg nem árt, hanem használ másoknak. Aki megismeri az isteni igazságot, szabaddá válik, szabaddá a jó mindenkori megcselekvésére.

Hol tartok az igazság felismerésében és tettekre váltásában?

Tudok minden kérdésben szabadon dönteni, mindig a jót választva?

Hozzáteszem porszemnyi létem jócselekedeteit a nagy egészhez?

Apáti Zsuzsa (Seeker közösség)

Jézusnak a zsidókkal folytatott vitája új fordulatot vesz, amikor az ember ősi vágyának az örök élet elérésének lehetséges módját közli hallgatóival: „Aki tanításomat megtartja, halált nem lát sohasem” egyes fordításokban „halált nem lát örökre”. A hallgatóit mégsem az öröklét megszerzésének részletei érdeklik.

Sokkal jobban izgatja őket az állítás kijelentőjének kiléte és hitelessége. A halál elkerülésének számukra abszurd módjáról szóló tanítás hatására végre egyértelmű a helyzet számukra – ördöge van, nem nagyobb ez Ábrahámnál –, és ami a lényeg: nem nagyobb náluk. Innentől kezdve „rend” van a fejükben, már nem az a kérdés, hogy meg kell-e kövezni Jézust, hanem, hogy mikor. Jézus az ördögtől való megszállottság vádjának ellentételezéseként hangoztatott Istent ismerése és időn felülisége csak ront a helyzetén. Isten, égő csipkebokorban elhangzó bemutatkozására hajazó „mielőtt lett volna, én vagyok” mondata megszüli a zsidókban a megkövezésre alkalmas pillanatot.

Mi a tanulság számunkra? Hajlamosak vagyunk az új, a tudásunkat, meggyőződésünket karcoló, abba bele nem simuló ismereteket azonnal ellenségesen fogadni. Könnyebb az elmélet helyett a személyt támadni, magamban hiteltelennek, hozzá nem értőnek vagy provokatőrnek elkönyvelni és túllépni rajta. Hiszen sokkal több energiát igényelne a ráfigyelés, az információ feldolgozása, vagy már csak az is, hogy magamon erőt véve hajlandó legyek nyitott, érdeklődő módon végighallgatni, vagy végigolvasni az ilyen előadásokat, könyveket. Pedig a testi és a szellemi fejlődésnek is alapja a kihívások elé állás. Persze ez nem jelenti azt, hogy minden újat azonnal kritika nélkül el kellene fogadni. (Az esze használata alól nincs senki sem felmentve.) Ha attól félek, hogy az újszerű megközelítések, tanítások megismerése kikezdi a hitemet, akkor talán nincs is mit kikezdeni....

Dévai Zoltán, Pécel

Március 23., péntek

Jn 10,31-42

Gondolataim az evangéliumi rész kapcsán két jézusi kijelentés körül forognak.

Az első: „Én és az Atya egy vagyunk”. E szavak után kortárs ellenségei követ ragadnak.

A másodikat az Írásból idézi Jézus: „Istenek vagytok mind, a magasságbelinek fiai.”

Erre a kijelentésre nincs újabb megkövezési szándék.

Feltettem magamnak a kérdést, mi a különbség és azonosság a két kijelentés között.

Legjobban a család példájával tudnám szemléltetni.

Egy férfi és egy nő szeretetkapcsolatából utódok jönnek létre.

Ezek viselik az apa, sok esetben az anya nevét is. Hordozzák a két szülő genetikai állományából kialakult sajátos egyveleget, hasonlítanak valamilyen szempontból mindkét szülőre, jó és rossz tulajdonságaikban egyaránt.

Ezt jelenti számomra az Ószövetségből idézett mondat. Istenek vagytok, Isten tulajdonságainak hordozói. Ezek leginkább a teremtésre és a szeretetre való képesség. Hangsúlyozom, csak képesség, csak „talentum”, amit akár el is lehet ásní.

Ettől azonban még a Magasságbeli fia marad az illetékes személy, ahogyan a család velünk közösséget nem vállaló tagja is viszi tovább vezetéknevünket. Az „Én és az Atya egy vagyunk” kijelentés szintén magán viseli az előző, Ószövetségben meghatározott istengyermekség fogalmát, de ezen jócskán túlmutat.

A család analógiáját folytatom. Az egyik, vagy akár több gyermek, a szülők példáját követve, hasonló életet akar élni. Teremteni, vagyis alkotni és szeretni akar. Ennek érdekében továbbfejleszti képességeit, beáll a szülők mellé, és vállalva küzdenek közös célokért. Az ilyen gyermek nemcsak a vezetéknev hordozója, hanem egyre nagyobb egységben van szüleivel.

Fontos ebből az aspektusból a gondolat, a szó és a tett egysége.

Jézus esetében ez az egység tökéletes volt, elmondhatta magáról, hogy egy az Atyával.

Ezért ragadták meg a követeket, mert megértették, hogy az Ő Fiúsága mennyire fölötte áll az övékének.

Nekünk is a Jézus féle istengyermekségre kell törekednünk!

Vajon hol állok ebben a törekvésemben?

Add meg nekünk Istenem, hogy meg ne álljunk, hogy érvényes legyen ránk a „nem elég szent himnusza”!

Bandula Mária, Szigetszentmiklós

Istenem, add, hogy ne ítéljek – Mit tudom én, honnan ered, / Micsoda mélységből a véték.
(Reményik Sándor)

Lázár feltámasztása után vagyunk. „Túrheterlen” csodák-gyógyítások után. És valami előtt.
Politikai döntés született egy politikus-pap-vezető józan, világos érvei hatására, aki pozíciójában személye teljes tekintélyével fordította az ügyet a kívánt irányba.
Kinek a szemszögéből nézném szívesen ezt a történetet? A népét vigyázó, veszélyeket mérlegelő, meggyőző okosságú főpap oldaláról biztosan nem.
Jézussal azonosulni nehéz lenne, ahhoz túl szűkszavú a tudósítás.
A tanítványok egyike szemével? Nem vagyok hős, talán bátor sem, tehát értem őket. Aligha akarták látni a veszélyt, sokkal inkább élvezték az eufóriát, a halálból-élet csodája nyomán (Lázár), s a biztonságot amellet, aki a halálnak is parancsol. S talán Jézusnak az elkövetkező betániai baráti vacsorán történt kijelentését a 300 dénáros illatszerrel kapcsolatban ki is vetette elsőre az agyuk, mint olyat, ami nem illik a képbe. Hiszen... – annyi jelet láttak, életek, lelkek megváltozásának voltak megrendült tanúi! Valaki vezetése mellett növekedtek, aki mindig tudta, merre menjen.
Nem vagyok hős, csak ha nagyon sarokba szorítanak. Ha a szeretteimet védem. Nem ezt tette Jézus is? Csakhogy az ő köre jóval tágasabb az enyémnél. (Olyan nagyon tágas, hogy mindenki belefér. Hisz tudjátok.)
Kiért, kikért adnám én az életem gondolkodás nélkül, azonnal? Családom, barátaim – persze. És tovább? Meddig tudnám tágítani a kört? (Szeretném-e, hogy tudjam? ...)
És nem feltétlen csak az egyszeri, hősi gesztusról van itt szó. Kinek, kiknek adom az órákra, percekre osztható életem perceit? Jól osztom el?
Szerencsére Jézus visszavonult Efraimba, szeretett szűk tanítványi körével. Akik alighanem szintén erősítésre szorultak. Még nem tudhatták, meddig viszi őket a lelkesedés és kiben mekkora lesz a tartás veszély idején. Még ezután ismerték meg – elég alaposan – magukat.
Többeszerre botlok Pál Feri mondatába, valószínű okkal kerülget: „érdemes a szükséges szenvedéseinket megélni, hogy sokkal több szükségtelen szenvedést el tudjunk kerülni”. A fenti tükörbe nézést is ilyen „szükséges szenvedésnek”, kellemetlen, de hasznos maga-vizsgálódásnak szántam. Kinek-kinek erőt, bátorságot kívánok hozzá.

Bognár Éva

Március 25. – Virágvasárnap – Mk 11,1-10 – A győztes bevonulása

Régi koroktól kezdve a bevonulás egy városba, a győztes hadvezér ünnepelt menete a város behódolását, tisztelgését, a vezérnek kijáró dicsőítést fejezi ki. A nép és a város vezetői egyöntetűen „leteszik” egójukat, hatalmukat a győztes elé, megadva és átadva neki önmagukat és a várost. A bevonulást hatalomátvétel követi, sokszor új törvények, rendelkezések lépnek életbe, egyszóval gyökeresen megváltoznak a dolgok, a város és a nép új rendnek, új életnek hódol be, és adja meg magát.

Jézus bevonulása átveszi ezt a képet. Jeruzsálem a zsidó kultúra és vallás központja, politikai és társadalmi értelemben is főváros. János megemlíti, hogy pálmaágakat terítettek Jézus elé, ami a győzelem, a diadal jelképe volt. Dávid fiának, a király fiának nevezték, más szóval ő a trónörökös, a zsidók új királya. A kép tehát szavakra lefordítva azt jelenti: Jézus, a zsidók új királya győztesként bevonul a zsidó társadalmi és vallási rend központjába, és átveszi a hatalmat.

Elgondolkodtató, hogy miben volt győztes Jézus... Hiszen kivégezték, mint istenkáromlót, bűnözőt, lázadót. Társai szétfutottak, eszméit gúny, közöny vagy éppenséggel éles kritika és ellenállás verte szét. Jézus már ekkor is tudta, hogy ez a sors vár rá, mégis fontosnak tartotta, hogy felhasználva az ősi képet, bevonuljon. Ráadásul számárháton, egyszerűségben és szelídséggel, ami viszont egyáltalán nem hasonlított a világi hatalmasságok és győztesek bevonulásához.

Jézusról tudjuk, hogy szinte minden tette szimbolikus, és képekben értelmezhető, érthető meg igazán. Emiatt örök érvényű, mert ezek a képek a bennünk lévő ősi, mélyen rejtőző képekkel rezonálnak, és a gyökerek szintjén fejtik ki hatásukat. Felszínesen nézve meglehetősen ellentmondásos a helyzet, hiszen

látszólag senki sem hódolt be Jézusnak, sőt maga Jézus is jól tudja, hogy ki fogják végezni, és sem világi, sem vallási értelemben nem lesz győztes. Legalábbis az „e világnak” nevezett helyen nem, amit sokszor szembeállít az Isten országával, azzal a hellyel, amelyet számtalan hasonlatában és képében az élet új rendjének, az új Égnek és új Földnek nevez, amely a teremtés kezdete óta el van készítve az ő követőinek – és amely bennünk van, köztünk van, ha szellemi utunkon elérünk oda, ahova Jézus és tanítása vezet.

Ennek a szellemi útnak a születéstől a halálig csak egy célja van: eljutni abba az országba, állapotba, ahol Jézus és az ő igazsága az egyeduralkodó, ahová valójában bevonult, és átvette a hatalmat. Az egész embernek, testnek, léleknek, szellemnek együtt kell eljutnia ebbe az állapotba, országba. A teljes embernek kell meghódolnia Jézus előtt, átadva neki a hatalmat, a szellemi irányítást. Azt is tudjuk, hogy Isten országa nemcsak bennünk, hanem közöttünk is jelen van, ha Jézus nevében vagyunk együtt. Ez a „behódolás” tehát a közösségekre, egyházakra, felekezetekre is igaz kell, hogy legyen. Mindegy, hogy ketten-hárman, vagy akárhány millióan tartoznak Jézushoz.

Azonban még egy fontos dologban más Jézus „bevonulása”. Ő nemcsak átveszi az irányítást, hanem meg is változtatja, újjá is teremti az országát. Megtisztítja, meggyógyítja azokat, akik hozzá tartoznak. Az ő törvényei, rendelkezései nem külső, a legyőzöttekre kényszerített szabályok, hanem belülről átformáló, tisztító, megújító erők. Ezért nem ellenállást vált ki a „behódoltakból”, hanem boldogságot ad, és valódi, emberhez méltó hazatalálást az örök otthonba.

Bányai közösség

Március 26., hétfő

Jn 12,1-11

Ahhoz szoktunk, hogy a világ fiai hangerővel szokták kiváltani az igazságot, illetve az ordítózás cégérével próbálják eladni az embereknek a hazugságot. Az igazságnak nem kell felhajtás és hangerő, elég a csendes szó. Néha a békés hallgatás is megteszi. A hangoskodás a gyávák és bizonytalanok fegyvere. Az Úr Szolgájának nincs szüksége hangerőre, hiszen eleve Ő az Igazság, eleve győztes, nem kell az ellenfeleit elriasztani. Az Isten Báránya nem ismeri a durva hang pallosát, mert nem győzni, meggyőzni, legyőzni, hanem megmenteni akar. Ellenfelei dühödt „feszítsd meg!”-jeivel szemben nem használ hasonló fegyvert. Jézus nem akar párbajozni, hanem szelídséggel akar mindenkit magához szelídíteni. Régi igazság: aki kiabál, annak nincsen igaza. Az igazság és szeretet csendes léptekkel jár.

A halni készülő Jézus a halából életre keltett Lázár házában. Volt, hogy Márta azért is mérgeződött, hogy nővére Jézus lábainál ült, míg ő szolgált, most a drága kenetet hozó Máriát sem leckézteti. Lázár feltámasztása Mártát is teljesen átalakítja: „Mit adhatok az Úrnak mindazért, amit nekem adott?”

Ebben a harmonikus, békességes csapatban olyan Júdás, mint egy fatuskó a szépen szőnyegezett tisztaszobában. Első, középső és utolsó gondolata is a pénz körül forog. A háromszáz dénár a harminc nagyezüstnek megfelelő összeg, ennyit kap majd árulásáért a főpapoktól. Hányszor hivatkozik a világ a szegényekre, hogy pénzsóvárságát kielégítse? Ezerféle alapítvány gyűjt jóindulatú, naiv emberektől tekintélyes összegeket, amik soha nem jutnak el a szegényekhez, akikre hivatkoznak! Pedig itt vannak velünk ma is. Júdás a szélhámosok „védőszentje” lehetne.

A gyűlölet elhomályosítja az ésszt, kiirtja a logikát. Ti eszetlen főpapok! A halott Lázárt feltámasztó Jézus a megölt Lázárt nem tudná életre keltetni? Majd az általatok megölt Jézus életre támad, hogy összes mesterkedéseket romba döntse, és a benne hívőknek életet ajándékozzon!

Podmaniczki Imre (Öregek 2. közösség)

Március 27., kedd

Jn 13,21-33. 36-38

„Bizony, bizony mondom nektek: Egy közületek elárul engem.”

Drámai események beszámolóját olvassuk a mai evangéliumban. Jézus a tanítványaitól búcsúzik. Ünnepeyes lakoma keretében akarja elmondani tanítványainak, hogy küldetése a végéhez közeledik. „Most dicsőült meg az Emberfia, és az Isten megdicsőült benne”. De ezt a súlyos mondatot nem tudja, nem akarja kimondani, amíg az áruló jelen van.

Jézus tudja, hogy Júdás elárulni készül őt. Tudja, hogy a Sátán belézállt, és Júdás nem tudott ellentmondani a Sátánnak. Nem akkor történt ez a belézállás, amikor elvette a falatot, hanem már jóval korábban. Jézus szinte sürgeti Júdást: Menj már! Mert meghitt baráti körben akarja elmondani a mondanivalóját, amit búcsúzásul még el kell mondania. Tudja, hogy Júdás el fogja árulni őt, mégis megrendíti az árulás. Különösen annak módja, a csókkal árulás.

Júdás árulása megrendíti a tanítványokat is. Ki az? Csak nem én vagyok? Kérdezd meg tőle! Ugyanígy megrendít bennünket, mai tanítványokat is az árulás. Az áruló megvetés tárgya, még azok részéről is, akiknek a javára történik. (Lásd Geréb esetét a Pál utcai fiúkban!) Mi is megvetjük Júdást. Egyszer régen azt hallottam egy paptól, hogy Júdás kivételével egyetlen emberről sem tudhatjuk biztosan, hogy elkárhozott. Akármilyen gonosz volt is valaki, hogy élete végén megtért-e Istenhez, azt csak az Isten tudja, nem is a mi dolgunk megítélni. Még Hitlerről vagy Sztálinról sem állíthatunk ilyent, egyedül Júdásról. Nem tudom biztosan, hogy ez tényleg így van-e, de igazából számomra ez nem is olyan érdekes. Az biztos, hogy Júdás megvetés tárgya a mai napig. Nemrég hallottam valakitől, hogy Spanyolországban Karácsonykor városok főterein hatalmas máglyát raknak, és ennek tetejére állított Júdás-bábút égetnek el néppünnevény keretében. Ez is kifejezi az emberek véleményét Júdásról és a tettéről.

Én azonban másképp akarok erre az eseményre tekinteni. Könnyű a bűnöst elítélni, miközben mi is valamennyien bűnösök vagyunk. Valamennyien árulók vagyunk, ha úgy tetszik. Nap mint nap eláruljuk a Jézussal kötött szövetséget, amit például keresztelésünk, bérmálásunk, vagy akár egy jól sikerült lelki gyakorlat végén kötöttünk Vele. Nap mint nap hűtlenek vagyunk Jézus barátságához, amikor nem úgy viselkedünk, ahogy Tőle tanultuk. És vegyük ide Péter tagadását is. Hogyan ítélni el Péter tettét, ha magunk is rendszeresen megtagadjuk Jézust, amikor megfedkezünk Mesterünk tanításáról, és a belénk szállt sátán sugalmazásai szerint cselekszünk? Kisebbség nagyobb árulásokat, megtagadásokat bizony gyakran elkövetünk. (Persze itt elsősorban magamról beszélek!)

Júdás árulása, Péter tagadása legyen intő jel számunkra! Az árulás és a megtagadás kísértése bennünket is eléri, a sátán, mint ordító oroszlán ma is körüljár. Minél erősebben kötődünk Jézushoz, annál felvértezettebbek leszünk a kísértések ellen. Legyen ez a mai nap tanulsága mindnyájunk számára!

Gyulai Zsolt, Budapest

Március 28., szerda

Mt 26,14-25

„Évés közben így szólt: Bizony mondom néktek, hogy egy közületek el fog árulni engem. Erre nagyon elszomorodtak, és egyenként kérdezgetni kezdték tőle: „Talán csak nem én vagyok, Uram?”

Cseri Kálmán „Emberek a kereszt körül” c. könyvének Júdásról szóló fejezetében ezt írja: „Bátran tartsunk önvizsgálatot, és kérdezzük meg: „Nem én vagyok-e az, Uram?” Számomra evidencia, hogy életem tele van árulásokkal. Ezek nem Júdás-léptékűek ugyan, de árulások mégis. A Szőlősgazda gyermekei közül leginkább ahhoz vagyok hasonló, aki verbálisan igent mondott ugyan Atyja kérésére, utána azonban mégsem ment ki a szőlőbe dolgozni. Az önvizsgálatot ezért nem is ott kezdem, hogy áruló vagyok-e, hanem ott, hogy megszomorítanak-e még árulásaim, vagy már túlságosan napirendre térek fölöttük?

Segíts, Uram, hogy mindig észrevegyem, és megbánjam árulásaimat! Ne engedd, hogy a normát igazítsam az életemhez ahelyett, hogy az életemet igazítsam a normához! Amen.

Horváthné Bajai Éva, Paks

Március 29., Nagycsütörtök

Lk 4,16-21

Nagycsütörtök az utolsó vacsora mintegy megjelenítése, az Oltáriszentség szerzésének-alapításának ünnepi emlékkalkalma. A 30. év április 6-án (Niszán hónap 13. napján, Nagycsütörtökön) a zsidó vallási hagyományba ágyazottan, de immáron új elemekkel – melyeket mi a Bokorban jézusi tartalmaknak nevezünk – ünnepelt Jézus a Tizenkettővel. Akik még akkor sem tudták pontosan, milyen hitbeli és történelmi sodró folyamatnak a részesei.

Kiv 12,1–8.11–14

„megölök minden elsőszülöttet”

A zsidó naptár kezdő hónapja nevét (héber Peszah vagy arámi Paszha = átvonulás) az Egyiptomból való szabadulás véres kezdőeseményéről nyerte el. A báránnyal megjelölt ajtófélfák, házak, azaz a zsidók otthonai mentesültek a gyilkosságsorozattól (a „10. csapástól”).

- Az istenkép kulcsfontosságú kérdése szerepel-e közösségépítő tevékenységemben?
- Kérem-e, megkapom-e a Szentlélek Isten segítségét a hagyomány helyes értékeléséhez és alkotó fölhasználásához – esetleg elvetéséhez?
- Az emberegyének és emberi csoportok közötti szembenállás és összecsapás kikerülhetetlen végzet vagy csillapítható, eltéríthető, sőt jóvá alakítható jelenség-folyamat? Mi a teendőm, teendők?
- Jézusi életem, életünk számára a hagyományt milyen tartalmakkal és alakzatokban hasznosítsuk?

1 Kor 11,23–26

Egyéni és közös Szeretet-ünneplésünk pecsétjének igéi, szavai: *„az én testem”, „az én véremben”*.

- A sátoros ünnepeken kívül örülök-e az önmagát nekünk, nekem adó Jézusnak?
- Egyéni és közösségi erőnket hagyjuk-e forrásozni, többszöröződni Jézus utolsó vacsorájából?

Jn 13,1–15

„vissza kell térnie az Atyához”

Jézus feladatát, küldetését bevégezve visszamegy az Atyához.

- Töreksem-e bensőmben összhangot teremteni feladataim, küldetésem teljesítése és az Atyához való jutásom között?

„szerette övét... mindvégig”

„sorra megmossa... megtörölje tanítványainak a lábát.”

A poros-kövecses-bogáncsos-tüskés út szenvedései után jólesik a megfáradt láb gyógyítása, ápolása, kényeztetése. Akkoriban ez (rab)szolgamunka volt, bizony.

- Jézus példájára kitartóan szeretek-e, különösen a „mieinket”, közösségi társainkat? Igyekszem-e találékony lenni a testvéri szeretetben?
- Szükség esetén vállalom-e szeretteim vagy mások ápolását? Vagy mindent megoldanak az állami-önkormányzati-vállalkozási gondozó és egyéb intézmények – meg a „mobilalkalmazások”?
- Hogyan állok az esetleges véres vagy vértelen üldözéssel? Menekülök, lapulok-egyensúlyozok vagy átállok? Vagy...?

„Ti tiszták vagytok”

A Jézussal eltöltött 2 és fél év alatt a Tizenkettő előrehaladt az életszentségben, s ezt Ő maga ki is nyilvánítja nekik – elsőáldozásukra készítve őket.

- Milyen a tisztasági állapotom a Jézussal való kapcsolatomban fényében? Romlandó-romló, átlagos vagy javuló-javítandó? Gyónás, lelkivezetés, közösségi lelkivezetés, lelki beszélgetés?
- Kérem-e Lélektől a szeretet lendületét, mely a munkálkodással együtt elősegítheti tisztulás igényét, magát a tisztulást?

„Példát adtam... ti is tegyétek meg.”

A közösség megújulása egyenlő az egymás iránti szeretet megújításával – kisközösségben és a nagyobb, a Bokor Közösségben. Amely szeretet persze tovább osztódhatik s kifelé is áramolhatik.

- Az eddigi bevált gyakorlat(ok) mellett hogyan szeretném támogatni, ápolni, gyógyítani közösségi társaimat, közösségemet?

Mészáros András és Mészárosné Lázi Zsuzsanna, Fiatalok 1 közösség, Közép-Magyarország

Március 30., Nagypéntek

Jn 18,1-19,42

„Atyám, bocsáss meg nekik, hisz nem tudják, mit tesznek.” Lk 23,34

Nagyon gyakran nem tudjuk, mit teszünk. Hogy cselekedeteinknek, döntéseinknek, választásainknak mi lesz a tovaryűző következménye. Mennyit vétettünk gyermekeink ellen a nevelésük során; mennyi mindennel

bántottuk meg hitvesünket, szüleinket, barátainkat! És sokszor nem mulasztásról van szó, hanem akár még meggyőződésből is cselekedtünk ... Ahogy a zsidók ott akkor Pilátus előtt nem azért kiáltották-e, hogy „Keresztre vele!”, mert a főpapok és a farizeusok meggyőzték őket arról, hogy Jézus veszélyt jelent rájuk nézve?

És mi akkor mit csináltunk volna? Reszketve messziről figyeltük volna az eseményeket? A közelben figyelve háromszor megtagadtuk volna, hogy valaha is közünk volt Jézushoz? Vagy elkísértük volna – Máriát támogatva – a Golgotára? Vagy mi is beálltunk volna a tömegbe, amely türelmetlenül követelte Pilátustól, hogy feszíttesse meg?

Nekem mindig gondot jelentett, hogy nem tudom, én akkor mit tettem volna. Egyedül az vigasztal, hogy tudom, hogy Jézus értem is imádkozott volna, hiszen „a gonosztevők közé sorolták, noha sokak vétkeit hordozta, és közben imádkozott a bűnösökért.” (Iz 53,12)

Tudok-e én is imádkozni azért, aki megbánt, ártalmat okoz nekem vagy vét ellenem?

Fiers Márta, Budapest

Március 31., Nagyszombat

Mk 16,1-7

Amikor elmúlt a szombat, Mária Magdolna, Mária, Jakab anyja, és Szalóme drága keneteket vásároltak, és elmentek, hogy megkenjék Jézus holttestét. A hét első napján, kora reggel, amikor a nap felkelt, a sírhoz mentek.

Ezt mondták egymásnak: „Ki fogja nekünk elhengeríteni a követ a sír bejárata elől?” De amikor odanéztek, látták, hogy a kő el van hengerítve, pedig igen nagy volt.

Bementek a sírba, és egy fehér ruhába öltözött ifjút láttak, amint ott ült jobb felől. Megrémültek, de az megszólította őket: „Ne féljete! Ti a keresztre feszített názáreti Jézust keressétek. Feltámadt, nincs itt! Nézzétek, itt van a hely, ahová tették. Siessetek, és mondjátok meg tanítványainak és Péternek: Előttek megy Galileába. Ott meglátjátok majd őt, amint megmondta nektek.”

A kereszténységnek is igen fontos misztériuma (bezárulni, magába zárni: titok) a születés és a halál. Az emberi gondolkodás, a tudomány is nap, mint nap belebotlik ebbe a megfajthatatlanságba: születés és elmúlás, majd ismét, persze merőben más dimenzióban, születés és elmúlás. Mintha kezdő és végpontja lenne ez valaminek, pedig nem az. Jézus halála sem végpont. Persze reális, verbális válasz nincs arra, hogyha nem végpont, akkor micsoda? Titok, misztérium, amelyet szépen és őszinte egyszerűséggel ábrázol az evangélium. Van egy csodás pillanat, amikor együtt van, együtt áll a születés és a halál; ha úgy tetszik, a kettő ugyanaz. Jól tudja ezt a keleti hagyomány is, reinkarnációnak nevezi, amit mi téves szemlélettel próbáljuk adaptálni. Sokkal inkább arról van szó, mint amikor az embernek unokái születnek: vannak, akik most indulnak, vannak, akik elmenőben vannak, s az elmenők úgy tudnak elmenni, hogy valahogy mégis itt maradnak. Misztérium ez is a javából, vagy, ha úgy tetszik: istenbizonyíték. Itt is ugyanarról van szó: nincs ott a kő!!! A kő az emberi gondolkodás materiális eleme, anyaga. Igen nagy a kő, nehéz tőle gondolkodni – de most el van hengerítve a bejárat elől, egy pillanatra, azaz örökre átjárható a két dimenzió, nincs ott a nagy és súlyos logikai, ismeretelméleti és ontológiai akadály. Előtte feleslegesen problémáztunk azon a felesleges problémán, hogy ki fogja elhengeríteni a követ a sír elől! Beléphetünk tehát a sírba, az úgymond ismeretlenbe, és halljuk a felszólítást – immáron sokadszor az evangéliumban: Ne féljete!

Engedjük, hogy a húsvét titka legyen most a lelkünknek látható; a feltámadás (születés és halál) misztériuma oldódjon fel bennünk; hengerüljön el minden nehéz kő a gondolkodásunk elől, hogy beléphessünk oda, ahová eddig nem volt lehetséges! Ne féljünk, mert a félelem félelmet generál, a kő még nagyobb követ hengerít elénk! A mi határainkat, korlátjainkat ne tévesszük össze a végtelenséggel!

Ámen!

Faragó Ferenc, Budapest

Április 1. – Húsvétvasárnap – Jn 20,1-9 – Az üres sír

A tanítványok halott mesterüket gyászolják, fel sem tudják fogni, hogy milyen megrázkódtatásokkal teljes volt az utóbbi néhány nap. Zavarodottságukat fokozza, hogy a Jézushoz közel álló magdalai Mária hírt hoz arról, hogy a sír üres. Ez a rész nem foglalkozik azzal, hogy katonák is őrizték a sírt, hogy a halott eltűnése a sírból minek is lehet köszönhető.

A racionálisan is értelmezhető tények leírásában az első meghökkentő adat, hogy a gyorsabban futó tanítvány, aki a szentíró szerint a „szeretett tanítvány”, nem megy be rögtön az üres sírba, hanem megvárja idősebb társát. Vajon melyikünk állná meg, hogy ne menjen be elsőnek, ha valamin csodálkozni kell, vagy olyasmit láthatunk, ami nekünk életbevágóan fontos?

A tapasztaltabb Péter elsőnek ment be és látta a halotti lepleket. Itt a szöveg kissé pontatlanná válik. Az egyik fordítás golyocsot (egyedül), a másik vásznakat (többes szám) említ. A szemfedőkendő helye minden fordításban pontos. A szeretett tanítvány is bement a sírba Péter után, látta, hogy mi van a test helyén, és *hitt*. A szentíró fontosnak tartja elmagyarázni, hogy ez azért volt, mert addig a pillanatig nem értették, hogy az Írás szerint Jézusnak a halottaiból kellett feltámadnia.

A hit néhány fontos kritériuma jelenik meg előttünk: A hit beigazolódtott meggyőződés. A hit önmagában lehet önáltatás, tévedés vagy bármi, ezért a valódi hit megjelenéséhez szükség van az előzetes tudásra, tapasztalatra, a tekintélyre (mások bizonyosságára és kontrolljára). A tanítvány(ok) hite nem magából az üres sír tényéből született. A tapasztalati tény, korábbi tanulmányaik és tapasztalataik igazolódtása, a tekintély (Péter) jelenléte és az, hogy embertársuk kontrollja is tanúsítja, hogy amit éreznek és látnak, nem képzelődés.

Felismerem-e a jeleket életemben, ami erősíti hitemet? Van-e akivel megoszom hitem lényegét, a hozzá vezető utat? Van-e közösségem, amelyet gazdagíthatok a hitemet erősítő tapasztalatokkal? Meg tudom-e fékezni kíváncsiságomat, lelkendezésemet, a belőlem kikívánckozó közlésvágyat, hogy a testvérem az én véleményem előadása előtt szembesüljön a kérdéssel, élménnyel? (Ezáltal a hitet erősítő kérdés valamennyiünk javára válik, és nem engem tol előtérbe a tolaodó sikerélmény, vagy fontoskodás.)

Benyhe István, Budapest

Április 2., Húsvét hétfő

Mt 28,8-15

Az emberi történelem egyetlen, és soha meg nem ismétlődő eseménye Jézus feltámadása.

Jézus ugyan támasztott halottakat, de azok a teljes biológiai testükben éledtek újjá, aztán valamikor véglegesen meghaltak.

Jézus feltámadt teste egészen más volt. Bár volt csontja és húsa, megvoltak sebei, de megjelent a bezárt ajtó ellenére, nem ismerték meg azonnal, és eltűnt a szemük elől. Majd szemük láttára felemelkedett és a felhők takarásában visszatért Atyjához, és hitvallásunk szerint, emberi megfogalmazásunkban, ül az Atya jobbán.

Amit értelmünkkel el nem érhetünk, azt hitünkkel megfoghatjuk. Jézus feltámadásában való hitünket az Evangélium hitelességére alapozzuk, és arra a történelmi bizonyítéokra, hogy ennek hirdetéséért az apostolok az életüket is odaadták.

E csodálatos esemény élménye szinte a számunkra is tapasztalható kissé megzavarodott dadogás leírásában is tükröződik.

A négy evangélista közlését mozaikszerűen rakhatjuk össze a kép kialakításához.

Számomra szívet melegítő közlés az asszonyok megjelenítése.

Jézus életét végig kísérik az asszonyokkal való kapcsolatai. Most nincs mód ennek részletes felidézésére, de az evangéliumokban nyomon követhető.

Jézus keresztyénél Jánoson kívül csak az asszonyok vannak megemlítve. Hol volt Péter és a többi apostol?

Az ünnep elmúltával a hűséges Máriák kora reggel elindultak a fűszerekkel, hogy méltóképp temessék el Urukát. Gondjuk volt a kő elhengerítése, de ez nem tartotta vissza őket. S íme, a kő el volt hengerítve, és angyal ült rajta. Ő adta hírül, hogy üres a sír, mert Jézus feltámadt. Nem emberi beavatkozással. Az Atya támasztotta fel.

Külön is megemlítenédnek gondolom az asszonyokkal kapcsolatban az anygali szereplést. Angyal adja híru Máriának kiválasztottságát a messiási anyaságra. Itt is angyal szól az asszonyokhoz. (József csak álmában kap értesítéseket)

Az asszonyok találkoztak először Jézussal. Szembe jött velük, és köszöntötte őket. Ők félelem és öröm keveredett érzelmével ölelték át lábait. Jézus megszabadítva őket a félelemtől, küldetéssel bizta meg őket.

„Menjetek, és mondjátok meg testvéreimnek” (Háromszor jövendölte meg szenvedését és feltámadását, de nem értették. Amikor elfogták, elfutottak. Péter elkísérte Jánossal a főpap udvaráig, de ott gyáván megtagadta. Nagyon megbánta ugyan, de tovább nem ment vele. És a többi?

Az utolsó vacsorán „barátainnak” nevezte őket, most, a gyáva hűtleneket: testvéreimnek!)

A hűséges asszonyok a találkozás örömevel futva vitték el a jó hírt a tanítványoknak.

Mi, mai asszonyok, és Jézus férfi testvérei, hogyan is élünk a hit világában? Racionális korunkban, tudunk-e hinni teljes meggyőződéssel ennek a kissé zavaros híradásnak a teljes igazságában? Ha csak nem teszem kezemet a szegkek helyére...

„Boldogok, akik nem láttak, és mégis hittek.” (Jn 20,29)

Trásy Éva, Budapest

Április 3., kedd

Jn 20,11-18

Péter pünkösdi beszédében így szólt a néphez: „Tudja meg hát Izrael egész háza teljes bizonyossággal, hogy az Isten azt a Jézust, akit ti keresztre feszítettetek, Úrrá és Krisztussá tette!”

Ennek hallatára fájdalom járta át szívüket, és sokan hallgattak Péter szavára, hogy tartsanak bűnbánatot és keresztelkedjenek meg, ezzel elnyerik a Szentlélek ajándékát. Ezen a napon, mintegy háromezer lélek csatlakozott hozzájuk.

János evangéliumában Jézus feltámadásának eseményei közül Mária Magdolna szeretetéről, hűségéről hallunk.

„Mária ott állt a sír mellett és sírt.” Betekintett a sírba és két anygalt látott ott.

Hátranézett és ott állt mögötte Jézus. De nem ismerte fel, csak akkor, amikor Jézus nevéen szólítja: Mária!

A szeretet ismeri fel a szeretetet. Máriában nagy szeretet volt. Azt tudjuk igazán szeretni, akit ismerünk.

Ahhoz, hogy megismerjünk valakit, keresni kell a társaságát. Addig soha senki nem ismerheti fel az élő Jézust, míg nem közeledik Felé, és míg Ő nevéen nem szólítja.

Isten mindig szeret, csak a mi szeretetünkön múlik, hogy elfogadjuk-e. Jézus elküldi Máriát, adja híru a tanítványoknak, hogy feltámadt. Minket is küld az Örömhír terjesztésére, továbbadására.

Pünkösdre készülve, várjuk a Szentlelket. De nem is kell várnunk, mert bennünk van. Csak ápolni kell a Vele való kapcsolatot. Mert a nem ápoltság elhalványul, elveszhet.

1Kor.3,16. Pál leveléből: „Nem tudjátok, hogy Isten temploma vagytok, és Isten Lelke lakik bennetek?” Ezt a templomot tisztán kell tartani!

Kérjük a Szentlélek segítségét, hogy a Jézustól tanult szolgáló szeretettel tudjuk a rászoruló embertársainkban felismerni Jézust.

Köszöntsük a Lelket a gitáros énekkel:

Jöjj Szentlélek szállj le rám.

Reményt hozó fénysugár.

Vezesd életem a szűk ösvényen,

Segítsd levetni régi ruhám.

Pio atya szentáldozás utáni imájának részletével kérjük: Maradj velem Jézus, mert bármilyen szegény is a lelkem, azt kívánom számodra, hogy a vigasz helye és a szeretet fészke legyen. Ámen

Tétényiné Ila, Esztergom

ApCsel 3,1-10 nagyon szép példája a Jézust követő közösség életének. Mindenképpen javaslom a közvetlen előzmény a 2.42-47 elolvasását is. A birtokokat és javakat maguknak meg nem tartó emberek szolgáló-szerető közössége a jeruzsálemi jézusi egyház. Mindenük közös, dicsőítik Istent és a nép szereti őket, s naponta mentenek meg lelkeket. Majd jön, mint egy példa erre, a bénán született és magát teljesen elhagyó ember esete. A körülményei nehezek, de elvárja, hogy mások szolgálják, ő maga semmit nem tesz másokért, s talán még magáért sem. Péter megmenti és a volt béna azonnal a templomba, a közösségbe megy, dicsőíti Istent és valószínűleg majd szolgál lelkesen.

Nem hivatkozhatunk hát a nehézségeinkre, korlátainkra: a másokért élés, szerető hozzáállás embertársainkhoz, az emberi közösséghez tartozás: alapvető emberi hivatásunk.

Lk.24,13-35 Lukács sajátos története a húsvéti tragikus események után lógó orral hazafelé bandukoló tanítványoknak. Ők nem a 12 szűk köréből valók, de lelkes tanítványok, s mint vallják: „azt reméltük, hogy meg fogja váltani Izraelt”. Nem ez történt, hanem kivégzés. A hozzájuk csatlakozó idegen tisztábban látja a helyzetet és elmagyarázza, hogy nem ígértek mást az írások sem! Ráadásul úgy beszél, hogy lángolni kezd a szívük. Aztán a kenyértörés rádöbbeníti őket, hogy a történet folytatódik. Az emberfia testét kivégezheték, de a kenyértörő, eggyé váló közösségben tovább él Isten Lelke. Ennek éltetése már rajtuk, és rajtuk is fordul. Nem is emberi testben ismerik föl, hanem a szívet lángoltató, „lelkesítő” tanításban és a kenyértörő (ld. „közös volt mindenük”) osztozó közösségben. Visszatérnek hát Jeruzsálembe és már ott is vagyunk az olvasmánynál, jézusi közösség (= egyház) jön létre.

Élünk-e ilyen jézusi egyházban? Életünk, osztozásunk dicsőíti-e Istent? Még a bénán születettnek is lehetséges volt a váltás, nekünk sem késő...

György Zoltán (Ö2 közösség), Ajkarendek

A tapasztalatból eredő hit

„Nézzétek meg a kezemet és lábamat, hogy valóban én vagyok! Tapintsatok meg, és lássátok...”

Másokkal való találkozásaink során időnként előkerül a vallás, esetleg még a hit kérdése is. Akarva-akaratlan, legtöbbször bizony nem a mi kezdeményezésünkben.

Tegnap épp' egy baráti társaságban voltam. Egyikük meglehetősen szkeptikus, inkább ateista, a másik buzgó vallásgyakorló, a harmadik a protestáns teológia alapos ismerője, de mindhárman széles látókörű, becsületes emberek. Különböző témák kapcsán minduntalan előkerült a hit kérdése. „Filozófiai kérdés...” „A világban lévő rend és célszerűség bizonyítja Isten létét...” „A magyar nép már évezredek óta keresztény, meg kell őrizni a hagyományainkat...” Aztán teológiai fejtegetések következtek, míg egyikük házastársa nagyon okosan megjegyezte: „Vallás és hit két különböző dolog.”

Mint már sokszor, újra felmerült bennem: Vajon mi az alapja az én hitemnek? Egy biztos, nem a filozófia, nem is a teológiai tudományok. Ezekről való ismereteim lassan kezdenek is elhalványodni, egyre kevesebb jelentőségük van számomra. Ezzel szemben egyre inkább és egyre többször tapasztalom Isten gondviselő szeretetét. Jó idő óta már tudatosan is próbálok erre figyelni. Alig van olyan nap, hogy ne tudnék este valamiért hálát adni Neki.

Nem az ismeret, nem a gyermekkoromtól megszokott vallásos szokások megtartása, hanem a mindennapi TAPASZTALAT az alapja és erősítője a hitemnek. A hit számomra a szerető Istenbe vetett BIZALOM.

Jó visszaemlékezni, hogy egy alkalommal, amikor a szívem tele volt örömmel és hálával, egy beszélgetés kapcsán önkéntelenül elmeséltem volt munkatársaimnak, mennyi szép és jó dolog történt velem már aznap is, s hogy ezekért mind Istennek adhatok hálát. Egyikük később odajött hozzám, és megköszönte a tanúságtételemet.

Hogy is ne vehetném észre Isten mindenkire kiáradó szeretetét, amikor naponta csuda dolgok történnek? Karácsony után egy régi barátom felesége hívott fel. Férfijének levágott lábujja elgennyesedett. Kérte, hogy imádkozzak, hogy minél hamarabb bejuthassanak a sebészetre. Telefonáltak annak a doktornőnek, aki pár héttel korábban engem is műtött, s már másnap reggelre kapott időpontot. Két órán belül túl volt a műtéten.

Viszont hiába mentem be másnap meglátogatni, már az intenzív osztályon feküdt, infúzióval, oxigénpalackkal. Ott derült ki (hála a gyorsan elvégzett sebészeti műtétnek), hogy kétoldali tüdőgyulladásos volt, amiről otthon sejtelmük sem volt. Így egy gyors lábműtét tulajdonképpen az életét mentette meg. Számomra Laci gyógyulása az elmúlt év legnagyobb ajándéka volt.

Kérdezzük meg magunktól a mai evangélium kapcsán: Nekünk milyen bizonyosságaink vannak Isten létezéséről, gondviselő szeretetéről, az élő Jézusról?

Harmat József, Várpalota

Április 6., péntek

Jn 21,1-14

Az első nem túl szép gondolat, hogy baromi bénák ezek az apostolok. Együtt töltik valakivel az időt, mondhatni együtt élnek 3 éven keresztül és pár nap kihagyás után fel sem ismerik.

Kell, hogy valamire rájövünk, már csak miattatok is:

Hajnal van, lehet, hogy még nincs egészen világos, köd is lehet, nem túl jól látják. Több mindenkire gondolnak, mert több mindenkire gondolhatnak, hogy ki áll hajnalban a parton, de Jézusra nem. Mert Jézus halott, ott voltak látták, mindennek vége. És nem is csak úgy egyszerűen vége, borzalmas kinszenvedéssel ért véget. Új életet kell kezdeni vagy a régit folytatni, az epizód végetért. Sokszorosan nehéz döntés: felnőtt férfiakról lévén szó egy kudarc után újrarendezni az életet és folytatni a 3 év előtt elhagyottat. Plusz teher, hogy nem fogtak semmit egész éjszaka, már ehhez sem értenek? Teljesen bénák lenének, mindent elfelejtettek. Nézi őket valaki, lehet egy kárörvendő is akár. De lehet egy öregebb halász, egy köztisztviselőben álló halászmester, aki fiaimnak szólítja őket. Megteszik hát, amit mond, beállnak a sorba. Újra halászosok, majdnem kezdők, nincs apelláta, mert kaja sincs.

És az újra kivetett háló megtelik hallal. Nem csak egy-két hal lesz benne, mert eddig annyi sem volt. Rengeteg hal van a hálóban. És leesik a „húszfillér”. Ez a történet már volt egyszer, pont ugyanígy volt egyszer. Mert ez egy „csodálatos halfogás” és ezt Jézussal éltük meg. János az első, aki rájön, Péter az első, aki indul, mert az Úr az. Ruhát kap magára, mert úgy illik. És siet Jézushoz, hagyva a halakat, mert az mindig lehet, de Jézus most van itt. És a többiek követik. Kérdés nincs részükről, mert már mind rájöttek.

A parton sül a hal és van kenyér. Mintha ilyen is lett volna már: hal és kenyér. És Jézus ugyanazt mondja: hozzátok a halból, bár már sül is. Egy újabb párhuzam. Akkor tudunk enni, akkor van vendégség, ha beleadjátok a magatokét. A tettek is tőlem van, de a lényeg, hogy magatok adjátok be a közösbe. Értem és mindenkiért. Azért, hogy lehessen vendégség.

Csoda csak akkor van és csak általunk, a mi közreműködésünkkel van, ha mi beleadjuk a magunkét. Mindenünket, ami van, mint a kenyérszaporításkor. Isten csak velünk együtt tudja/akarja tenni amit mi csodának látunk.

És a tanítás: minden fontosat tudtokra adtam, már csak ismétlés van, mint emmauszi úton. A lényeges dolgok megisméltődnek és még ki tudja hányszor meg fognak ismétlődni, és Jézus ott lesz velünk, mert nem halt meg örökre, mert feltámadt.

Beálllok-e a sorba, elfogadom-e a többiekét és tanácsaikat, ha együtt akarok velük focizni? (Totya után szabadon)

Beleadom-e mindenem a Jézus-ügybe vagy titkon azért spájzolólok egy kicsit, mondjuk a családomnak?

Mire gondolok a misén, amikor mormolom a kötött szöveget, hogy hittell vallom feltámadásodat...? mikor?...hol?...kinek?

Pálinkás Orsi-Laci, Budapest

Április 7., szombat

Mk 16,9-15

Jézus, miután feltámadott, megjelent magdalai Máriának, majd két tanítványnak, de egyikük híradását sem hitték el a többiek.

Megjelent ezek után az együttlevő tizenegynek is és korholta Őket a hitetlenségükért, keményszívűségükért.

Manapság nem is értjük, hogy mire ez a korholás? Hírek és ál-hírek özönével körülvéve élünk és sok energiánkat felemészt annak mérlegelése, hogy mi igaz és mi nem. Büszkék vagyunk arra, hogy „én nem veszek be mindent”, „én nem hiszek el akármit”.

Miért ez a korholás, amikor csak egyszerűen normálisan kétkednek a tanítványok!

„Boldogok, akik nem láttak, és mégis hisznek!” – hangzik el Jézustól János evangéliumában Tamás felé.

Nem hiszem, hogy Jézus vakhívet kívánna tőlünk. A keresés, kutatás, fürkészés, mérlegelés jól összefér a hittel, a hit fejlődésével, erősödésével.

A hitetlenség és kemény-szívűség alkot egy olyan párost, amiért korholást kapunk, ami elvakít, amikor még a szemünk előtt zajló csoda, a jelnek felfogható történet sincs ránk semmilyen hatással.

Egy ember egyensúlyozgat a vasúti sínen. Egyszer csak félrecsúszik és beszorul a lába. Rángatja, erőlködik, de nem bír szabadulni. Észreveszi, hogy jön a vonat. Kétségbeesetten próbál szabadulni, de sehogy sem sikerül. A vonat vészesen közeledik. Jaj, Istenem, csak most segíts! Nem megy! Nem megy! Az utolsó pillanatban kiszabadul, félreugrik, a vonat nagy robajjal elhalad. Emberünk felnéz, „köszönöm Isten, megoldottam magam is”.

Milyen hitre is vágyom? Amely bizonyos Istenünk jósága és szeretete felől. Amiből hála fakad. Amely bizalmat szavaz a másoknak. Ami nyitottá, optimistává, próbálkozóvá tesz. Ami elviseli a csalódást is. Amivel talpraállok, ha kell. Amely mer kérdezni, és megküzd a válaszokért...

Te milyen hitre vágsz? Mi táplálja?

Papp Gábor, Budapest

Április 8. – Húsvét 2. vasárnapja – Jn 20,19-31 – Jézus megjelenik a tanítványoknak

Nagyon sűrű a mai vasárnap örömhíre – Jézus két közösségi megjelenését is belezúfolja a liturgikus szerkesztő. Ahogy Jézus átadja a bűnbocsátó hatalmat, amint először megjelenik összes tanítványa előtt, olyan, mint amikor az örökhagyó kinyilvánítja a végrendeletét. Hisz a legmeghökkenőbb az, ahogy egyszerre megjelenik: mégis él, nem törték meg! De ő nem magyarázgat – kevés az ideje. Amin átment, nem hagyja, hogy szép lassan folytassa a tanítást az Isten Országáról, ahogy félbeszakadt. Olyan erősen vonzza, hogy oda visszatérjen – már csak a lényegre törekszik. Hogy bevégezze munkáját, elrendezze, testamentumszerűen átadja mindenét, ami csak átadható – még a hatalmából is. A keresetlen hittételbeli áthagyományozás valójában szentségalapítási jelentőségű.

Emellett szinte eltörpül Tamásnak az a személyes tapasztalati megingása, hogy a barátainak sem hisz. De a többiek sem azon akadnak fön, hogy mire is hatalmazta föl őket Jézus. Pedig ettől a végtelen szabadságtól visszahőkölhettek volna, ha bele tudnak gondolni.

A következő megjelenéskor Tamás kételkedése folytán sor kerül a bizonyágtételre, hogy valóban ő az, és valahonnan odaátról jött vissza. Aki föltámadt, annak valóban be is gyógyulhattak volna a sebei. De neki mindegy, elébe megy Tamás elvárásának, és megmutatja testén a kínszenvedés nyomait.

Mihez kell több/nagyobb hit? Fölfogni Jézus föltámadását, vagy elfogadni a bűnbocsátás lehetőségét? Isten biztos mindenkit magához ölel – bár ezt is csak Jézustól tanultuk/tudjuk meg. Hogy személyes hitem szerint az egyház, illetve a papság-e a bűnbocsátat letéteményese, vagy elég a lelkiismeretvizsgálat, bűnbánat és a megtérés, újrakezdés akarása – az mit sem változtat a cselekedeteim milyenségén.

Szeretet, békességteremtés és osztozás jellemzi alapvetően a kapcsolataimat – nemcsak fölfelé, de főleg lefelé is? Mit sem ér, ha üres a hitem, mert csak elméleteket keresek, sőt gyártok, de nem vállalom/keresem a közösséget az elesettekkel és rászorulókkal.

Benyhe Zsuzsa, Budapest

„Ő egészen megzavarodott erre a szóra, és fontolgatta, miféle köszöntés ez”
„Hogyan lehetséges ez [...]?”

Az egyik legizgalmasabb téma számomra a Bibliával és a vallással kapcsolatban, hogy hol húzódik a tudás határa, és hol kezdődik a hit. Szinte minden tudományterület a maga eszközeivel kutatja, hogy hogyan tudná bebizonyítani, megcáfolni vagy legalább megmagyarázni és értelemmel felruházni az emberiséggel egy idős hitet az anyagi világon túli világban. A tudás, megértés és megismerés iránti vágy, valamint a hit, amely jelentésénél fogva nem bizonyítható, egyaránt jellemzője az emberi természetnek. Azt nem tudom, hogy a hit csodákra képes-e, de tudom, hogy néha előhossa belőlünk a legjobbat, néha önigazolást ad, a hit néha menekvés a semmi elől, de előfordul, hogy a hit segít, hogy elfogadjuk azt, amit nem értünk, amit nem tudunk megmagyarázni, de ettől függetlenül szembe kell néznünk vele.

Lukács tolmácsolásában Mária próbálja megérteni a helyzetét. Valójában még az sem szükséges, hogy Gábrriel megjelentését és a szeplőtelen fogantatás csodáját hangsúlyozzuk, hiszen egy új élet megfogadásának megértése még a jelenkori biológiai ismereteinkkel is hiányos. Mária összezavarodik, fontolgat és próbálja megmagyarázni, mégis hogyan lehetséges az, ami vele történik. Ahol azonban tudás és megértés (hiánya) kétségbeesést és zavarodottságot hozna, ott a hit békességgel és reménnyel tölt el. Gábrriel nem látja el Máriát részletes használati utasítással, nem részletezi, hogy hogyan nézzen szembe Józseffel; Gábrriel hitet ad Máriának, ami segít túljutni azokon az akadályokon, amelyeket nem megmagyarázni, hanem megoldani kell. „Mert Istennek semmi sem lehetetlen.” Nem gondolom, hogy nekünk, embereknek fel kellene adnunk a kíváncsiságunkat, azt a törekvésünket, hogy a minket körül ölelő világot egyre jobban megismerjük. Azonban, mint ahogy az a hit, amely tabuk és falak közé zár minket, nem egészséges hit, ugyanúgy az a tudás, amelytől megcsömörlünk és megrekedünk, nem előremutató tudás.

Bajnok Katalin, Kisközi, Budapest

Április 10., kedd**Jn 3,7b-15**

Az ember természeténél fogva „hiszem, ha látom / ha megtapasztalom” típus. A Föld nevű bolygó fizikai-kémiai környezetének megfelelően alakultak ki az érzékszerveink. A testünk e világba született, így ezt a világot vagyunk képesek érzékelni. De! Az ember nem csak szénatom. Isteni részünk is van. Valahol mélyen. Nevezzük Léleknek. Az orvostudomány a mai napig nem tudja (remélem, nem is fogja tudni – maradjon ez inkább Isteni misztérium!) mikor és hogyan lesz az osztódó ivarsejtekből Ember(ke). A tudomány nem tud mit kezdeni „az Isteni résszel!” Viaskodik vele. Köztudottan sok nagy kutató tért meg, lett keresztény. Az Isteni részünknek köszönhetőek az Isten élményeink, amikor hallani véljük a „szél zúgását”. A keresztény (Krisztust követő) élet azonban, ezen felül egy embert próbáló fejlődés. Egy út. Mindennapos harc saját magunkkal. Ez elméletben nagyon könnyű. Olvassuk a Bibliát és próbáljunk úgy élni, hogy ha Isten ránk tekint, ezt mondhasa: „ez az én szeretett fiam/ lányom, akiben gyönyörködöm”. A mérce nem alacsonyabb, mint Jézus, maga. Elérhetetlen magasság. Ez biztosítja az állandó fejlődési motivációt. Így élsz, kedves testvérbarátom? Néha sikerül? Néha nekem is. Van egy jó hírem! Minden reggel újra meg lehet próbálni. Soha nem késő az Újjászületés.

Kiss Csongor

Április 11., szerda**Jn 3,16-21**

„Mert úgy szerette Isten a világot...” Napjainkban az is komoly feladat számunkra, hogy ebben az egyben – azaz, hogy szeressük a világot – valamiképp megközelítsük az Istent. Ő „egyszülött Fiát adta”, hogy el ne vesszünk, eközben mi a körülöttünk lévő világot is lassan, de biztosan elveszejtjük – pár nappal a Föld napja előtt talán ez a szempont is elgondolkodtató...

A mai ige utolsó sora szintén kihívás lehet számunkra: „Aki pedig az igazságot cselekszi, a világosságra megy, hogy nyilvánvalóvá legyen cselekedeteiről, hogy Isten szerint cselekedte azokat.” Hajlamosak

vagyunk arra, hogy azt gondoljuk, hogy mi, „Jézust követők” az igazságot cselekedjük, legalábbis erre törekszünk. Valóban így lenne? Ha igen, a világosságra megyünk vele? Át tudjuk adni a felfedezett igazságot másoknak, a körülöttünk élőknek?

A lélekvárót írva, a születésnapos József Attila gondolatai jutottak eszembe:

Tanultatok-e a számokat?	És nem szoroz az 1 és nem is oszt.
Bizony számok az emberek is,	Vegyetek erőt magatokon
Mintha sok 1-es volna az irkában.	És legelőször is
Hanem ezek maguk számolódnak	A legegyszerűbb dologhoz lássatok -
És csudálkozik módfelett az irka,	Adódjatok össze,
Hogy mindegyik csak magára gondol,	Hogy roppant módon felnövekedvén,
Különb akar lenni a többinél	Az Istent is, aki végtelenség,
S oktanul külön hatványozódik,	Valahogyan megközelítsetek.”
Pedig csinálhatja a végtelenségig,	(A számokról - 1924 első fele)
Az 1 ilyformán mindig 1 marad	

Pálinkás Barnabás, Budapest

Április 12., csütörtök

Jn 3,31-36

Keresztelő János szavai ezek, Jézusról beszél. Korábban magát is említi, mint a Messiás előfutárát és barátját, akinek most már ideje kisebbedni. János, aki aszketikus életet élt és bűnbánatra hívta az emberek, most boldog: eljött az, akinek nem töredékes a látása-tapasztalása az Istenről, hanem teljes és valódi. Aki nem a földi perspektíva mentén osztályozza a dolgokat (legyen bármennyire is elhivatott), hanem az Isten szemével néz és próbálja velünk megértetni, hogy milyen az Isten.

Miért? Milyen az Isten?

Mennyei Atyánk azt szeretné, hogy Jézus szemével lássuk őt. Azzal a Jézuséval, aki Tőle származik, aki az Atyával egylényegű, aki a Fiú, aki legjobban tudja, mert tapasztalta az Atyát, minden módon és formában. Mert nagyon tud szeretni és meg tudja mutatni ezt a szeretetet nekünk. Megmutatja példázatokban, barátságokban, irgalmasságban, átíveli a társadalmi egyenlőtlenségeket, a betegségeket és megmutatja akkor is, amikor éppen nemkívánatos személy lesz, megmutatja a kereszten is. Jézus az Atya nevében, az Atya szeretetének kiapadhatatlan forrásából táplálkozva beszél, cselekszik, és mindez szükségszerűen vezet a társadalom peremén élőkhöz való odaforduláshoz, a formabontó tanításokhoz, sokak öröméhez és a hatalmon lévők rosszállásához.

Milyen az az Isten, akiről Jézus beszél?

Ez az a kérdés, amit állandóan, meg-megállva, újra és újra fel kell tennünk magunkban, magunknak, mindig a forrást keresve. Földies gondolkodásunk önmagunk felé fordít minket. A bennünk lévő, Isten felé vivő vágy, törekvés, az istenképmásságnak megélése az, ami túllendít, ami kiemel a saját köreinkből, az önmagunk körüli keringésből, ami megadja nekünk az önmagunktól való szabadságot.

Atyám, kérelek, lendíts már ki a komfortzónámból, a saját jóléteimből, gondolataim önmagába forduló zártságából. Emeld fel szememet a Te horizontodra. Kik vannak ott? Szegények? Kicsinyek? Nélkülöznek? Híján vannak jó szónak, bátorságnak, céloknak? Atyám, hova küldesz engem? Atyám, újíts meg engem.

Isten nem méri szűken a Lelket, amikor adja, és engem ez a mondat módfelett nagy örömmel és bizakodással tölt el. Ez a bőkezűség, az életnek ez az áradása arra biztat, hogy magam se legyek kicsinyes, számolgotós, okoskodó. Isten bőkezű. Isten mindent ad. Isten jó. Bízhatunk abban, hogy minden, ami Istentől jön: jó, bőséges és elég.

Garay Zsófia, Budapest

Amikor a csodás kenyérszaporításról olvasunk, nem mehetünk el jó lelkiismerettel amellet, hogy a világon kb. 815 millió ember éhezik, ami a Föld teljes lakosságának 11%-a. Afrikában minden ötödik ember alultáplált. A számok az elmúlt évek javulása után ismét romló tendenciát mutatnak, amit a kutatók a fegyveres konfliktusok terjedésével magyaráznak. (Forrás: 2017-es ENSZ FAO jelentés.)

Ez az evangéliumi részlet számomra egyértelműen arra mutat rá, hogy Jézus nem volt érzéketlen a nélkülözés, az éhezés problémájára. És nem csupán sajnálta az éhes embereket, hanem feladatának tartotta, hogy segítsen rajtuk. De hogyan? Nem kerített kétszáz dénár ára ennivalót, pedig biztos könnyen talált volna megfelelően gazdag személyeket, akik szívesen megnyitották volna az erszényüket, ha a népszerű tanító erre kéri őket (nem is beszélve az ételosztás PR-értékéről). De ő ilyen tüneti kezeléssel nem vetette függő viszonyba a hallgatóságát. Ehelyett inkább példát mutatott a kenyér megtörésével, az osztózással, ezáltal a probléma igazi, fenntartható megoldását segítette elő.

A szegénység és az éhezés ellen, azt gondolom, alapvetően két lehetőségünk van tenni. Az egyik a minőségi oktatás lehetőségének a biztosítása, különösen lányok számára. A másik részben ennek következménye, részben közvetlenül is szerepünk lehet benne: az erő nem alkalmazás, az el nem vevés kultúrájának terjesztése, a békességteremtés.

Azt hiszem, fontos volna, hogy rendszeresen megvizsgáljuk magunkat mind egyénileg, mind közösségileg, hogy hogyan teljesítünk ezekben.

Bajnok Kristóf, Budapest

„Én vagyok, ne féljete!”

Az evangéliumok különböző képen írják le ezt az eseményt. Jánosé a legrövidebb, de abban megegyeznek, hogy a viharos tengeren a tanítványok nem bírnak az evezőkkel és félnek, Jézus pedig megjelenik és bátorságra biztatja őket. A hit, a bizalom és a remény példázata ez. A tanítványok annyira megijednek, hogy kísértetnek nézik Jézust. Nem hiszik el, hogy csónak nélkül is utoléri őket. Nem bíznak benne, hogy sosem hagyja magukra őket és nincsen reményük, hogy megoldják a helyzetet.

Jézus ugyan nem a vízen járva jön felénk, de mindig készen áll a segítségre, vajon mi megijedünk Tőle, egyáltalán felismerjük? Bízunk benne, hogy sosem hagy magunkra minket? Csak rajtunk fordul, hogy észrevesszük-e a közeledését, a segítő kezét. Az ember a remény és reménytelenség kettősségében vergődik. Nekünk azonban minden nehézség ellenére van Reményünk. Nem vagyunk egyedül, mert testvéreket kaptunk Jézusban és nem vagyunk egyedül, mert a Mennyei Atya mindig kész magához ölelni, ha mi is akarjuk, ha hittel, bizalommal járjuk az utat, amit Jézus mutatott nekünk.

„Én vagyok, ne féljete!” Ha felismerjük Jézust, semmitől nem kell félnünk!

Apáti Zsuzsa (Seeker közösség)

Április 15. Húsvét 3. vasárnapja – Lk 24,35-48 – „Miért támad kétely szívetekben?”

Homo dubius – az ember kételkedő lény. Tudunk hinni, és tudunk nem hinni. Kinek? Miben? Mit? Egyre megy? Olykor a túlélésünk, olykor „csupán” közösségünk fejlődése múlhat azon, hogy képesek vagyunk-e megkérdőjelezni a látott vagy hallott üzenetet, személyes tapasztalatot. Nem hinni valakinek, ha hazudik, vagy nem hinni a régi igazságban, hogy szárnyak nélkül lehetetlen a repülés – az efféle kételyek gyakran segítettek már az emberi nemnek. A kételkedő, kritikus gondolkodás mindenkor arra törekszik, hogy elválassza egymástól a helyest és a helytelent, az igazat és a hamist, a jót és a rosszat. Az elválasztás sikerén múlik, hogy „jól” kételkedtünk-e.

A keresztre feszített, eltemetett Jézus – él! Jó okkal keltett kételyt ez még a leghűségesebb tanítványok lelkében is. Nem csoda, ha először arra gyanakodtak, hogy kísértetet látnak! Bizonyítékra volt szükségük,

hogy eldöntsék, mi az igazság: nem volt ehhez elég a látás és a hallás, hanem kellett a tapintás és az „ízlelés” is. Tapasztalataik végül meggyőzték a tanítványokat: elhitték, hogy Ő az, hittek Benne, és hittek Neki. Könnyű nekik, mondhatjuk, hiszen nekünk meg kell elégednünk a Evangélium tanúságával, testi valójában nem tapasztalhatjuk meg a Mestert.

De vajon nem nagyobb feladat-e hinni Neki, mint hinni Benne? A keresztények világszerte megvallják hitüket a Megváltóban, a feltámadt Krisztusban, az élő Isten egyetlen Fiában. Sokan talán még azt is képzelik, hogy tulajdonképpen ebből áll a kereszténység, vagy hogy ez a keresztény hit lényege. Pedig mennyivel több kételyre indíthatja az embert, ha azt vizsgálja: vajon hányan vannak azok a keresztények, akik nemcsak Benne hisznek, hanem Neki is? *Boldogok a szegények... Fordítsd oda a másik arcodat! ... Százannyi testvért, bár üldözések közepette, ráadásul még az örök életet! ... Ha csak akkora hitetek volna, mint a mustármag...* Ezeket mondta nekik, amíg még velük volt, és ők hittek Neki.

A jézusi tanítás lényege nem magáról Jézusról, hanem rólunk, emberekről szól: hogy miként forduljunk egymáshoz, és miként Mennyei Atyánkhoz. Kétkedni persze e tanítás igaz voltában is lehet – de mennyivel többet ér, ha végre meggyőződésünké válik!

Bajnok Dániel, Budapest

Április 16., hétfő

Jn 6,22-29

Jézus estéről reggelre átkel a Tibériás-tavon. Nem csónakban a tanítványaival ment ...

Másnap az Őt keresőknek és rátalálókknak a szemére veti: nem azért kerestek engem, mert jeleket láttatok, hanem mert ettetek a kenyerekből és jóllaktatok.

Jó lenne tudnunk olvasni az elénk kerülő jelekből. Sokszor csak utólag, kudarcaink, csalódásaink során döbbenünk rá, hogy ezt, vagy azt láthattuk volna már és változtatni kellett volna viselkedésünkön, cselekvéseinkben. Máskor meg jelet vélünk a lényegtelen történetekben is.

Mi lehet a kulcs a jelek, üzenetek, történetek helyes értelmezéséhez?

Akadályoz: ha le sem vesszük a tekintetünk a kenyérről, az anyagi javakról; a másik, ami nagyon elválaszt, az a kényelmünk.

Mi az, ami fogékonyt tesz? Hogy láss, ne csak nézz!?! Hogy a meglátottak cselekvésre indítsanak!?

Papp Gábor, Budapest

Április 17., kedd

Jn 6,30-35

Abban az időben, amikor Jézus az örök élet kenyeréről beszélt, így szóltak hozzá a tömegből: „Hadd lássuk, milyen csodát művelsz, hogy higgyünk neked! Mit tudsz tenni? Atyáink mannat ették a pusztában, amint az írás mondja: Égből való kenyeret adott enni nekik.” Jézus így felelt: „Bizony, bizony, mondom nektek; nem Mózes adott kenyeret az égből, hanem Atyám adja az igazi mennyei kenyeret. Az az Isten kenyere, amely leszállt a mennyből, és életet ad a világnak.” „Uram –kiáltották–, add nekünk mindig ezt a kenyeret!” Jézus így válaszolt: „Én vagyok az élet kenyere. Aki hozzám jön, nem éhezik többé; és aki bennem hisz, nem szomjazik sohasem.”

Az ember néha elfárad. Belefárad és belefásul a nagybetűs életbe. Észreveszi magán, hogy a szellemi igényessége is egyre lejjebb és lejjebb csúszik. Egy jó lelki beszélgetés után viszont realizálódik benne, hogy mennyit hivatkozott a szüleire, a jézusi értékrendre. Észreveszi magán a lelkesedést, azt, hogy Jézus mennyire inspirálja őt, hogy figyelmét lekötötte egy személy ideológiai felfogása. Ráébred, hogy szomjazik utána...

Ebben a szentírási részben már megint számonkérnek az emberek. Hivatkoznak eddigi ismereteikre, utalnak az Ószövetségben történetekre – várják a biztos, kézzel fogható táplálékot. Megy a csodavárás: “Na, ha ezt-azt megcsinál ez a názáreti, akkor üsse kavics, hiszünk neki.” „Ó, de jó volt a régieknek, hogy nekik bezzeg a manna jutott! Nekünk is jár valami hasonló, nem?!” Jézus ezzel a „bizony, bizony, mondom nektek”

szófordulattal mintha megsimogatná a buta kis fejüket/ fejünket: „Ne a kajára gondoltok gyerekek, hiszen nem fizikailag, hanem lelkileg éheztek! Induljatok el felém, már az is valami, és higgyétek, hogy jó irányt mutatok nektek, akkor nem lesz itt semmi baj.”

Egy továbbképzés alkalmával hallottam azt a történetet, amikor is egy pap előadást tartott apácáknak, kispapoknak. Ott megkérdezte tőlük, hogy mi jut eszükbe az Isten szóról? Jöttek a szebbnél szebb költői képek, hasonlatok. Utána a pap megkérdezte a hallgatóságtól, hogy mivel töltik ki egy napjukat, mire gondolnak a legtöbbet a nap folyamán? Erre választ sem várt, csak hozzátette, hogy az az Istenük, amivel a legtöbbet foglalkozik az elméjük.

Mi tölti ki az elmém egy átlagos nap folyamán? Miből táplálkozom? Kikből táplálkozom?

Ki az, akinek én lelki táplálékot nyújthatok/nyújtok? Mi van akkor, ha nem kell a mi kenyérünk annak, akin segíteni akarunk?

Nézzünk körül környezetünkben! Hogyan, milyen eszközökkel érdemes életet adni a világunknak?

„Engedjük, hogy az emberek elfogyasszanak bennünket!” (Teréz anya)

Király Márta

Április 18., szerda

Jn 6,35-40

„Akit nekem ad az Atya, az mind énhozzám jön, és aki énhozzám jön, azt én nem küldöm el”

Erről a részletről nekem a „Segítő” jut eszembe. A segítség jelző, a Segítő, mint fogalom azonban nem tekinthető egy helyzeti dolognak, nem egy adott problémát megoldani kívánó magatartás (pl. amikor kölcsönkérnek). Beállni arra a szemléletre, hogy segítőnek lenni, az túlmutat azon, hogy egy adott helyzetben tudok segíteni: ez annál sokkal többet jelent. Aki ilyen szemmel nézi a körülötte levő világot, az embereket, az nem csak a segítséget kérő embert látja meg, hanem az eltévedt báránként segítségre szoruló embert, akár mint egy térképpel topogó turista. Aki meglátja azt, hogy az illető segítségre szorul, de ő még adott esetben nem jutott el addig, hogy támogatást kapjon, azt meg lehet szólítani, és felajánlani a segítséget. Ez az igazán belülről mozgó, segítői magatartás, ha kérés és feltétel nélkül, bárkinek merünk segíteni, akiről úgy véljük, hogy szüksége van rá.

„Láttatok ugyan engem, és mégsem hisztek”.

Talán nem csak Jézussal fordult elő, hogy elmondhatta: láttatok, és mégsem hiszitek. Így van ez ma is: ha valaki a jólneveltség, udvariasság, keresztényi értékrend szerint cselekszik, azt észreveszik az emberek, és talán még egy ilyen mondatot is elejtenek: „Hát el sem hiszem, hogy vannak még ilyen (udvarias/kedves/odaadó) emberek!”. De ezt is inkább csak látják, mint eseti példát, egy morzsát a tortán. Pedig a tortát nagyon sok ilyen morzsa alkotja, az emberek mégis megfélemedeznek erről a sok jóról, ha ráharapnak egy véletlenül bedarált dióhéjra. Fontos lehet talán az embereknek, hogy a jót nem csak hogy meglássák, hanem higgyenek is benne, a **jó dolgokba vetett hit** ugyanis a helyes úton tartja őket.

„Akit nekem ad az Atya, az mind énhozzám jön, és aki hozzám jön, azt én nem küldöm el”

Ez a vers számomra a „Teszem, mert tennem kell” mondat egyik megfelelője. Mert aki megkeres engem, annak legjobb tudásom és belátásom szerint igyekszek segíteni, jó szándékkal. És erre nem szükséges magyarázatot keresni, hogy én tulajdonképpen miért is segítek az illetőnek? Nem kell, hiszen ez az igazi elhivatottság tudat: egy elszánt odaadás, ami mozgórugója annak, hogy jó segítő lehessenek, a törekvés arra, hogy a másoknak jó legyen.

Mi alárendeljük magunkat a jézusi tanításnak, ahogy Jézus is alávetette magát az Isten akaratának. Így válhatunk jobb emberré, és – akár – általunk válhatnak mások is jobb emberré.

Vince Miklós

Április 19., csütörtök

Jn 6,44-51

A kenyérszaporítás utáni napon Jézus így szólt a sokasághoz: „Senki sem jöhet hozzám, ha nem vonzza az Atya, aki küldött engem. Én feltámasztom őt az utolsó napon. A prófétáknál ezt olvassuk: „Mindnyájan Isten tanítványai lesznek.” Mindaz, aki hallgat az Atyára, és tanul tőle, hozzám jön. Nem mintha az Atyát látta

volna valaki. Csak aki Istentől való, az látta az Atyát. Bizony, bizony, mondom nektek: Aki hisz bennem, annak örök élete van. Én vagyok az élet kenyere. Atyáitok mannat ettek a pusztában, és mégis meghaltak. Itt a mennyből alászállott kenyér, hogy aki eszik belőle, meg ne haljon. Én vagyok a mennyből alászállott élő kenyér. Aki e kenyérből eszik, örökké él. A kenyér, amelyet adni fogok, az én testem a világ életéért.”

Mész misére? Mész áldozni? Miért nem, ha Jézus kínálja neked a lehetőséget, hogy menj, hogy örökké élhess? Ennél nem lehet fontosabb semmi. Ha áldozol, hol vagy gondolatban? Jóllakottan, kicsit értetlenül üldögélsz a domboldalon, és értelmezhetetlenül zsongnak füledben a jézusi szavak, „egyem meg Jézust?”? Bárcsak mindig az utolsó vacsora történéseinek tudatában, a Jézus által alapított egyetlen vallási cselekményben részt véve, Jézusnak a részünkké válásaként tudnánk megélni...! Bárcsak eljutnánk idáig! Menjünk!

Botlik Dávid, VCS közösség

Április 20., péntek

Jn 6,52-59

Kétségtelen, hogy az embernek az életjelenségei fenntartásához ennie és innia kell, szüksége van táplálékra. Étel nélkül akár hetekig is élünk, ám a folyadék hiánya sokkal hamarabb súlyos gondot okozhat. Ezért aztán itt, a „jóléti” Magyarországon a nagytöbbségünk igyekszik biztosítani magát és tartalékot is képezni magának, hogy se ételből, se italból ne legyen hiányunk. Tény, hogy a helyes táplálkozás alapvetően fontos az egészséges élethez, ezért az étkezések gyakorlatilag központi szervezőelemévé váltak az életünknek: ezek adják a napi ritmust, hozzájuk igazítjuk a munkánkat, az ünnepeinket, a találkozásainkat, gyakorlatilag mindent. Nem esünk-e olykor át a ló túloldalára?

Nagyon kedvelt kép az evangéliumban a testi táplálék és táplálkozás átvitt, lelki értelemben történő használata: „Ha nem eszitek az Emberfia testét és nem isszátok az ő véré, nem lesz élet bennetek. Aki eszi az én testemet és issza az én vére, annak örök élete van és én föltámasztom az utolsó napon.” Tudunk-e a testi táplálkozáshoz hasonlóan figyelni lelki szükségleteinkre? Tudjuk-e a lelki táplálkozást is életünk központjává tenni?

Hisszük Urunk, hogy ha igazán befelé figyelünk, akkor Rád figyelünk és inni tudjuk a szavaidat, és így nemcsak a magunk, de akár mások szükségleteit is gondozni tudjuk. Segíts, hogy legyen szemünk azokra, akik hiányt szenvednek akár testi, akár lelki szükségleteikben, és meglássuk, hogy mivel segíthetjük őket igazán.

Pálinkás Tamás és Júlia, Budapest

Április 21., szombat

Jn 6,60-69

Mindig is tudtuk, hogy Jézus nem könnyű eset. Már születése előtt teljesen felkavarta néhány ember életét. A tanításairól nem is beszélve. Az akkori emberek – mint mi is ma, teljes meggyőződéssel a kétezer végiggondolkodott, elmélkedett és imádkozott év után – hitték, hogy jól hisznek. Hogy ismerik az Urat, az ő törvényeit, parancsait, kapcsolatban vannak vele, jól értelmezik az ő általa küldött jeleket, s ehhez igazítván tetteiket jó úton haladnak az örök élet felé. Erre belibben a képbe egy határozott, mindenre kész válasszal rendelkező, beteggyógyító, kenyérszaporító, vízen járó fazon, és olyan magával ragadó, hogy muszáj hallgatni őt, még ha fel is forgatja az addigi elképzelések jó részét. Talán a vérlázító újszerűségét kompenzálják csodatételei, de az a baj, hogy mindenféle rébuszokban beszél. A testem valóságos étel, a vérem valóságos ital... egyétek, igyátok, és örökké éltek. Az Emberfia fölmegey oda, ahol azelőtt volt. A hozzátok intézett szavaim lélek és élet. Persze mi büszkén húzzuk ki magunkat, amiért könnyedén értelmezzük Jézus akkor elhangzott szavait. Na de annak idején? A legjobb szándékúak azt gondolhatták, megártott neki a nap. De a legtöbben megbotránkoztak rajta, nem hittek neki, és otthagyták. Gőzöm sincs, melyik csapatba tartoztam volna. Azt sem tudom, mi volt Péter lelkében és elméjében, ami miatt képes volt megugrani a léce. Befogadni Jézus mondandóját, kitarítani mellette.

Noha örülök Péter fogékonyságának, őszintén szólva nem ezt érzem kiemelendőnek. Nekem az tetszik, hogy Jézus egyrészt elvhű, másrészt kis lépésekben trenirozza magát a végső menetre. Az előbbtől biztos pont az életemben, az utóbbtól pedig emberi, közelebb érzem magamhoz. Egy: bár így sokakat elveszít, nem másítja meg, finomítgatja tanítását. Kettő: mivel egy betűt sem von vissza, kockáztatja a teljes magára maradáást. A tizenkettő elvesztését. A magányt. Lelkében gyakorolja a bármi áron végsőkig (elhagyatottság, barát árulása, kínzás, megaláztatás) kitartást. Folyamatosan készül arra, hogy az Atya által, a Lélek segítségével Megváltónk lehessen. Szeretnék rá hasonlítani. Szeretnék hú maradni és apró léptekkel Isten felé haladni. Amen.

Kőszegi Júlia, Budapest

Április 22. Húsvét 4. vasárnapja – Jn 10,11-18 – „Én vagyok a jó pásztor...”

A születése óta vak ember meggyógyítása hallatlan izgalmat és felháborodást keltett a farizeusok körében. Jézus szombatnapi jócselekedete és a betegség kiváltó okáról mondott állítása – sem a vak ember, sem szülei nem vétkeztek – alapjaiban rengeti meg a kor zsidóságának felfogását. A farizeusok elkergetik a meggyógyult vak embert, Jézust pedig – képtelen módon – istentelenséggel vádolják. „Ha vakok volnátok, bűnötök nem volna. De ti azt mondjátok: Látunk. Ezért megmarad bűnötök.” – mondja még a farizeusoknak, de ezután újra a tőle jól ismert képes beszédre vált, és elmondja hallgatóságának a János-evangélium egyik legszebb (bár erősen vitatott részleteket is tartalmazó) példabeszédét a jó pásztorról. A rábízottakért felelős pásztor hasonlata egyenesen következik a magukat népük bölcs vezetőinek tartó farizeusok magatartása láttán. A farizeusok olyanok, mint a béresek, akik terelgetik ugyan a nyáját, de áldozatot nem hoznak érte. Nem ismerik, ezért nem is szeretik a rájuk bízott nyáját, a bajban megfutamodnak. János evangéliumának jó pásztora ismeri és szereti a nyáját, akár életét is adja juhaiért.

Jézus nem akar kétséget hagyni az őt hallgatókban, ezért meg is magyarázza a hasonlatot: ő maga a jó pásztor. Az képes jó pásztorrá válni, aki felismeri a Mennyei Atya szándékát, és aszerint is él. A Mennyei Atya szándéka, azaz terve pedig az, hogy az *ember felelős legyen a rábízottakért*. Jézus minden erejével: szavaival és cselekedeteivel az Atyától tanultakat akarta átadni tanítványainak és az őt hallgatóknak. Mert az ő Atya-tapasztalása jelentősen különbözött népe istenképétől.

Mindnyájunk felelőssége, hogy meghalljuk a bennünk élő Teremtő hangját, s ezt a hangot naponta imádságban érelve, a szeretet mérlegére téve tovább is adjuk. Igen, naponta kell mérlegre tennem, milyen is az én istenképem! Jó pásztora vagyok-e a rám bízottaknak? Ismerem- és szeretem-e őket?

Bajnokné Benyhe Judit, Budapest

Április 23., hétfő

Jn 10,1-10

Jézus ebben a példázatban elsősorban a farizeusok és írástudók elé akar tükröt tartani. Az ő feladatuk lett volna a nép pásztrolása, vezetése, de visszaéltek hatalmukkal, saját érdekeiket és előre jutásukat helyezték előtérbe. Jézus egészen másként képzei a jó vezetőt, a jó pásztort. Amikor azt mondja, hogy „én vagyok a juhok ajtaja”, akkor arra utal, hogy Ő a néphez, gyülekezethez vezető ajtó, egy út van, és az rajta keresztül vezet. Egészen egyszerűen jézusi módon, jézusi lelkülettel, jézusi hozzáállással kell közelíteni a néphez, az emberekhez, ez pedig csak rajta keresztül, az Ő megbízásával, lelkének indításával történhet. Persze ez nem olyan egyszerű. Ahogy már Jézus korában is voltak ál-messiások, hamis próféták, manapság is számos hamis pásztor irányít, sok téves hang szól. Ők talán Jézus nevében szólnak, de tetteik, viselkedésük rámutat arra, hogy csak „tolvajok és rablók” Gondolhatunk politikusokra, intézményi, vallási vezetőkre, szektákra és a sort még hosszasan lehetne folytatni. Azonban nem csak a farizeusoknak, írástudóknak és a mai „hatalmasoknak”, vezetőknek szól Jézus kritikája. Mi magunk is pásztorok vagyunk. Családjainkban, munkahelyünkön és az életünk számos területén ránk vannak bízva juhaink, akik iránt felelősséggel tartozunk. Vajon tudunk-e az életünkben olyan pásztorok lenni, akikről Jézus beszél? Tudunk-e önzetlenül szolgálni és támogatni?

A szakasznak egy másik fontos üzenete is lehet a számunkra. Jézus azt mondja: „én vagyok az ajtó”. Krisztus az, aki összeköt bennünket Mennyei Atyánkkal, rajta keresztül juthatunk hozzá, ismerhetjük meg őt.

Általa üdvözülhetünk. Azért jött, hogy vezessen, tereljen, utat mutasson nekünk. 2018-ban is vár ránk, azt szeretné, hogy Őt válasszuk és felismerjük minden vétünkét eltörlő szeretetét. Ez a szeretet adhat csak erőt a mindennapok pásztori munkájában.

Csiky-Maros Zsuzsanna és Csiky Lajkó, Budapest

Április 24., kedd

Jn 10,22-30

„Meddig tartasz még bizonytalanságban bennünket?”

Ilyenkor áprilisban csupa erőtől, újulástól duzzadó az erdő. Telve újakezdéssel, lendülettel, bátorsággal, előretöréssel. A zöldek még zöldebbek lesznek, és a virágok színei egyre káprázatosabbak. A nap élesebben süt, a hirtelen viharok jobban tépáznak. De a növekedést mindez nem állíthatja meg, sőt mintha még fokozná.

Ülök kicsit csendben eme tobzódásban, ahol minden nap történik valami változás, egészében mégis ugyanaz az erdő marad. Nem lép ki a kereteiből, de azon belül a sokféleség rengeteg formáját hozza létre. Hagyom, hogy hasson rám, és átformáljon a teremtés ezen szeglete. Érzem a bőrömön a szelet, arcomon a napfényt vagy a kis esőcseppek puha érintését. Ezek a természet legkedvesebb és legélvezetesebb érintései számomra. Milyen sokat lehet tanulni az erdőtől! Honnan tudja, hogy jó-e vagy sem, ahogy növekedik egy fa? Csak teszi a dolgát nesztelenül, és egyszer csak több ölnyire magasodva borul a fejünk fölé. Nem kérdi: miért, hová, merre, meddig?

Én pedig folyton csupa kérdés vagyok. Válaszokat keresek. Van, mikor találok, és van, amikor nem. Néha nehéz elfogadnom, hogy sok választ csak „odaát” vagy később fogok megkapni. Most és rögtön szeretném, mint ahogy a világ sugalmazza. De a belső bizonyosság, amivel növekedni lehet, mint a fák, az a nem kívül található, nem kicsikarható, nem sürgethető.

Az érik és erősödik legbelül. Időt kell hagyni neki.

Kérek, Uram, adj nekünk sok apró érést és növekedést bensőnkben, hogy fel tudjunk majd érni a legfontosabb és legigazabb válaszokhoz!

Vincze Katalin, Kis Vidám Csapat közösség

Április 25., szerda

Mk 16,15-20

„Menjete el szerte az egész világba, hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek!”

Erre az apostoli feladatra hív minket is Jézus kétezer évvel később is.

A mai világban nagyon csábító gondolat, hogy sztár legyen az ember. Olyan valaki, akire az egész ország, az egész világ figyel. Számos tehetségkutató és valóságshow kínál arra lehetőséget, hogy kiemelkedjünk az átlagos emberek közül és kellő média figyelmet kapjunk. De ha csak a Facebook-on, YouTube-on vagy bármilyen más közösségi oldalon osztjuk meg a gondolatainkat, vagy az életünk történéseit, akkor is megvan annak a lehetősége, hogy az eljusson az egész világhoz. Több millió megtekintést, kedvelést, hozzászólást érhetünk el akár egyetlen gombnyomással.

Most arra kérek, hogy kicsit gondolj bele abba, hányszor ragadtad meg ezt az eszközt arra, hogy az Örömhírt hirdesd, hogy Isten üzenetét közvetítsd a többi ember számára. Hányszor olvastál el figyelmesen Istennel kapcsolatos bejegyzéseket, és engedted, hogy ezen keresztül eljusson a szívedbe az Örömhír? Hányszor vállaltad bátorsággal és büszkeséggel kereszténységed, Isten-hívőséged? Miközben pedig a számítógép előtt ülsz, vagy a telefonodat nyomkodod valamelyik közösségi oldal előtt hódolva, körbenézel-e a szűk környezetben? Kellő figyelemmel és szeretettel vagy-e családod, barátaid, munkatársaid irányában? Ápolod-e Lelked templomát, szakítasz-e időt a belső béke megteremtésére?

Előfordulhat, hogy miközben egyetlen kattintással bejárhatjuk az egész világot, aközben nem marad időnk az offline tettekre. Ezzel könnyen eshetünk a hitetlenség csapdájába, mert ha apostolkodunk is az interneten, aki lát minket személyesen, visszatetsző lehet számára, hogy csak ülni lát minket. El kell tehát kezdenünk a valóságban is tevékenyen részt venni, és példánkkal tanúbizonyságot tenni Jézusról. Erre

persze megannyi kifogást találhatunk, hogy csak egyet említsek: „Jó, jó, de hogy fogjak bele?” Itt visszautalnék arra a kérdésre mennyire tartod karban „Leled” templomát. Mert ha tisztán tartod, akkor a benne lakozó Jóisten megsűgja a teendő. Nulladik lépésként tehát add át magad az Atyának, hogy rajtad keresztül tevékenykedhessen a világban. Akár a személyes életterdről, akár a „bűnös” online világról legyen szó, ha rábírod magad, ő elvégezteti Veled mind azt, amiért ezen a Földön vagy. Apostolává tesz!

Kovács Ágota Hanna

Április 26., csütörtök

Jn 13,16-20

„Nem nagyobb a szolgálta az uránál, sem a küldött küldőjénél.”

Régóta ismerem ezt a mondatot, de mostanáig sohasem gondolkoztam el az értelmén. Nem nagyobb, hát persze, de hát miért mondja ezt a nyilvánvalóságot Jézus? Talán a helyére akarná tenni a tanítványokat? Eszerint: én vagyok az úr, ti vagytok a szolgák; én vagyok a küldő, ti vagytok a küldött? Nem, ez a fajta önfényezés teljesen idegen az én Jézus-képeimtől.

Vagy éppen ellenkezőleg? Jézus arra akarná felhívni a figyelmet, hogy ő csak szolgálja és küldöttje az Atyának, így elejét próbálja venni a tanítványok körében a személyi kultusznak? Ez az értelmezés már közelebb áll hozzám, de még mindig nem az igazi. Hiszen rögtön utána az szerepel, hogy „Boldogok vagytok, ha megértitek ezt, és így is tesztek.” Így? Hogyan? Oké, elhiszem a Szentháromság egymásra épülő és egymást szolgáló struktúráját, de hát milyen tettek tud ez engem sarkalni? Nem, nem elhinni kell itt valamit, meg hát oda is van írva: meg kellene érteni.

Olvassunk csak kicsit vissza! Mi is történik előtte? Jézus megmossa tanítványai lábát. Megalázó, szolgának való munkát végez. Kiszolgálja őket. De hiszen itt a lényeg: ez a szolgálat nem alávetettséget jelent! Attól még, hogy ő a lábmosó, Jézus nem lesz kisebb, és attól még, hogy a tanítványok a lábmosottak, ők még nem lesznek nagyobbak. Az Isten országában az, hogy éppen ki szolgál kit, nem alá-fölérendeltség kérdése. Sőt, az a helyes, ha egymás lábát mossuk, azaz váltogatjuk a szerepeket. És szerintem ez itt, a földi létben nem is csak követendő, hanem kifizetődő példa. Nem ragadunk bele egy-egy szerepbe, változatosabbak lesznek a feladataink, és egyszerre élhetjük meg mások szolgálatának örömét, és azt az örömet is, hogy mások nekünk szolgálnak. Ne essen hát le a karikagyűrű az ujjunkról!

Bajnok Kristóf, Budapest

Április 27., péntek

Jn 14,1-6

„Atyám házában sok hely van, ha nem így volna, megmondtam volna nektek.”

Tomi barátom nemrég a kórusaink közös fellépésén konferált, és mondott egy olyan gondolatot, ami azóta is a szívemben cseng. Megpróbálom a saját szavaimmal visszaadni, amit mondott, hátha titeket is megérint:

A hagyományos elképzelés szerint a mennyország egy biztonságot nyújtó, hatalmas falakkal körülvett vár, amelynek egyetlen bejárata van. Ennek a kulcsát őrzi magánál Szent Péter. A földi életünk végeztével a színe elé kerülünk, alaposan megvizsgálják, és három kategória valamelyikébe sorolnak minket. Ha igazán szentek voltunk, expressz belépőt nyerünk a mennyországba. Ha kijavítható hibáink voltak, akkor némi purgatóriumban töltött kényszermunka után kerülhetünk oda. Ha nagyon rosszak voltunk, mehetünk egyenesen a pokolba, kínok és keservek közé, finito.

Namármost – Tomi megfogalmazása szerint – a mennyország kapuja fotocellás. Kinyílik annak, aki oda be akar lépni, hiszen mindenki elfér benne.

„Ha nem így volna, megmondtam volna nektek.”

„Hisz ismeritek az utat.”

Olyan jó érzés ezt olvasni!

Jézus bízik bennünk. Azt mondja, hogy tudja, hogy nem kell madzagon rángatnia minket, tudja, hogy meg tudjuk csinálni, oda tudunk találni. Sokat gondolkoztunk már a hit jelentéséről. Én úgy vélem, hogy a hitünk

lényege ez kellene, hogy legyen: higgyünk abban, hogy Jézus nem alaptalanul bízik bennünk. Hiszem, hogy meg tudjuk csinálni. Mind oda tudunk találni hozzá.

Bajnok Kristóf, Budapest

Április 28., szombat

Jn 14,7-14

„Már oly régóta veletek vagyok – felelte Jézus –, és nem ismersz, Fülöp?”

A jézusi gondolatok és tettek megértéséhez élettapasztalatra van szükség. Fülöpnél erre hivatkozik Jézus. Tehát Fülöpnek vissza kellene emlékeznie az eltöltött időkre és minden egyértelművé lenne számára? Mit tegyen az ember, ha nincs még ilyen élettapasztalata, csak az írások és evangéliumok állnak a rendelkezésére? Neki kell állnia olvasni, kielemezni, megfejteni, mint egy fülöpi visszaemlékezés. Jézus szerint, ha Őt megismerjük, akkor az Atyát is megismerjük és ehhez minden segítséget megad. Mi alapján kérem a segítségét? Volt-e már Jézushoz méltó kérésem?

Ujvári Gergely, Érd

Április 29. Húsvét 5. vasárnapja – Jn 15,1-8 „Maradjatok bennem!”

János evangélista közvetlenül az utolsó vacsora előtti időre teszi ezt a részt. A tanítványok megjárták a diadalmas bevonulás és az azt követő népi csalódás érzelmi hullámvasújtját, most éppen konspiratív körülmények között készültek Pészah megünneplésére. Mindannyian érezhették a feszültséget, a várható robbanást. Jézus nyugtatni és felkészíteni szeretne volna tanítványait: *„Ne nyugtalankodjatok... higgyetek Istenben, és... énbennem”, „a Szentlélek, akit az én nevemben küld az Atya”, „elmegyek, és visszajövök hozzátok.”* Úgy tűnik, eléggé felemásra sikeredett ez a megnyugtatás.

A másfél éves intenzív tanfolyam után még mindig nem értették a tanítványok Jézust. A biztonság kedvéért (?) karddal mentek vacsorázni, és nem fogták fel, mit is akar tőlük Jézus: *„Nem tudjuk, hova mégy: honnan tudnánk akkor az utat?”, „mutasd meg nekünk az Atyát!”* Mit mondhatott erre Jézus? Azt a minimumot, amit ennyi idő után mégis elvárhatott *„Maradjatok hát bennem, s akkor én is bennetek maradok” „...Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők. Aki bennem marad, s én benne, az bő termést hoz.”*

És ezután – mintegy összegzésként – összefoglalja, újra elmondja nekik a leckét: *„Az az én parancsolatom, hogy úgy szeressétek egymást, ahogyan én szerettelek titeket.” „Szeressétek egymást, gyümölcsöt teremjete, és gyümölcsötök megmaradjon.”* Azt is megígéri nekik, hogy olyanokká válhatnak, mint ő: *„Amit csak kértek az Atyától az én nevemben, megadja nektek.”* Megpróbálta felkészíteni tanítványait a közeli jövőre: *„Ha engem üldöztek, titeket is üldözni fognak.”*

Hogy mennyit fogtak fel ebből, azt jól mutatja az ezt követő néhány óra története. A zavarodottságot jelzi még a feltámadástól Pünkösdig tartó átmeneti állapot. De mondhatjuk-e ma, az Egyház kétezere éves kacskaringós történelme után, hogy mára már minden világos, mindent értünk? Nincs-e szükség újra meg újra átgondolni, meghallgatni a lelkünkben élő hangot, összevetni a Jézustól tanultakkal, és netán a másokon keresztül kapott tanításokkal?

Bajnok László, Budapest

Április 30., hétfő

Jn 14,21-26

Jézus az utolsó vacsorán mondott búcsúbeszédében a szeretet fontosságát emeli ki. Aki szereti őt, az eljuthat az örök életre. Úgy tudjuk őt szeretni, ha megtartjuk parancsait, tehát szeretjük egymást is. Ekkor tud Isten bennünk élni. Ő is szeretné ezt, ezért küldi el a Szentlelket, hogy segítsen minket. Isten segít nekünk, már csak nekünk kell megtennünk a lépést felé, így minden más embertársunk felé is, szeretettel.

Tudunk-e szeretettel fordulni a körülöttünk élők felé a hétköznapokon is? Sikerül-e szeretnünk azokat is, akikkel sok konfliktusunk van?

Biró György, Budapest

Május 1., kedd

Mt 13,54-58

Senki sem lehet próféta a saját hazájában!..., tartja a mondás, melynek eredete erre a bibliai helyre utal természetesen. Igazán? Ebbe bele kell törődni? Ez egy lehetetlen küldetés?

Igen, ez a feladat nagyságrendekkel nehezebb feladat, mert ugye egy messziről jött ember azt mond, amit akar... Nehéz ellenőrizni a hitelességét és nincsenek, vagy sokkal kevésbé vannak a hallgatóságában előítéletek is, pont azért, mert ismeretlen. Nem befolyásolhatnak bennünket ezek a nehezen félretehető tényezők (előélete, munkássága, családi, baráti kapcsolatai, egzisztenciális helyzete), maximum a külső megjelenése, egyébként meg teljesen tiszta lappal indul a hazai „versenyzővel” szemben.

Természetesen ennek az idegennek a „versenyelőnye” mindössze addig tart, míg őt is meg nem ismeri a hallgatóság, és nem találnak benne valami kivetnivalót. Legyen az csak a családjunk, közösségünk, barátaink, munkatársaink, akik előtt nap mint nap „bizonyítanunk” kell hitelességünket, hozzáértésünket, bölcsességünket, nem könnyű.

Hiszen 99 jó döntéssel sem biztos, hogy tudunk egalizálni akár csak egyetlenegy botlást is. Ez utóbbira valamiért sokkal fogékonyabbak vagyunk, sokkal maradandóbb nyomokat hagy bennünk, és főleg nagyobb a hírértéke, ahogy egy kapitális futballbírói ítéletet is hiába követ 99 tökéletes... azt a bírót már leírták, elmeszelték... A bírók és mi is – Jézussal ellentétben – emberből vagyunk..., hitünket és meggyőződésünket csak a nagyon következetes és mindinkább Jézushoz hasonlítani akaró életvitelünk teheti hitelessé, példaértékűvé saját házunk táján is. Azaz hiszem, hogy a fentebb boncolgatott nehézségek ellenére a próféta szerepet mindenkinek a saját maga környezetében kell beteljesítenie, napról napra, mert ez aztán az igazi kihívás...!

Németh László, Sopron

Május 2., szerda

Jn 15,1-8

Az Ószövetségben sokszor szerepel a szőlő, Isten gyakran nevezi népét „szőlőjének”. Jézus is gyakran beszél a szőlőről, a szőlőművesekről példabeszédjeiben. Ez teljesen érthető, hiszen az ókori kelet egyik legfontosabb növénye a szőlő volt. A szőlő termesztése nagy gondosságot, előrelátást és türelmet igényel. A nemes szőlővesszőt a vadnövényre oltják rá, majd ezután a vadalany táplálja a nemes vesszőket, amelyek több év után teremnek csak. Csak az első termés után dől el, hogy a termés nemes lesz, vagy a vadalany termése jelenik meg.

Így van a példabeszédben is, az Atya a szőlőtő és annak gondozója, amin számtalan vessző fakad. Éveken át neveli, gondozza a szőlőtövet és a vesszőket bízva abban, hogy nemes termést hoznak. Miközben a szőlőtő a talajból felvett vízzel, tápanyagokkal táplálja az összes vesszőt. A vesszők egy része nemes gyümölcsöt terem, és meghálálja a gondozást és a táplálást. A vesszők másik része nem hoz nemes gyümölcsöt, pedig ezek is megkapják a szőlőtőtől a vizet és a tápanyagokat, ezen vesszők a nemes hajtásoktól veszik el a tápanyagokat, így azokat is károsítják, mivel kevesebb termést tudnak hozni. Az Atya most elküldte fiát, hogy tisztítsa meg a szőlőtövet a nemes gyümölcsöt nem termő hajtásoktól. Ha magára hagyná szőlőjét (népét) az elvadulna, és nem teremne. Isten elküldte Jézust, hogy tisztítsa meg a népét, és ezzel támogassa a nemes vesszőket, azaz azokat, akik megértették és követik tanítását. Ugyanakkor előfordul, hogy egy-egy oltott, nemes vessző nem marad meg a szőlőtőn. Ez a pusztulásához vezet, az ilyen vessző nem terem gyümölcsöt.

Isten megteremtett minket és elküldte Fiát hozzánk, bízva abban, hogy nemes gyümölcsöt fogunk teremni. Érdemes elgondolkodnunk, hogy milyen vesszők vagyunk mi? Csak azok teremnek jó gyümölcsöt, akiket az igazi szőlőtő – Isten – táplál. Milyen a termésünk, milyen hatással vagyunk a családjunkra és a szűkebb és tágabb környezetünkre? Látják-e rajtunk a nemes gyümölcsöt, vagy csak egy elburjánzott vadhajtás

vagyunk? Már termőre fordultunk, vagy magunkat bíztatjuk csak, hogy egyszer jó termést fogunk hozni? Kapjuk még a tápanyagot és a vizet a szőlőtőtől, vagy úgy gondoljuk, hogy a magunk lábán is meg tudunk állni és nincsen szükségünk Istenre a minden napi életünkben? Ha nem kapjuk, csak száraz vesszők, kiszáradt venyigék leszünk.

Bidló András, Sopron

Május 3., csütörtök

Jn 14,6-14

Jogos a tanítványok kérése: szeretnék megismerni azt az Atyát, akiről Jézus évek óta beszél, akinek a nevében cselekszik. Persze nem azért szeretnék látni, mert vizuális típusú emberek, akiknek fontos a látvány, hanem biznyságra van szükségük, hogy a hitük erősebb legyen, hogy lássák: Jézus nem csak úgy beszél a nagyvilágba, hanem valóban létezik az az Atya, akit olyan sokszor emleget...

Gyanítom, hogy nem ezt a választ várták. Jézus szavaiból két nagyon fontos dolgot kell megemészteni a tanítványoknak. Egyrészt át kell értékelnünk magunkban azt a képet, amit az Atyáról kialakítottak. Tudomásul kell venni, hogy az Isten nem úgy van jelen a világban, mint mi emberek. Annál sokkal egyetemesebb, megfoghatatlanabb, nehezebben észrevehető az emberi szemmel figyelő számára. Új módon kell Őt keresni ahhoz, hogy rátaláljunk, más szemüveget kell felvenni. Jézus válasza egyértelmű: aki engem lát, az Atyát látja, amint én cselekszem, úgy cselekszik az Atya, amit én tanítok, azt tanítja az Atya... Ahhoz, hogy az Atyát megismerjük, Jézust kell megvizsgálnunk: mit tett? miről beszélt? mit tanított?

Most lehetne részletbe menni, de azt gondolom, hogy Jézus életének, tanításának lényege összefoglalható abban a szóban, hogy „szeretet”. Tehát a tanítványok kérdésére a felelet így is hangozhatott volna: nézzetek körül! Ahol a szeretet nyomait észreveszitek, ott meglátjátok az Atyát, ahol a szeretet szavait meghalljátok, ott az Atyát halljátok, ahol békesség tölti el a szíveteket, ott megérezhetitek az Atya ölelő szeretetét...

Másrészről Jézus válasza nagyon fontos felelősségre hívja fel a figyelmet: aki látja az életünket, az a mi cselekedeteink alapján alakít ki egy képet az Atyáról. Ahogy régi énekünkben áll: „ha vállalod, hogy tükör leszel...” Ha a környezetem tudja, hogy keresztény vagyok, templomba, közösségbe járok, akkor az én tetteim alapján fognak következtetni arra az Istenre, akinek a nevében élem az életem. Ha a szavaim, tetteim nem a szeretetről tanúskodnak, akkor elveszem az esélyt másoktól, hogy a valódi, szerető Istent megismerhessék. Ha torz képet mutatok az életemmel, akkor ez a torz kép lesz az amit a mellettem élők az Atyáról kialakítanak...

Álljunk meg néha egy-egy pillanatra, és nézzük meg, vajon aki engem lát, milyen Istent ismer meg általam? És ha úgy érezzük, hogy vannak az életünkben torzító foltok, akkor próbáljunk a Lélek erejével kicsit csiszolni ezeken...

Schaul Árpád, Sopron

Május 4., péntek

Jn 15,12-17

A szeretet parancsa

Meggyűjtöm a karácsonyi gyertyát.

Amikor valamit parancsba adnak, az kötelező érvényű. Kötelező érvényű tehát, hogy szeressük egymást. A fehér a feketét, a rossz a jót, az északi a délit, az ember a nem embert, a sérült az épet...stb. Hogyan is lehet ez alól kibúvókat keresnünk?! Hogy jut eszünkbe a kibúvó keresés egyáltalán?! Pedig eszünkbe jut. Talán Jézus minket szeretetében találjuk a szeretet parancsa alól a felmentést? A barátaikért életét adó szeretetben?

Ha Jézus mindent tudtul adott nekünk, amit Atyjától hallott, akkor a vele való barátság kötelező érvénnyel követeli tőlünk a parancs megtartását. Még akkor is szeretnünk kell, ha nehéz a jókat, fehéreket, bűn nélkülieket, épeket, embereket... stb szeretnünk.

Barátomként tekintek-e Jézusra? Ő rám biztos így tekint! Mindent tudtul adott nekem, nem tekint szolgának, ő választott ki engem, munkámmal maradandó gyümölcsöt teremtővé tett, mindent megad nekem az Atya, az Atyától Jézus nevében kérhetek.

Amikor ezt a részt olvasom, milyen érzések támadnak fel bennem? Elolvasom-e elég gyakran? Parancsnak tekintem-e? Tudom-e szándékaimat arra irányítani, hogy szeretni tudjak?

Én bizony, ha végig olvasom saját kérdéseimet, először az jut eszembe, hogy a jókat, a legnehezebb szeretnem. Kik valóban életüket adják nem csak barátaikért, hanem a gyengékért, elesettekért. Akiknek nagyobb a szeretete. Sikeresebb a szeretetben, nem rest a jót tenni. Amivel a legnehezebb leszámolnom, az az irigységem.

Cs. Szabó Erzsébet, Sopron

Május 5., szombat

Jn 15,18-21

A világ gyűlölete

„Ha engem üldöztek, titeket is üldözni fognak.”

Ahogy Jézus, én is erre a világra születtem. Csak tőlem senki nem kérdezte, hogy akarok-e erre a furcsa világra születni. De valamiért itt vagyok.

Sokszor feltettem magamnak a kérdést. Miért? Mit akar velem a Jó Isten? Mi a küldetésem? Gyűlöl a világ? Néha gyűlölöm én is a világot. Én nem ezt a világot akarom, ahol a gyűlölet, az erőszak, az önzőség és a szeretetlenség érvényesül.

Én szeretnék nem e világból lenni, hanem kiválasztott lenni. Szeretném, hogy csodabogárnak lássanak, és ezért megszóljanak, vagy megfigyeljenek, esetleg üldözzenek.

„Ha engem üldöznek, titeket is üldözni fognak.”

- Kiválasztottnak érzem magam?
- Van küldetésem? Esetleg tudom-e, hogy mi az?
- A világ fiai gyűlölnek, vagy szeretnek? Vagy csodabogárnak hisznek?
- Emlékszem-e a Jézustól való tanításra: „Nem nagyobb a szolga az Úrnál.”

Habos Gábor

Május 6. – Húsvét 6. vasárnapja – Jn 15,9-17 – A hiteles szeretet

Jézus a saját példája és tanítása tükrében mutatja be a hiteles szeretetet, annak újdonságát, és buzdít az utánzására. Utolsó vacsorai szavaiból kiolvashatók a szeretet hiteles tulajdonságai:

Mások igazi javának keresése. – Az apostolok vélt javát, látszólagos hasznát szolgálta volna, ha megalkuvó lesz tanításában, és nem vállalja érte a szenvedést. Ehelyett igazi javakat adott nekik: barátaivá avatta őket, tudtul adta nekik az Atya teljes üzenetét.

Önzetlenség. – Jézus nem a saját dicsőségét hajszolta. Elment az önfeláldozás végső fokáig: „Életemet adom barátaimért.” Elfogatásakor sem a maga bőrét mentette, hanem apostolait védte: „Ha engem kerestek, hagyjátok ezeket elmenni.”

Készség. – Jézus mindig készséges volt, hogy teljesítse az Atya akaratát: „Igen Atyám! megyek, hogy teljesítsem akaratodat.”

A mi szeretetünk is akkor hiteles, ha azt adjuk a másoknak, amire annak *igazán szüksége van*: az éhesnek ebédre, az ügyetlennek bátorításra, a kórházban fekvőnek látogatásra, a fáradtnak csendes ajtóbecsukásra, a szemközt vezető sofőrnek, hogy ne reflektorozzanak a szemébe, a pszichés betegnek meghallgatásra stb.

Az *önzetlenség* azt követeli, hogy magunkról elfeledkezve, saját érdekeinket félretéve, drága időnket feláldozva, áldozatot hozva szolgáljuk embertársaink érdekeit.

Jézus a *készséges* szeretetre is példát adott: Tudjunk mi is azonnal, halogatás nélkül, fontos dolgokat is abbahagyva segítségére sietni a bajbajutottaknak!

Jézus előtt is volt szeretet. Az ő parancsa mégis gyökeresen új: Fenntartás nélküli szeretetet követel. Ne valamiért, valamilyen érdek miatt szeressük a másikat, hanem önmagáért. Ne azért szeressük, mert ilyen vagy olyan tulajdonságai vannak, hanem magáért az emberért.

Jézus be is mutatta az érdek nélküli szeretetet. Igazolta, hogy megvalósítható. Neki sikerült még az ellenségszeretet is. Még a hóhéraiért is tudott imádkozni. Megbocsátott azoknak, akik bántották őt.

Jézus szeretetparancsa mindenkire kiterjed. Nincs olyan rétege környezetének, amelyre nem vonatkozott volna: gyermekek és betegek, tanítványok és ellenfelek, latrok és bűnösök, egyének és tömegek, Kaifások és Pilátusok, Péterek és Júdások mind belefértek szeretetébe.

A Mester példáját követve mi is lepjük meg a világot szeretetünk újdonságával! Árasszunk olyan szeretetet, amilyenre csak Krisztus tanítványai képesek. Ne átmelegedett érzelem legyen csupán, hanem cselekedetekben nyilvánuljon meg. Feltétel nélküli legyen. Ne vonjunk ki senkit alóla. Ne alkalmi, hanem állandó, ne zártkörű, hanem nyitott.

Gyűrű Ferenc, Egyed

Május 7., hétfő

Jn 15,26-16, 4a

Jézus időzavarba került. Tudomása van arról, hogy meg akarják ölni.

Ha elmenekül, mi lesz a „küldetéstudatával”?

„Kezdetől fogva velem voltatok” életébe merített tanítványi körével, a vele szimpatizálókkal?

Hogy fájdalmat okozzon Atyjának?

Micsoda kontraszt?

„Inkább egy ember haljon meg, mint Judea odavesszen!” – Kajafás.

„Inkább felajánlom az életem, hogy Izrael éljen.” – Jézus.

„Hogyan mondjam meg a Barátaimnak?”

Nem mondhatja még, hogy ez Dunning-Kruger hatás, de pontosan leírja.

Az Értelme vereséget szenvedhet a félműveltségtől?

Kockázatos a jézusi gondolkodás logikája alapján élni?

Ujvári Józsi, Ér

Május 8., kedd

Jn 16,5-11

„Most elmegyek ahhoz, aki küldött engem. Senki sem kérdi közületek: hová mégy? De mivel ezt mondtam nektek, szomorúság tölti el szíveteket.

Pedig én az igazságot mondom: Jobb nektek, ha én elmegyek, mert ha nem megyek el, a Vigasztaló nem jön el hozzátok. De ha elmegyek, majd elküldöm őt nektek.”

Mindig nehéz az elválás. Szörnyű elszakadni attól, akit szeretünk. Főleg, ha már nagyon „összenőttünk”, ha elképzelni sem tudjuk az életünket nélküle.

Hiába vigasztaljuk magunkat az örök élet reményével, akkor is nehéz elszakadni.

Sok olyan házaspárt láttam, akiknél az egyik halála magával vonta a másikat is, mert elment az életkedve, az életöröme, az élni akarása a szeretett lény elvesztésével.

Földhözragadtságunkban nem tudjuk beleélni magunkat, hogy az elmúlás valami új kezdete...

Jézus is tisztában van azzal, hogy az ő eltávozása a földi életből sokaknak szomorúságot fog okozni. Főleg azok között, akik egy ideje éjjel-nappal vele voltak, akik szerették, akik felnéztek rá, akik rá építették az életüket. Tisztában van vele, hogy tátongó űrt hagy maga után ezekben az emberekben. Hiába mondja, hogy jobb nekik, ha ő elmegy, nem értik meg, csak akkor, amikor ténylegesen eljön a Vigasztaló (már a név is feltételezi, hogy van miért vigasztalni!)

- Mennyire vagyok „földhözragadt”?
- Mit jelent nekem a halál (elmúlást, új élet kezdetét, a földi élet folytatását)
- Ki számomra Jézus? Ki a Vigasztaló?
- Jézus hazatért. A Menny az én hazám is?

Horváth Péter, „Ér”-közösség

Május 9., szerda

Jn 16,12-15

Jézus ebben a részben búcsúzik a tanítványoktól, és közli velük, hogy visszatér ahhoz, aki küldte őt, az Atyához. Biztosítja őket arról, hogy nem maradnak egyedül, mert elküldi hozzájuk a vigasztaló Szentlelket. Bár még sok mondanivalója lenne a számukra, de még nem érzi őket elég erősnek hozzá.

Amikor majd eljön az igazság lelke, ő majd igazolja őt, és megmutatja nekik az igazi utat.

A mi életünkben is szükségünk van segítségre, megerősítésre, útmutatásra! A hétköznapijainkban sorra érnek bennünket elbizonytalanító dolgok, amik eltávolítanak a megkezdett utunkról. Sokszor belefáradunk a napi gondjainkba, elgyengülünk hitünkben.

Ilyenkor van nagy szükségünk a vigasztaló Szentlélek segítségére, hogy erőt és hitet tudjunk meríteni a tovább haladáshoz.

Adjon nekünk a jó Isten elég erőt, hogy be tudjuk látni a gyarlóságainkat, tovább akarjunk lépni a fejlődésünkben, és be tudjuk fogadni a Szentlélek segítő erejét.

Habos Tomi, „Ér”-közösség

Május 10., csütörtök

Jn 16,16-20

Be kell vallanom mindjárt az elmélkedés elején, hogy a tanítványokhoz hasonlóan én sem értem, „mit beszél”. Miért mond ilyen apokaliptikus jellegű szövegeket? Márk testvérünk, Jézus ajkáról származó idézetei meg arról számolnak be, hogy „*Itt a kedvező idő! Elérkezett Isten országa!*” Az Ő megjelenésével megjelent közöttünk az Isten Országa, a feltételt és személyválogatást nem ismerő ajándékozó szeretet léte. Mit jelent az, hogy rövid idő? Aztán ismét egy kis idő? Különben is, ha páran összedugjuk a fejünket, lelkünket, szívünket őszinte nyitottsággal, akkor „ott van közöttünk” (állítólag ezt mondta...). Ha gondolkodási módunkat megváltoztatva (önzés helyett) ugyanazokat gondoljuk, mint Ő, ugyanúgy érzékenyek leszünk a rászoruló irányába, mint Ő és elutasítjuk, még gondolati szinten is a haragtartást, behelyettesítve a megbocsátás eszményével, mint Ő és netalán a viselkedésünk is követi a szemléletünket akkor „máris” viszont látjuk Őt... Mit jelent az, hogy „rövid idő”? Különben semmi kedvem sírni meg jajgatni, de van nagy kedven szeretet országot építeni. A vele járó kellemetlenségeket meg valahogy elviselem, főleg ha látom az esélyét a keskeny úton járásomnak. Ha legalább valamilyen mértékben elmondhatom, hogy a **rendeltetésének megfelelően** használom az életemet...

Közben rájöttem, mit jelent a „rövid idő”: hát azt, hogy rövid az életünk és nem érdemes halogatni a dolgokat (nehogy elhaljanak). Ha valami új felismerésre jutottam az Ő tanítását illetően, RAJTA: valósítsam is meg, mondjam el másoknak is, biztassam őket a jó megtevésére, mert nem érünk rá.... „Itt a kedvező – rövid – idő!”, holnap már lehet, hogy kedvezőtlen!

Remélem kedves, elmélkedést olvasó testvérem, hogy TE nem vagy olyan értetlen, mint én!!

Miklovicz László, Nőtincs

Május 11., péntek

Jn 16,20-23a

A mai evangéliumban a búcsúzkodó Jézus az örömről beszél: „viszontlátlak benneteket, s akkor majd örülni fog a szívetek, és **örömtöket nem veheti el tőletek senki**”. A következő versben pedig: „kérjétek és megkapjátok, hogy **örömtök teljes legyen.**”

Nincs olyan ember a Földön, aki ne vágyódna az öröm lelkiállapotára. Lelkünk számára az öröm olyan, mint a napfény: átjár, felmelegít, éltet. De hiába szeretnénk, nem tudunk mindig az öröm állapotában lenni, hiszen számtalan nehézség, fájdalom talál meg minket, és mások szenvedése iránt sem lehetünk közömbösek. A tanítványok is szomorúak, amikor Jézus arról beszél, hogy elhagyja őket, és az Atyához megy. Egy szeretett személytől történő elválás mindig szomorúsággal tölti el az embert. De olvassuk a biztatást is a viszontlátásról, ami olyan örömmel tölti el a tanítványok szívét, amit senki nem vehet már el tőlük. Vagyis van olyan öröm, amit elvehetnek az embertől, és van olyan is, amit nem lehet elvenni tőlünk. A következő vers tanúsága szerint pedig van teljes öröm – akkor kell, hogy legyen nem teljes öröm is.

A mai ember öröme főleg a külső, fizikai eseményektől függ. Örül, ha például ajándékot kap, vagy történik valami kellemes vele, ám a pusztán ezekből fakadó öröm nem teljes, és „elvehető” az embertől. Az öröm akkor lesz teljes, ha a fizikai események feletti örömhöz hozzákapcsolódik a lelki-szellemi folyamatokkal kapcsolatos öröm, a tiszta öröm. A tanulás öröme, az adakozás öröme, az ima öröme, az együttlét öröme, a lemondás öröme. Az igazi öröm a szívből fakad, önzetlenségből fakad. Az igazi öröm kulcsa **bennünk van!** Nem lehet az embertől elvenni, és a földi viszonyoktól teljesen függetlenül élhető át. Bármilyen történik is körülöttünk – saját szabad döntésünk az, hogy mennyire mozdít ki minket a belső öröm, a belső béke állapotából. Beleragadhatunk a problémába – de kereshetjük a belőle kivezető megoldást is. Nagyon nagy veszély a mai ember számára, hogy a hétköznapi problémák, gondok elnyomják és elfedik ezt a tiszta örömet. A szent örömnek annyira meg kéne erősödni az ember lelkében, hogy semmilyen földi nehézség vagy probléma ne tudja kioltani. Belekapaszkodhatunk abba, amivel Jézus biztatta tanítványait: „viszontlátlak benneteket”. Mi sem maradunk sohasem magunkra. Gondoljunk arra is, hogy ami az egoizmusunknak kellemetlen, sőt fájdalmas, az lehet, hogy az ember magasabb lényé számára öröm.

A világban gyakran láthatjuk az örömtelenség ellen az élvezetek és különböző örömpótlékok hajszolását. Mi fedezzük fel az öröm valódi forrásait, és tanuljuk meg öröme hangolni a lelkünket. Az örömnek nagyon sok formája van: örülhetünk egy kedves biztató szónak, egy jó gondolatnak, egy váratlan segítségnek, örömforrás lehet az alkotás, a zene, a tiszta lelkiismeret, vagy akár mások öröme. Öröm lehet, ha valódi önmagunkat adhatjuk, öröm lehet, ha másnak örömet tudunk okozni – ne mulasszuk le. Tiszta öröm lehet a szellemileg átélt létezés öröme, mely öröm független a földi körülményektől, mindegy, hogy mi veszi körül az embert, mindegy, hogy fizikai szinten mi történik, kellemes vagy kellemetlen, ez a tiszta öröm akkor is ott lehet az emberben.

A külső körülmények megváltoztatása sokszor ígéri hamisan az örömet, a boldogságot – de ez nem mindig rajtunk múlik. Amíg az öröm függ bármilyen külső körülménytől – még nem teljes. A szellemből fakadó öröm nemcsak teljes, de megzavarhatatlan is, mert isteni eredetű. Ha erre sikerülne az embernek ráéreznie, azt hiszem, tényleg szárnyakat kaphatna, és többre, jobbra lenne képes holnap, mint ma. A valódi öröm a szeretet előszobája. Ezért eddük nap mint nap a lelkünket azzal, hogy megtaláljuk nap mint nap azt, amiben örömeinket leljük, és igyekezzünk mindennap valaki másnak is örömet szerezni. Örömteli pünkösdi ünnepeket kívánok Mindnyájunknak!

Mikloviczné Panni, Nőtincs

Május 12., szombat

Jn 16,23b-28

„Kérjétek, és adatik nektek...”

Családtagjainktól, barátainktól nap, mint nap kérünk valamit bízva abban, hogy segítenek nekünk. Jézus arra buzdít minket, hogy az Ő nevében nyugodtan kérjünk az Atyától is!

Kérni ugyanis nem gyengeség! Sokkal inkább emberi mivoltunk határainak helyes felismerése; rádöbben, hogy egyedül nem tudunk mindent megoldani és támogatásra van szükségünk. Milyen jó, hogy Istenhez bármilyen kis kéréssel bizalommal fordulhatunk! Egyben életünk feletti mindenhatóságát is kifejezzük. Hiszen Ő tudja, hogy nekünk mi jó, mi az, ami Felé vezet, és mi az, ami eltávolítana Tőle. Ha Őt követve élünk, erre a mi szemünket is felnyitja.

Jézus a Mi Atyánkban többek között arra is tanít, hogy merjük kérni Isten segítségét, a mindennapi dolgokhoz is. Ez adhatja meg nekünk a nyugodtságot, ha a jövőre gondolunk. „Vajon mi lesz az egyetem után, a következő munkahelyen, a következő gyerek születése után, a költözés, a temetés után”? Jézus megadja erre a választ: minden nap kérjétek Istentől az aznapi erőt, ajándékokat, szükségleteket! Ez a gondolat felszabadító és megment az aggodalmaskodástól!

A „Legyen meg a Te akaratod”-dal kifejezzük, hogy bár lehet, mi úgy érezzük mindenre, amit kérünk, szükségünk van, Isten felénk irányuló atyai szeretetével és terveivel nem mindig azonosak. Életünket az Ő kezébe téve, kéréseinket elé tárva hisszük, hogy a legjobbat akarja nekünk.

Míg kisgyermek vagyunk, Karácsony előtt bármit merünk kérni a Jézuskától. Vajon hova tűnik belőlünk idősebb korunkra? Vajon miért nem tudjuk teljes szívvel, őszintén ugyanazon Jézuska elé tárni a legkisebb és legnagyobb vágyainkat? Hiszen Ő a legjobbat akarja nekünk! Merjünk tehát kérni bizalommal, és ha megkaptuk, amit kértünk, ne felejtsünk el soha hálát adni!

Hencz Rita Judit és Kis Imre Dániel, Budakeszi-Tokaj

Május 13. – Urunk Mennybemenetele – Mk 16,15-20 – Mit üzen a kép?

Mit nem akar, és mit akar kifejezni a Szentírás a mennybemenetel képével?

Mit nem jelent a mennybemenetel? Nem jelent levegőbe emelkedést. Nem jelent szárnyak vagy motor nélküli repülést. Nem jelenti a gravitáció legyőzését. Nem jelenti Jézus eltávozását az emberiségtől. Mintha karácsonykor elkötelezte volna magát az emberiség mellett, Áldozócsütörtökön pedig kiábrándultan visszament volna az égbe.

Mit jelent a mennybemenetel? – Az evangélista három jelképbe sűríti az üzenetet: 40-es szám. Felhő. Olajfák hegye.

40-es szám. Ez a szám a Szentírásban mindig új korszak kezdetét jelzi. Mózes a Sínai-hegyen negyven napig tartózkodik. Utána a szövetség korszaka kezdődik. Jézus negyven napig böjtöl. Utána a tanítás időszaka következik. A mennybemenetellel is új korszak kezdődik. Jézust követni akarók közösségeinek a korszaka.

Felhő. Jézus a vele közösségben lévőekkel maradt. A Szentírásban a felhő mindig Isten jelenlétét jelzi. A Szent Sátor fölött felhőoszlop van: Isten együtt vándorol népével. A jeruzsálemi templomot felhő tölti be: Jahve beköltözik a templomba. A Tábor-hegyi fényes felhő Jézus isteni mivoltát jelzi. Jézus az őt követni akarók közösségével van.

Olajfák hegye. Jézus ezen a hegyen küszködött a halállal. Hóhérai itt fogták el. Tanításáért vállalt szenvedésének, megpróbáltatásainak volt értelme. A szenvedés és a nehézségek vállalása hozzásegít a növekedéshez, a felemelkedéshez, egy élet beteljesüléséhez.

II. József sírjára ezt írták: „Itt nyugszik egy uralkodó, akinek szándékai tiszták voltak, mégis látnia kellett, hogy minden terve meghiúsult.” A történelem minden uralkodója felírathatta volna sírkövére.

Jézus tervei nem hiúsultak meg. Sorsa nem a semmibe hullt, hanem beteljesült. Mindazokra, akik hozzá kötik életüket, szintén a beteljesülés vár.

Gyűrű Ferenc, Egyed

Május 14., hétfő

Jn 16,29-33

Visszafogott magabiztosság!

A búcsúbeszéd befejező részét olvassuk a mai napon.

A tanítványok átélték már, hogy milyen jól mentek a dolgok. Jézus népszerű lett, ünnepelték!

Most hosszan hallgatták Jézus búcsúzkodását. Számos számukra alig érthető dolgot sorolt: helyet készít nekik, egy az Atyával, elküldi a Lelkét, az Ő békéjét adja, a világban üldözni fogják őket, mindenkor kérni fogja az Atyát érettük...

Aztán egyszerre leesett a tantusz: „most már hiszünk neked!”

A vigasztalás hatékonynak bizonyult.

De nem hagyja Jézus annyiban. „Elszéledtek, ki-ki a maga útján és engem magamra hagytok!”...

Mit üzen ez a szakasz itt és most?

Jézus példa a számunkra. Maximálisan az Atyára hangolódott. Így a küldetésétől semmi el nem térítheti. A kitaráshoz szükséges erőt az Atyától nyeri.

Beszélt övéinek, lelkesítette őket, biztatást nyújtott. Így akarta felkészíteni őket az elkövetkező eseményekre. Mennyire szükséges Mennyei Atyánkra hangolódás, mert ez segítene saját helytállásunkat és adná szánkba a szavakat, amikor barátainkat, embertársainkat kell erősíteni.

A tanítványok, akik eltelték büszkeséggel, már hiszünk, most aztán már biztosan kitartunk melletted. De szembesülhetek azzal, hogy a neheze csak ezek után jön.

Akik elteltek büszkeséggel, reszketni, menekülni fognak.

Csak akkor látjuk, hogy milyen távol vagyunk a hit teljességétől, amikor valami komoly próbatételre kerül sor. Akkori tetteink mutatják meg mennyit ér a hitünk.

Jézus a győzelembe vetett meggyőződéssel fegyverez fel, / jól lehet a küzdelem kemény/, de harcolni a siker reményében tudunk. Ha nem vagyunk biztosak a sikerben a buzgóság hamar alább hagy!

A mai nap kihívásai miben tettek próbára? Atyára hangolódásom kitartott a nap folyamán? Volt biztató szavam embertársaimhoz? Hűséges maradtam? Új hűséget kell fogadnom?

Horváth Józsi, Tata-Táska

Május 15., kedd

Jn 17,1-11a

Jézusom!

Főpapi imádban, az utolsó vacsorán tisztán és világosan fogalmazol. Elmondod, hogy honnan jöttél, küldetésed tartalmáról szólsz, és úgy ítéled meg, hogy amit az Atya rád bízott, azt teljesítetted.

A három éves munkád, úgy tűnt beteljesedik, mert megértették tanítványaid, hogy honnan jöttél. Az, hogy hová tartasz, már kevésbé, hiszen amikor keresztre feszítésedre sor kerül, akkor mindannyian szétfutnak.

Sőt Péter háromszor meg is tagad az emberek előtt.

De küldetésstudatuk megmarad, hisz feltámadásod után szétszéledve, továbbadják a három év alatt tanultakat, az akkor ismert világnak.

Ez a fontos a mi életünkben is; hogy azt, amit évek, évtizedek során tanultunk Tőled, azt mi is továbbadjuk a körülöttünk lévőknek.

Tudjuk Jézusom, hogy ez nem egy könnyű feladat, nem diadalmenet. De szívós, kitartó munkával remélhetőleg teljesíthető, s ennek megfelelően az ígért százanyi és az örök élet jutalma is kiérdemelhető lesz.

Tudom Jézusom, hogy néha- vagy talán sokszor is- szomorú vagy, mert „elkajszulunk” és az evilági dolgok felé sodródunk. Kérlek, bocsájtss meg nekünk mindezt és adj nekünk kitartást, erőt, hogy meg tudjuk tenni elvárásaidat, parancsaidat és az ítéleten megismerj, és a jobboldra állhassunk.

Amen

Aczél Géza, Halásztelek

Május 16., szerda

Jn 17,11b-19

„Abban az időben Jézus az égre emelte szemét, és így imádkozott: Szent Atyám, tartsd meg a te nevedben azokat, akiket nekem adtál, hogy egyek legyenek, mint mi. Amíg velük voltam, megőriztem nevedben azokat, akiket nekem adtál. Megtartottam őket, és senki más nem vett el közülük, csak a kárhozat fia, hogy beteljesedjék az írás. Most tehozzád megyek, ezeket pedig elmondom a világban, hogy az én örömöm teljes legyen bennük. Áadtam nekik tanításodat, de a világ gyűlölte őket, mert nem a világból valók, amint én sem vagyok a világból való. Nem azt kérem tőled, hogy vedd el őket a világból, hanem hogy óvd meg őket a gonosztól. Hiszen nem a világból valók, amint én sem vagyok a világból. Szenteld meg őket az igazságban, mert a te tanításod igazság. Amint te elküldtél engem a világba, úgy küldöm én is őket a világba. És értük szentelem magamat, hogy ők is megszentelődjenek az igazságban.”

Keresztény hitünk lényegét mondja Jézus ebben a részben, ahol az apostolokért imádkozik. A Jézust követő ember méltó az Atya óvó szeretetére. A világba helyezett embernek itt van dolga, a jézusi tanítás nem emeli ki a világból, de méltóvá teszi arra, hogy a tanítás, és azon keresztül az Atya megóvja a gonosztól. A tanítás lényegi eleme, hogy Isten népe egy. Egy az igazságban, egymás szeretetében éppen úgy, ahogyan Jézus és az Atya. Az Isten egységének megtapasztalása teljes örömmel járja át a tanítványt. Aki tanítvány lett, az meghaladta a világot, már nem a világból való, noha a világban van. A tanítás maga az igazság, és Jézus azt kéri, hogy az igazságban szentelődjünk meg, ehhez kéri nekünk az Atya segítségét. Mit jelent, hogy Jézus értünk szenteli magát? Elköteleződik nekünk, elnyeri az önátadás képességét, a teljes odaadottság elérése érdekében teszi értünk Jézus, amit tesz. Arra kér bennünket, hogy mi is így lényegüljünk át az általa

megismert igazságba. Feladat, hogy a világban levők a maguk életét, tudatát – a nem a világból jövő, de itt a világban az igazságban megszentelődöttek példájából elnyert – igazsághoz igazítsák.

Az evangéliumból én is megismertem a tanítást. Én is azok közül való vagyok, akikért Jézus imádkozott, vagy ma imádkozhatna? Biztosan már nem a világból való vagyok? Készen állok-e, ha a világ szembefordul velem, mint rendszerével idegennel? El tudom-e mondani a világból valóknak, hogy az én világom olyan egységből való, amely az Isten igazsága és annak ismerete, teljes öröm és élet?

Benyhe Zsuzsa & István, Budapest

Május 17., csütörtök

Jn 17, 20-26

Egység az Atyában, Jézusban és dicsőség, amit általuk, bennük kapunk meg.

Jánosnál megtanultuk és értjük az emelkedett, magasztos előadásmódot, hangnemet, az ő evangéliumában Jézus beszédei és tettei az Isten dicsőségét hivatottak hirdetni, Jézus szenvedése és feltámadása mutatja János szerint leginkább az Isten akaratának beteljesülését. Ez a szentírási rész maga is az utolsó vacsorai búcsúbeszéd zárómondatait tartalmazza. Nem lepődünk meg tehát, ha Jézus a kereszthalála előtti estén a dicsőségéről beszél, és minden ott jelen lévő, s jövődó tanítványát ebben a dicsőségben akarja részeltetni, ezt kéri az Atyától. Nem kevesebbet akar Jézus mindenkinek adni, mint azt az egységet és szeretetet, amiben ő él az Atyával, méghozzá kezdettől fogva. Micsoda távlatok ezek az embernek!

Ha Jézus mondja, el kell hinnem, hogy képes vagyok az önzéseimen, kis mái magamon felülemelkedni, széthúzás és érdekérvényesítés helyett valami csodálatosat létrehozni a testvéreimmel együtt, megteremtve és átélve az egységet! Szó sincs itt megalkuvásról, egyéniség feladásáról és egyéb modern kor alkotta fogalmakról. Az életünk, mindennapjaink energiái nem egyformán tudnak érvényesülni, hasznosulni. Rengetegszer tapasztaltuk már, hogy szép cél érdekében odaáldozott energiáink nem összeadódnak, hanem összeszorzódnak!

Tudok olyan célokat, feladatokat találni, olyan magasságba emelni magamat, amivel nem lesz gyötrem az erőfeszítés, a magamból többet adás, s melynek a kedvéért akár még alakulok, változom is?

Keresem-e szándékosan és tudatosan az „én embereimet”, akikkel valami jobbat, szebbet akarok és vágyok létrehozni, akik kihozzák belőlem a legjobbat?

Elhiszem-e, hogy a dicsőség fogalma nem az elkoptatott, világ általi elismertség, rang(sor), evilági lehetőségek kihasználása? Jézusnál a dicsőség fogalma talán inkább az az öröm, amellyel megtapasztaljuk Isten meghívását arra, hogy őt szolgálva, az ő munkásaként a feladatban egyek lehetünk, alkothatunk, szabadon odaadhajjuk legjobb énünket s ebben a jó felpörgetettségben a szeretet ajándékát is megkapjuk.

Magyar Ági, Székesfehérvár

Május 18., péntek

Jn 21,15-19

„*Legeltesd bárányaimat!*” (Jn 21,15)

• „*Miután ettek...*”

... a halból és a kenyérből, amelyet Jézus adott nekik; miután átérték a meghívás élményét.

• „*Jobban szeretsz...*?”

Nagyobb szeretet, nagyobb felelősség; már nem azt csinálom, amihez kedvem van, hanem amire küldve vagyok; amerre a szeretet útja visz.

• „*Szeretsz...*?”

Elég erős benned a szeretet? Próbákat kiálló, életet betöltő, személyes energiákat megmozgató?

• „*... te mindent tudsz..., tudod, hogy szeretlek.*”

Jó Jézus személyes közelségében élni.

Jó a küldetésünk tudatában, a szeretet konkrét megtapasztalásában élni.

Jó a „bárányokban”, a közösségünkben és az emberi kapcsolatainkban, a szerelmünkben, az elhivatottságunkban, a tetteinkben és az egészet átfogó, az egészre rálátó jézusi szeretetben élni.

Rozsics Gábor, Új Szövetség, Székesfehérvár

Május 19., szombat

Jn 21,20-25

„Uram, hát övele mi lesz?” (Jn 21,21)

A történetben Péter a feltámadt Jézussal beszélget. A tanítványokban még él a keresztre feszítés utáni félelem, amit még Jézus közvetlen közelsége sem tud teljesen elűzni. Aggódnak, tudni szeretnék, hogy mi vár rájuk. Péter rákérdez Jézusnál, hogy Jánosra milyen sors vár. Talán azt reméli, hogy a kérdés olyan beszélgetést indít el, amelynek során az ő jövőbeli sorsára is fény derülhet.

Jézus – mint annyiszor – most is kitérő választ ad, és elvágja a beszélgetés fonálát: „mit törődöl vele?” Na de miért ez a titkolózás? Miért nem akar Jézus beszélni a jövőről? Az ószövetségi szentírás már említi a jóslás tilalmát: „...semmit se kérdezzetek a jósoktól, hogy tisztátalanná ne tegyétek magatokat általuk.” (Lev 19,31b) De miért???

Úgy gondolom, földi életünkben az a feladatunk, hogy bármilyen körülmények közé kerülünk is, tegyük azt, amit Jézus tenne. Legyünk olyanok, amilyenek az Atya megálmodott bennünket. Nem az a dolgunk, hogy azt kutassuk, hogy milyen körülmények közé fogunk kerülni a jövőben. Az a fair játék, ha mindig az adott körülmények között tudunk emberként, Isten gyermekeként viselkedni. Jézus meg is mondja Péternek, mi a teendője ahelyett, hogy a jövőt kutatná: „Te kövess engem!”

A jövőt általában azért szeretné tudni az ember, hogy ha nem kedvező számára, akkor lehetőleg változtassa meg, kerülje el a nehéz körülményeket. És épp ezzel akadályozza meg, hogy kipróbálja magát, hogy önismeretre jusson, hogy Istenben gazdagodjon. Elsumákolja a vizsgát, amiből olyan sokat tanulhatna.

Ne révedjünk a múltba, ne kutassuk a jövőt! Élünk a jelenben, éljük meg Istennel egységben azt az élethelyzetet, amit az élet elénk tár. Arra figyeljünk, hogy az adott helyzetben mit teszünk, milyenné formálódunk. Minden pillanatunkat éljük át a tudatosság magas fokán – most éljünk!

Miklós Tibor, Keres, Székesfehérvár

Május 20. – Püünkösöd – Jn 20,19-23 – Elnyerni a Szentlelket

Az első Püünkösöd leírásában benne van, hogyan nyerhetjük el a Szentlelket.

Egyetértésben várni. – „Együtt voltak valamennyien ugyanazon a helyen egy szívvel-lélekkel” (ApCsel 1,13). Férfiak, nők, fiatalok, öregek, apostolok és világiak egyet akarnak! Ez már a Szentlélek csodája! Péter megértette Jánost, Jakab Fülöpöt, a halászok az egyetemi tanárokat, a samaritánusok a zsidókat, a szegények a gazdagokat! – Az egyesítő erő ma is a Szentlélek legnagyobb csodája! Ha a magyar megérti a nem magyart, a gyermek a szüleit, a férj a feleséget, a nagyszülő az unokát! – Ha van valami, amiért nekünk imádkoznunk kell, akkor az, hogy Isten Lelke úgy áradjon szét, hogy az ember megértse az embert! És az egyházközségben is egyet értsen pap és világi, munkatárs és munkatárs.

Állhatatosan várni. – „Miközben állhatatosan imádkoztak, eltelték Szentlélekkel” (ApCsel 1,14). Nem szabad belefáradni a Szentlélek várásába. Hívni kell, szólíthatni kell. Akkor váratlanul betölt. – Hiábavaló volt? c. novellájában Pilinszky nővére nehéz felfogású kisfiáról ír, akit az egész család kitartó türelemmel instruált látszólag céltalan ismételtetésekkel, éjszakákon át. S a gyerek egyszer csak mindent elmondott, amit addig tanult. Ne keseredjünk el az állhatatos várákozás miatt: Ami késik, nem múlik! Az emberi lélek csendjébe is az állhatatos várákozás után néha így tör be váratlanul, Isten Lelkének megvilágosító ereje.

Ráhangelődással várni. – „A Szentlélek betöltötte a házat, ahol ültek” (ApCsel 2,3). Nem térdeltek. Semmiféle szent helyzetben nem voltak. Ültek. Ráhangelődtek a Szentlélekre. – Ahhoz, hogy Isten nagy dolgai elérjenek szívünkhöz, szükség van az odaülésre, ráhangelődásra. Nem kell mindig nyüzsögni, szaladgálni, szervezni. Befelé kell nézni, csöndben, elmélyülten, szinte passzíve ráhangelődással várákozni.

De az érzékeny antennát ki kell húzni, a hullámhosszra rá kell állni. Régi példa: Ha kinyitom a rádiómat, és az nem szól, nem mondhatom: „nincs adás”. Adás van. Ha mégsem szól, annak egy magyarázata lehet: „a hiba az én készülékemben van”. Ha úgy érzem, a Szentlélek nem tölt el, annak oka bennem van. Kérem a Szentlelket: testvéreimmel egyetértésben... állhatatosan... és ráhangolódva... s azzal a hittel, hogy már előre meg is köszönöm – akkor biztosan elnyerem. „Bármit kértek az Atyától az én nevemben – elsősorban a Szentlelket – megadom nektek!”

Gyűri Ferenc, Egyed

Május 21., hétfő

Mk 9,14-29

„Minden lehetséges annak, aki hisz.” (Mk 9,23)

Márk úgy írja le a gyermek meggyógyítását, hogy Jézus kiűzi belőle a tisztátalan lelket. Lehetséges, hogy a mai orvostudomány epilepsziának írja le az esetet. Mindenesetre a gyógyítást felfoghatjuk csodának is. Egy csoda pedig attól csoda, hogy nem tudunk rá megszokott magyarázatot adni. Márpedig ha Márknak egy csoda leírása volt a szándéka, akkor mi is dönthetünk úgy, hogy nem próbáljuk megmagyarázni azt, amit ő sem akart.

Az utolsó mondat azonban jó alkalom arra, hogy elgondolkodjunk az imádság lényegén. Úgy gondolom, ha az imádság lényege a *gyermek gyógyulásának akarása* lett volna, akkor a tanítványoknak is sikerült volna a gyógyítás. Ezért az imádságot most inkább egy olyan nézőpont felvételének látom, amiben nem az álmaidat, vágyaidat látom, hanem azt a helyzetet, ami éppen van. Valamint a dolgok összefüggéseit ebben a helyzetben. Ha ebben a látásmódban minden a helyére kerül, akkor a dolgok megváltozhatnak. Vagy éppen maguktól megváltoznak. Hogy hol van az ilyenfajta imádságban Isten? Ő azt mondta magáról: „Vagyok, aki vagyok.” (Kiv 3,14) Tehát az imádságban Őt nem nekem kell „képbe hoznom”, hanem automatikusan bejön a képbe. Ha valami/valaki része a valóságnak, akkor Ő biztosan az.

Végül még egy dologról szeretnék beszélni, amit nem tudok nem észrevenni. A beteg gyermeket és apját (vagy mindkét szülőjét?) egy mai családnak is lehet tekinteni, amelyben – mint már tudjuk – a gyermek pszichés betegsége sokszor a család rossz működésének a tünete. Vagyis a gyermek a maga eszközeivel öntudatlanul is megpróbálja a konfliktusokat csillapítani és összetartani a családot. Ez az értelmezés megmagyarázza, hogy Jézus miért a szülőt kérdezi. Az apa pedig elmondja az eddigi eseményeket, és kéri Jézust, hogy szánja meg *őket*, segítsen *rajtuk*, mint *családon*. És Jézus ezért mondja, hogy az apa hite is gyógyulást hozhat ebben a helyzetben. A gyermek pedig szinte meghal, és újjászületik akkor, amikor lekerül válláról az a szerep, az a teher, amit eddig magára vett.

Legyen számunkra az ilyen imádság és hit a gyógyulás eszköze!

Tanos Gábor, CsG, Székesfehérvár

Május 22., kedd

Mk 9,30-37

„... arról vitakoztak egymással, hogy ki a legnagyobb.” (Mk 9,34)

A tanítványok bizony versengtek, hogy ki a nagyobb közöttük. Mi is sokszor versengünk, előrébb akarunk jutni, növekedni akarunk. Kérdés, hogy ez jó, vagy rossz tulajdonság, hogy miben és hogyan akarunk előre lépni? Ha az isteni és egyben emberi (hiszen a képmásai szeretnénk lenni) kincset, értéket, értelmet akarjuk elérni, felfogni és megélni, akkor csak az önmagunktól az Isten felé, a másik ember felé fordulás útját járhatjuk. (De hogy még érdekesebb legyen a kép, az egészséges önszeretet lehet az alapja ennek a másokat szeretésnek.)

Ugyan nem ebben a részben beszél Jézus arról, hogy azt tegyük másokkal, amit szeretnénk, hogy velünk tegyenek, de nagyon ide illik. Mert ez az egyedüli út, amelyen haladva növekedhetünk. Egyedül a szolgálatban érdemes és szabad korlátlanul növekednünk. Mert aki nem szolgál, hanem uralkodik, az látszólag előre tör, mások fölé kerül, de igazából elveszt olyan dolgokat, ami az ÉLETET jelenti. Nem tud

másokat szeretni, ezért őt sem szereti senki. Nem tud közösségbe kerülni másokkal, ezért magányos lesz. Nem tud szabadon élni és cselekedni, mert állandóan félti az előjogait, a hatalmát.

A mások („kicsik, szegények, kivetettek”) felé fordulás, az őket befogadás, támogatás, segítség csak az első lépés a részünkről. Mert a valóságos „rászorulók”, „segítségre vágyók”, mi magunk vagyunk. Akiknek néha megadatik, hogy a nálunk tisztább, őszintébb életet élőkkel kapcsolatba kerüljünk, és az igazi értékeket meglássuk. Természetesen nem attól lesz valaki jó, hogy kicsi, szegény, vagy kivetett, de mégis ők azok, akiktől tanulhatunk. Akik másként látják az életet, akiket nem kötnek gúzsba a hatalom és a gazdagság mázsás súlyai.

Magyar Laci, JKT, Székesfehérvár

Május 23., szerda

Mk 9,38-40

„Mert aki nincs ellenünk, az mellettünk van.” Mk 9,40

Az emberek – általában – képességben a ügyetlenebbhez, butábbhoz, anyagiakban a gazdagabbhoz mérik magukat. Jézus követésének mértékében vajon hogyan állunk? A tanítványok ebben a szentírási részben magukhoz mérik a többi „halandót”. Magukat tartják a zsinórmértéknek. Ők tartoznak Jézus közvetlen környezetébe, vagyis ők akarják megmondani, pl. hogy ki az, aki gyógyíthat Jézus nevében. Féltékenyek voltak a pozíciójukra, pedig nem csak ők kapták meg a lehetőségekkel a feladatot, a mások szolgálatát. Más is birtokában lehet jó képességeknek, tudásnak és tevékenykedhet Istennek tetszően, ha akár ennek még tudatában sincsen. Sajnos a keresztény vallás is sok részre szakadt néhány „aprónak” tűnő szempont miatt. Egy, a neten keringő összehasonlító lista alapján minden vallásban megtalálható, hogy ne tegyél olyat mással, amit veled szemben sem szeretnél, ha más tenne. Most amikor mindenki a saját földjét, jólétét, vallását védi, jó lenne inkább megismerni a másikat, támogatni azt, akinek szüksége van. Elfogadni emberek szolgálatát, és növekedni a szeretetben: ez összeköt, és nem szétválaszt bennünket. Jézus számára is a tett a fontos, nem a személy, aki cselekszi. Mert aki jót tesz, az Istennek tetsző.

Cseh András és Szilvi, HB, Székesfehérvár

Május 24., csütörtök

Mt 1,18-23

Fiút szülsz, akit Jézusnak nevezel el... (Mt 1,21)

Mi lett volna,

- ha Jézus meg sem születik – mert nem tervezett, nem várt gyermek volt?
Abortusz? – mert önző módon úgy gondolták volna, hogy ők tudják, mikor és mi kell nekik, vagy mi nem kell nekik.

- ha József magára hagyja Máriát, és nem törődik a bajba került nő megkövezésével – mert hiszen semmi köze a gyermekéhez?

- ha Mária egyedül neveli fel Jézust – mert Jézusnak nem lett volna törvényes apja?

Válás? Vagy szinglinek maradni – senki mellett sem elköteleződni, önzésük szabadságában élni?

Ítélezés egymás felett? - gőgös gondolataikkal mindenkit, mindent elítélni önmaguk körül, mert szokás szerint mindenki jobban tudja, mi lenne – lett volna – jó a másoknak.

- ha nem a Jézus nevet adja neki – mert más nevet képzelt el fiának, amihez ragaszkodik?

Ő lett volna a Messiás?

Bármilyen felfoghatatlan is, az idők kezdete óta a jézusi magatartás vezet a belső boldogsághoz. Az idők kezdete óta éltek boldog emberek, József és Mária sem kivételek, hanem kiválasztottak voltak. Szabad az emberi vágyakat beteljesíteni – de csak akkor szereznek boldogságot, ha belesimulnak az isteni tervbe.

Mi lesz, ha képesek leszünk:

- Meghallani, és érteni Isten szavát?
- Megismerni Jézus tanítását?
- Elfogadni a ránk kiszabott életet?

MI LESZ, HA JÉZUSTÓL MEGTANULUNK SZERETNI?

Jézus megszületett! Úgy élt, ahogyan nekünk is kell!

Klujberné Margit, Vita közösség, Székesfehérvár

Május 25., péntek

Mk 10,1-12

„El szabad-e a férjnek bocsátania a feleségét?” Mk 10,2

Látom magam körül, barátaimon, ismerőseimen, hogy nem tudnak mit kezdeni a házasság gondolatával. Éppen az esküvőnkre készülünk, így a közelmúlt dilemmáit szeretnénk összegezni, kiegészítve néhány személyes gondolattal.

A férfi szerep jegyében megjelent a félelem, nekem kell majd eltartanom jövődöbeli családomat, tehát pénzt kell keresnem. Munkahelyemen biztosra kell mennem, nem szabad hibáznom, hogy esetleg elbocsássanak.

„Nem szabad félni, a Jóisten megadja, amire szükségem van!” – ezt gondolom most.

A másik dilemma a halogatás kérdése volt. Miért most? Miért nem egy évvel később? Addigra már letisztulnak az életkörülmények, véget érnek a tanulmányok. Rájöttem, akkor sem lesz több időm, energiám... Ráadásul az igazi büszkeség az lenne, ha az esküvővel járó kiadásokat már saját zsebből tudnám fedezni, ez csak több év múlva lesz lehetséges. (Persze nem kell nagy lagzi mindenáron...) A dilemmát végül felváltotta a céltudatosság, a női magabiztosság legyőzte a férfiúi kételkedést.

Tehát megtörtént az eskütétel... És utána? A külvilág, mondhatni, a mózesi törvények alapján működik. Legalábbis sokkal inkább az alapján, mint a krisztusi alapelvek szerint. Ha a kapcsolat bármi okból nem működik, lehetőség van azt szemétkébe dobni. Nagyon sokan válnak el. Még nem volt részem házasságban élni, de sok házasságot láttam, sokról hallottam. A kompromisszumkészség és az együtt eltöltött idő nélkülözhetetlen.

A család a társadalom alapegysége, hiszen az ember önmagában nem reprodukív. Ha a családok szétszakadnak (vagy létre sem jönnek), egyre távolabb kerülünk az emberi társadalom fogalmától.

Varga Bence és Kozma Enikő, Kisközi, Székesfehérvár

Május 26., szombat

Mk 10,13-16

„Kisgyerekeket hoztak hozzá, hogy érintse meg őket.” Mk 10,13

Testvéreim, azokat a gondolataimat, amiket most olvastok, még Karácsony–Újév, Szent Család vasárnapja környékén rögzítettem. Természetesen nem tudom függetleníteni magamat azoktól a napoktól. A tegnapi és a mai nap ugyanolyan hangsúlyozottan szól a házasságról-családról-gyerekekről, mint az évvégi ünnepkör, a sok-sok együtt töltött nap, óra.

A mai Evangélium értelmezéséhez javasolnám fellapozni Gromon András erre született magyarázatait, nem szeretném azokat ide másolni.

Szeretném még felhívni a figyelmet a mai nap szentjére, Néri Szent Fülöpre (Legyetek jók, ha tudtok...), annak minden társadalmi, pedagógiai vonatkozására...

Ennyi figyelemfelhívás talán elég is lenne mára, de még szeretnék elgondolkodni saját házasságomról, családomról, gyerekneveléseimről, eredményeimről, de főleg kudarcaimról, hátha lehet azokból még valamit kihozni.

Óhatatlanul eszembe jut Király Náczi régi hasonlata (éppen passzol a Fülöp-film Kaka Matyijához), aki egy közösséggel történt találkozását elég szemléletesen egy tejszínhabbal lefújt kaka-kupachoz hasonlította.

Mióta ezt hallottam, bennem van a félelem, nehogy valami ilyesmi legyen a családom, a közösségem, az életem. Ahol a szép felszín alatt elnyomott rendezetlenségek, indulatok feszülnek.

A közösségi találkozásaink, lelki gyakorlataink számtalan alkalmat teremtenek az őszinte szembenézéshez, de a sunnyogáshoz is. Ilyenkor tudok igazán hálát adni a Közösség eredményezte gondolatokért, és ezek nyomán talán az életem alakításáért, amik soha nem merültek volna fel bennem, ha nincsenek a „fülöpök”... Emelkedett órákban szembesülök azzal, hogy mennyire részesei és megvalósítói vagyunk a Teremtésnek, annak minden felelősségével együtt.

Beteljesítem-e valamennyire azt, amit felőlem gondoltak, tőlem elvártak a szüleim, a nevelőim?

Mennyire igyekszem azt a sokat továbbadni, örökíteni?

Felelősek vagyunk az Örökségért és egymásért!!!

Cserta Gábor, Székesfehérvár

Május 27. – Szentháromság vasárnapja – Mt 28,16-20 – A Szentháromságot tükrözni

Amerikában fedezték fel a „változó mályva” nevű virágot. Reggel a szirmai fehér színben tündökölnék, délutánra átvált pirosra, este pedig kékre. Ha már egy virág is távolról emlékeztet a Szentháromság titkára, nem meglepő, hogy az emberi lélek is az Atya, Fiú, Szentlélek képmására formálódik. Feladata, hogy tükrözze a Szentháromságot.

Legyünk az Atya hasonmása! – A teológia azt mondja róla, hogy ő a Kezdet. Végtelen fokban él benne az aktivitás. Hatalmas tetterővel rendelkezik. Kezdeményező fantáziája határtalan. Bennünk meg sokszor eluralkodik a tehetetlenség, az erőtlenség, a fantáziátlanság. Kezdjünk hozzá az önállóságra való törekvésre. Találjunk ki játékokat, munkát megkönnyítő eszközöket. Önálló zenei improvizációk, fantáziadús szerkezetek, kisközösségek megszervezése, mind kreativitásunkat bizonyítja. Így tükröződik bennünk, az Atya teremtő zsenialitása.

Alakuljunk a Fiú képmására! – A Fiú rácsodálkozik az Atyára. Nem tud betelni szeretetével. Viszontszereti őt. Azt akarja, amit az Atya akar. Ha a Fiú képmását szeretnénk magunkban kiformálni, akkor olyan szeretettel kell lennünk iránta, hogy képesek legyünk létünkben, tetteinkben azonosulni a vele. A Fiú az Atyával való azonosulást, a legnehezebb léthelyzeteiben is megvalósította. Mi se veszítsük el bizalmunkat életünk hullámverései közepette.

Tükrözzük a Szentlélek stílusát! – A Lélek a dinamikus Életnek, lendületnek a példaképe. A Lélek ellentéte mindannak, ami mechanikus, rutinszerű, sablonos, ami kicsinyes számíttatás, ami egy helyben toporgás, öregedés, halál. A Lélek maga az élet. Ő mindig újat kezd, áttöri a gátakat, és merész vállalkozásokra buzdít. Olyan, mint egy jó edző, aki biztatja játékosait: „Tudom, ezt még nem próbáltad, de ne félj, fog az menni! Bízom benned. Sokat várok tőled.”

Dolgozzunk együtt Atya, Fiú, Szentlélekkel! – Legyünk az Atya hasonmásával, és cselekedjünk kreatívan, önállóan, és kezdeményező készen! Alakuljunk a Fiú képmására, hogy tudjunk azonosulni tanításával! Cselekedjünk a Szentlélek nyugtalan lobogásával, és lendületével!

Gyűrű Ferenc, Egyed